KATE STAR

Medicul vaporului

ALCRIS
M-94

Capitolul 1

– Toți vizitatorii sunt rugați să coboare imediat. În câteva minute, vaporul se va pregăti de drum, răsună vocea din difuzor.

Sirenele urlau deja, în cor, în timp ce un fum alb, gros, ieșea din coșurile pachebotului de lux „Trandafirul coloniilor". Pe punte, întârziații își luau grăbiți rămas-bun de la rudele și prietenii care aveau norocul să facă această croazieră, străbătând mările sudului.

Îndată ce ancora enormă fu ridicată, nava mândră porni cu măreție pe canalul ce ducea spre larg, indiferentă la nenumăratele batiste care se agitau pe cheiul portului din Sydney.

Rezemați în coate de bastingaj, pasagerii foarte încântați de perspectiva acestei călătorii spre ținuturi îndepărtate, scoteau strigăte bucuroase și râdeau de se prăpădeau.

Numai o fată tânără, înaltă și subțire, cu un admirabil păr roșcat, părea că nu ia parte la veselia generală. Într-adevăr,

Lucy Glissold rămase deoparte, rezemată de o barcă de salvare. Privirea ochilor albaștri, luminoși, se ațintise cu încăpățânare asupra țărmului, care se îndepărta cu repeziciune. O lacrimă îi apăru brusc în colțul pleoapelor.

Oare de ce acceptase postul de infirmieră la bordul acestui transatlantic? Nu-l mai merita...

De fapt, această slujbă temporară, pe care toți fuseseră de acord să o considere ca o sinecură, răsplătea în fiecare an cele mai bune elemente din spitalul din Boonoo, unde lucra. Cu doar câteva luni în urmă, ar fi primit această distincție cu o fericire fără egal. Dar acum, după ceea ce se întâmplase...

Se înfioră la acest gând. Își încrucișă în mod reflex brațele pe piept și porni spre cabina sa. Trebuia să-și aranjeze bagajele și mai ales... să-și îmbrace uniforma. Din păcate, toate reticențele ei nu schimbau cu nimic faptul că, de acum, era singura infirmieră la bord. În această calitate, era obligată să se consacre de voie, de nevoie, practicilor obișnuite ale profesiei sale.

Totuși, oare nu era încă demnă de această ținută? Acum se îndoia de asta și amabilitatea cu care fusese înconjurată n-o convinsese câtuși de puțin.

Simți din nou acea impresie de vid care o cuprinsese când infirmiera șefă o anunțase că fusese aleasă dintre toate pentru a efectua croaziera la bordul „Trandafirului coloniilor".

– Oh nu, nici să n-aud de așa ceva! exclamase.

– Copila mea, n-o lua astfel, o dojenise superioara sa. Este vorba despre o recompensă, nu despre o condamnare.

– Destinată să răsplătească ce? Lipsa mea de sânge-rece și de profesionalism? Este foarte crud din partea dumneavoastră.

– Haide, Lucy, trebuie să fii rezonabilă. Îți înțeleg sentimentele, totuși, ceea ce ți s-a întâmplat, i s-ar fi putut întâmpla oricăruia dintre noi. În plus, a fost puțin și vina mea. Am greșit când te-am luat atât de tare. Dar eram depășită și am uitat că-l cunoșteai pe domnul Farraday.

La această amintire, inima lui Lucy se strânse cu brutalitate. Se așeză pe un scaun, ca pentru a-și recăpăta respirația. Primăvara australiană strălucea în mii de culori și niciodată lumina nu i se păruse atât de frumoasă, atât de diafană... atât de vie.

La spitalul din Boonoo, blocul operator era complet gata pentru a-l primi la Larry Farraday, prietenul ei din copilărie. Lucy îl mai vedea încă întins pe masa de operație.

– Va fi o simplă formalitate, îl asigurase pe Larry doctorul Harris, chirurgul stabilimentului, înainte de a fi adormit.

Când îl văzuse cu ochii închiși, Lucy simțise o durere ascunsă strecurându-se în ea. Larry era puternic și sportiv. De altfel, rezistența sa o uimise tot timpul. Își dăduse seama despre asta, mai ales de fiecare dată când disputau amândoi un meci de tenis. Nu părea niciodată obosit.

În acest caz, cum se explica?... Cum?

– Pulsul slăbește, se auzise brusc strigătul lui Mark, anestezistul, în timpul intervenției.

Doctorul Harris își ațintise asupra lui privirea stupefiată. Evident, nu înțelegea nimic. De data asta se ocupa de un caz benign, în care viața pacientului nu era în pericol...

– Inima se oprește, bâiguise în cele din urmă Mark, cu o voce fără accent. A murit.

Aceste cuvinte implacabile pătrunseseră în inima lui Lucy ca niște pumnale. Totuși, nu-i venea să creadă. Larry era atât de sănătos, atât de... plin de viață.

– Este de neconceput, murmurase doctorul Harris, ca pentru sine. S-a dus atât de ușor, de parcă firul fragil al existenței i-a fost tăiat de mâna nemiloasă a destinului. Faptul că era un bărbat în deplină posesie a capacităților sale, n-a schimbat nimic.

La aceste cuvinte, Lucy avusese impresia că este învăluită de un nor negru. Nu mai fusese conștientă de nimic, în afară de dispariția prietenului din copilărie. Lacrimile îi țâșniseră fără să și le poată reține.

– Lucy, vino-ți în fire și ajută-ne, îi ordonă infirmiera șefă. Vom încerca totuși un masaj cardiac.

Nu era în stare să suporte mai mult. Se prăbuși brusc la podea, scuturată de suspine, pradă unei crize de nervi.

Plânsul îi răsuna încă în memorie. Din cauza lui, tot universul i se răsturnase. De ani de zile îl iubea profund pe Larry... și acum, din vina ei, era mort. Căci cine știe, dacă și-ar fi păstrat sângele-rece, echipa medicală l-ar fi putut chiar reanima.

Numai că, iată, se prăbușise și uitase că o infirmieră trebuie să înfrunte toate situațiile cu calm... chiar dacă era direct interesată.

– Oricum, nu mai puteam face nimic pentru el, o consolase în zadar infirmiera șefă. În locul dumitale, oricine ar fi reacționat la fel.

– Nu, nu mi-am îndeplinit sarcinile, replicase ea cu un nod în gât. Dacă nu mi-aș fi pierdut capul, probabil ați...

– Cu siguranță, nu. N-am încercat să-l reanimăm decât pentru a fi cu conștiința împăcată. Știam sigur că nu mai exista nici o speranță, o întrerupse superioara. Trebuie neapărat să înveți să-ți stăpânești emoțiile, Lucy. Oricum, sunt convinsă că asta va veni cu experiența.

– Nu, pentru că vă voi înmâna demisia, îi replicase ea cu energia disperării.

Acum își amintea că interlocutoarea sa se încordase și nu mai adăugase nimic. Se mulțumise numai s-o privească atent, cu un aer gânditor...

Puțin după această conversație, doctorul Harris o convocase în biroul său.

– Se înțelege că purtarea dumitale nu merită să fie dată de exemplu, declarase el fără menajamente. Totuși, nu merită nici să fie pedepsită. Întotdeauna am fost pe deplin mulțumiți de munca dumitale, domnișoară Clissold. Și îți mărturisesc că mă simt chiar vinovat că te-am obligat să asiști la această intervenție. Dacă aș fi știut de legăturile de prietenie cu pacientul, n-aș fi tolerat asta niciodată. Totuși, de acum este necesar să uiți complet această poveste nefericită și să perseverezi în meseria dumitale...

– Niciodată! exclamă ea impulsiv.

Doctorul Harris nu răspunsese nimic. Își ațintise asupra tinerei fete o privire ciudată.

Și astfel, o săptămână mai târziu, hotărârea fusese luată. I se atribuise, în unanimitate, lui Lucy, stagiul de patru săptămâni la bordul pachebotului de lux „Trandafirul coloniilor“.

– Este nedrept! protestase. Altele sunt de sute de ori mai vrednice decât mine.

– Nici noi și nici colegele dumitale nu suntem de această părere. Dimpotrivă, ele chiar se bucură de alegerea pe care am făcut-o, îi replicase infirmiera șefă.

– Spun asta din amabilitate... din milă, adăugase Lucy, cu o voce schimbată de emoție.

– Bineînțeles că nu. Toate știm că ești unul din cele mai bune elemente. Mai devreme sau mai târziu, ai fi obținut această recompensă. În plus, doctorul Harris și cu mine am considerat că nu avem nici un drept să te pedepsim pentru sensibilitatea dumitale prea mare.

– Chiar dacă m-a făcut să-mi uit toate îndatoririle de infirmieră responsabilă? întrebă, cu amărăciune.

– Oh, te rog, Lucy. Încetează să procedezi astfel și acceptă propunerea noastră. Chiar și în timpul unei croaziere de lux, nu vor lipsi ocaziile în care să-ți dovedești valoarea.

– Este un ordin? bâigui ea.

– Da, este un ordin.

Așa că Lucy se afla la bordul „Trandafirului coloniilor“, dezamăgită și totuși gata să-și îndeplinească sarcina până la capăt. Va fi totuși posibil să demisioneze la întoarcere.

Deocamdată, îmbrăcă fără convingere uniforma companiei maritime care tocmai o angajase pe timp de o lună. Apoi se îndreptă spre infirmierie, pentru a-și prelua atribuțiile.

Înainte de a o descoperi, trebui să întrebe fără încetare care este drumul. Era foarte ușor să te pierzi în labirintul de culoare și coridoare, care se încrucișau.

În sfârșit, se opri în fața unei uși pe care era scris cu litere mari, negre: „Jon Saul, medic de bord“. Numele o frapă imediat. Îi amintea vag ceva. Totuși, nu reușea să-și dea seama ce, cu exactitate.

Bătu timid și așteptă, cu inima palpitând. Răspunsul întârzia să vină. Așa că își reînnoi tentativa... fără mai mult succes de data asta.

În acea clipă, remarcă faptul că ușa era ușor întredeschisă. Tentația era prea puternică. O împinse ușor și... tresări.

La câțiva metri de ea, se afla un bărbat înalt, zvelt și musculos. Părul negru, ușor argintiu la tâmple, îi conferea un aer bărbătesc extrem de seducător. Totuși, ceea ce se reținea la el era în special expresia, în același timp neiertătoare și straniu melancolică, a ochilor cenușii.

Consternată de această apariție neașteptată, Lucy nu putu decât să bâiguie:

– Doctor Saul, presupun?

Bărbatul o privea atent, cu mirare. Fără îndoială, nu se aștepta să vadă apărând în biroul său o tânără necunoscută, în uniformă.

– Sunt Lucy Glissold, noua dumneavoastră infirmieră, domnule, insistă aceasta în fața tăcerii sale.

– Cine? Oh da... firește, replică bărbatul ca și când îl readusese brusc la realitate. Dar vă rog, luați loc, domnișoară.

Își însoți propoziția cu un gest autoritar al mâinii și rămase în picioare fără să mai rostească o vorbă, cu sprâncenele încruntate în fața nou-venitei. Aceasta avu impresia că o privea fără s-o vadă cu adevărat. Simți cuprinzând-o o stare de

neliniște. Pentru o clipă, își imagină că este o școlăriță pe care pedagogul o ceartă pentru o prostie despre care nu știe nimic.

În sfârșit, doctorul Saul rupse tăcerea apăsătoare ce se lăsase între ei.

– Presupun că perspectiva acestei călătorii vă încântă, declară el, cu o urmă de ironie în voce.

– Deloc, replică Lucy, puțin șocată de tonul sarcastic.

– Glumiți? se miră bărbatul.

– Nu, sunt cum nu se poate mai serioasă.

– Dumnezeule! exclamă doctorul cu un interes brusc. Este prima dată când întâlnesc o infirmieră tânără și frumoasă pe care ideea unei croaziere în mările sudului o plictisește. Oare ce poveste se ascunde în spatele acestui fapt? Căci precis există una, nu-i așa?

– Probabil că o cunoașteți deja, ripostă Lucy, cu mai multă agresivitate decât și-ar fi dorit.

În mintea sa nu exista nici o îndoială că doctorul Harris își prevenise confratele și-i recomandase s-o ia sub aripa lui protectoare. Această idee o exaspera la culme.

– Nu sunt la curent cu nimic, anunță doctorul Saul, instalându-se la birou. Oare ce crimă odioasă ați comis? V-ați otrăvit vreun pacient, sau ați pierdut cheia de la dulapul de farmacie? o ironiză el.

– Nu, nimic de acest fel, replică infirmiera, îndreptându-se. Mi-am... pierdut capul... în realitate, sunt răspunzătoare de moartea unuia dintre prietenii mei. Înțelegeți, dacă mi-aș fi păstrat sângele-rece, poate ar fi reușit să-l salveze și...

Se întrerupse. Era mai mult decât avea puterea să spună. Revăzu imaginea lui Larry, întins fără cunoștință pe masa de

operație. Lăsă pentru puțin timp pleoapele în jos. Când le ridică, întâlni privirea medicului. În acel moment, crezu că citește în ochii de nepătruns o expresie de simpatie, puțină condescendență. Cu siguranță, considera și el, ca doctorul Harris și infirmiera șefă, că-și făcea prea multe probleme pentru o greșeală de care nu trebuia să roșească.

– Apoi, mi s-a propus acest stagiu pe navă, în speranța că voi uita foarte repede povestea asta nefericită, reluă Lucy, după ce-și găsi un calm aparent.

– Înțeleg, rosti medicul îngustându-și ochii. Vă simțiți oarecum nepotrivită aici, nu-i așa?

– Cu atât mai mult cu cât, dacă mi s-ar fi acordat puțin timp și un loc retras, mi-aș fi revenit probabil mai repede. Postul acesta, considerat în general ca o recompensă, îmi întărește de fapt sentimentul de vinovăție.

– Da, cred că știu ce simțiți, declară el, cu o voce brusc gravă.

Lucy ridică o privire întrebătoare. Doctorul își pierduse subit aroganța și ironia. Mai mult, părea chiar că-i împărtășește deznădejdea. Această bruscă schimbare de atitudine o descumpăni, în timp ce o cuprindea un val de recunoștință. Era prima persoană care nu-i arătase acea milă protectoare, cu care o înconjurase toată lumea la Boonoo.

– Mulțumesc, doctore Saul, bâigui automat. Vă...

Se întrerupse brusc. Numele pe care tocmai îl rostise, fără să se gândească, îi răsunase curios în memorie.

Își aminti subit cuvintele doctorului Harris: „Jon Saul este bărbatul oricăror situații, chiar și celor mai disperate“, îi plăcea deseori să spună. Îi veni în minte că șeful său de

serviciu îi trimitea doctorului Saul cazurile care necesitau o intervenție chirurgicală aparent fără speranță. Și apoi, a fost acel articol dintr-o revistă medicală. Jon Saul anunțase acolo, spre consternarea generală, hotărârea de a abandona medicina. Lucy nu reușea să-și amintească ce circumstanțe îl obligaseră la acest gest...

Așa stând lucrurile, medicul de bord de pe „Trandafirul coloniilor", care stătea în fața ei, nu era probabil decât un omonim. După toate aparențele, adevăratul Jon Saul dispăruse. Totuși...

– Nu sunteți?... murmură ca pentru sine.

Practicianul se încordă imediat. Prin ochii lui cenușii trecu un fulger metalic.

– Da, sunt Jon Saul, fost chirurg șef la spitalul din Sydney, declară cu o voce tăioasă.

– Iertați-mă, bâigui Lucy. Nu vroiam să fiu indiscretă.

– Nu văd de ce, exclamă medicul, trist. Toată lumea știe ce mi s-a întâmplat. Problema este că nimeni nu mi-a acceptat reacția.

– Mărturisesc că nu știu totul despre această problemă, îndrăzni cu timiditate tânăra infirmieră.

– Zău? Ei bine, privește-mi mâinile și vei înțelege, îi replică el, arătându-i brusc degetele lungi și puternice.

Descumpănită, Lucy examină palmele ce se întindeau spre ea, fără să înțeleagă ce voia să spună. Amândouă păreau perfect normale... poate cu excepția unei ușoare rigidități...

– Nu... înțeleg, rosti cu timiditate.

– Dar deschideți bine ochii! Nu vedeți că sunt ale unui infirm? exclamă cu asprime. Au fost expuse prea mult timp la

raze X și au arsuri de gradul trei. Luați notă că nu sunt un caz izolat. Doar că ceilalți își acceptă invaliditatea parțială, eu nu. M-am luptat ani de zile să devin chirurg. Când în sfârșit...

Vocea i se gâtui brusc. Totuși își reveni repede.

– ... Acum, nu consimt să aparțin din nou corpului medical.

– Totuși, sunteți medic de bord aici.

– Mărturisesc că am fost practic pus în fața faptului împlinit. La Sydney, conducerea spitalului Southern Cross a considerat că ar fi o excelentă terapie pentru mine, pentru a reveni asupra demisiei. În realitate, nu vor reuși decât să-mi întârzie decizia cu o lună, ironiză medicul.

– Haideți, doctore... Medicina oferă atâtea alte domenii de acțiune, argumentă Lucy. Nu știu, ați putea fi diagnostician, sau patolog, sau...

– Și dumneavoastră? După ceea ce vi s-a întâmplat, aveți oare intenția să vă reluați munca la întoarcerea în Boonoo? o întrebă cu brutalitate.

Lucy tresări. Nu se așteptase la această întrebare, care o lovi drept în inimă.

– Nu, răspunse pe un ton nesigur.

– În acest caz, trebuie să-mi înțelegeți poziția, continuă Jon Saul.

– Este puțin diferit. O infirmieră este ușor de înlocuit, nu și un practician atât de experimentat ca dumneavoastră.

– Poate am fost indispensabil în chirurgie, totuși, pe viitor, nu mai sunt decât un infirm, incapabil să țină corect un bisturiu. În ceea ce privește o eventuală reciclare, exclamă

disprețuitor, mi s-a permis să efectuez numai treburi de rutină, pe care le-ar putea face un intern, sau chiar o infirmieră.

– Dar ați văzut un specialist care...

– Am consultat șase, o întrerupse. Cinci mi-au spus că nu este nici o speranță ca degetele să-și găsească suplețea inițială. Al șaselea, era gata să mă refuze. Cu toate acestea, nu mi-a ascuns că șansele de reușită erau foarte slabe. Toți abia dacă reușesc să ascundă total cicatricele. Nu este așa rău, nu-i așa? adăugă cu cinism.

– Da... da, bâigui Lucy, cu un nod în gât.

Acest bărbat o atrăgea în mod straniu. Pe de-o parte, își imagina că toată această atitudine arogantă ascundea disperarea. Pe de altă parte, nu înțelegea de ce această minte strălucitoare și prestigioasă refuza cu atâta vehemență să persevereze în meseria sa. Caracterul exclusivist al renunțării sale o speria chiar puțin.

– Sunteți sigur că nu vă veți schimba părerea? îl întrebă.

– Dar dumneavoastră?

– Eu... da... nu. În sfârșit, nu știu, minți ea.

– Ba da. Vă veți regăsi probabil încrederea pierdută, sau vă veți consola descoperind soțul ideal. S-ar părea că nu este un loc mai bun pentru asta, decât o navă de lux.

– Nu doresc deloc să mă căsătoresc, protestă Lucy.

– Dumneavoastră nu. Totuși, este evident că superiorii asta așteaptă. Contează pe vreun pasager bogat, pentru a vă ajuta să uitați de moartea prietenului. La urma urmei, este fără îndoială cea mai bună soluție...

– În cazul în care nu veți fi dumneavoastră cel care se va întoarce cu un inel pe deget, îi ripostă.

– Mă îndoiesc, îi zâmbi medicul, cu un aer sigur. Până acum, cel mai mic gând îmi era la profesie. Acum sunt mai disponibil, desigur, dar nu am destulă considerație pentru femei, pentru a mă atașa de una dintre ele.

– Poate această croazieră, vă va rezerva surprize, exclamă infirmiera, cu o umbră de agresivitate.

– Oh! Am făcut deja mai multe. La bordul unui vapor, oamenii devin superficiali. Prefer să nu întrețin cu ei decât relații de la medic la bolnav... chiar dacă nu suferă decât de rău de mare. Pentru că munca noastră aici nu va fi foarte interesantă. Îți vei da seama foarte repede de asta.

– Ar putea apărea urgențe, care să risipească monotonia acestei traversări.

– Nu vă doriți un asemenea lucru, domnișoară. O simplă criză de apendicită ar pune nenumărate probleme în mijlocul oceanului, departe de orice echipament modern... cu un chirurg infirm.

– Totuși, mâinile dumneavoastră par normale.

– Sunteți liberă să le considerați ca atare, eu oricum le cunosc valoarea. Totuși, nu vreau să vă descurajez mai mult. În cazul în care citiți cu atenție lista pasagerilor, veți remarca acolo numele profesorului Fischer. Asta vă spune ceva?

– Nu, nu cred.

– Ține conferințe în lumea întreagă. Este un foarte mare specialist.

– În ce domeniu? întrebă Lucy, cu interes.

– În chirurgie. Și-a luat probabil câteva săptămâni de concediu. Să sperăm că asta nu-l va împiedica să înlocuiască, dacă va fi cazul, degetele mele cu deficiențe.

După aceste cuvinte, tăcu. Între ei se lăsă o tăcere apăsătoare, pe care Lucy nu îndrăzni s-o tulbure. Aparent, orice aluzie la infirmitatea medicului îl rănea profund. În ciuda aroganței pe care acesta o arăta, simțea o puternică dorință de a-i veni în ajutor.

– Oricum, domnișoară Clissold, mi-e teamă că și dumneavoastră și eu suntem obligați să ne resemnăm, cât durează această sinecură.

– Poate vom găsi aici soluția problemelor noastre, îndrăzni Lucy.

– Nu vă bazați pe asta. N-are rost să luați situația prea în serios. Acum, dacă îmi permiteți, mi-ar plăcea să vă prezint noul dumneavoastră loc de muncă, îi propuse el ridicându-se.

Lucy acceptă din toată inima. Era încântată că severul său interlocutor se relaxase. Atitudinea sa arogantă o afecta, pentru un motiv pe care nu reușea să-l definească. Îi era oare pur și simplu milă de el, sau... o impresiona?

Orice ar fi fost, era de preferat să fie în bune relații cu un bărbat alături de care va munci și va trăi mai bine de o lună.

Capitolul 2

Portul Sydney se îndepărta. În curând, marginea albă a plajei va dispărea în linia albastră a orizontului.

Cu coatele rezemate de bastingaj, Lucy și Jon Saul priveau în tăcere coasta care se pierdea treptat. Oare trecutul lor va dispărea la fel? Ce soartă le rezerva viitorul? Această călătorie lungă o neliniștea pe tânăra fată și o teamă ascunsă îi pătrunse în suflet.

– De ce nu vă bucurați totuși de această plecare? o întrebă brusc doctorul. La urma urmei...

– La urma urmei, n-am otrăvit pe nimeni, nici n-am pierdut cheia de la dulapul de farmacie, completă ea, ofensată că-și bătuse astfel joc de drama sa. Totuși, ceea ce mi s-a întâmplat este mai dureros decât pare. Un prieten a murit, pentru că nu m-am conformat sarcinilor.

Practicianul îi adresă o privire iritată.

– Așteptați măcar să termin de vorbit! o ironiză. Voiam să vă spun doar că, la urma urmei, mulți oameni și-ar dori norocul dumneavoastră de a face o croazieră în Pacific.

– Oh, iertați-mă. Îmi pare rău că m-am înfuriat atât de prostește, bâigui Lucy, jenată de tonul său ridicat.

– Sper, o ironiză medicul, ducând-o spre puntea superioară.

Acolo era instalată piscina. Un grup de adolescenți o luaseră deja în stăpânire și legau veseli cunoștințe pe marginea bazinului. Băieți tineri, sportivi și afectați, își dădeau aere în fața înotătoarelor frumoase, în costume de baie.

Jon Saul se opri o clipă, încruntat. Lucy îl privi cu mirare. Oare o recunoscuse pe vreuna dintre ele? Îl văzu atunci scuturând din cap cu un aer dezaprobator.

– Este de necrezut. Tinerii de astăzi, sunt într-adevăr foarte nepăsători, bombăni. Priviți-l pe acel înotător blond, cu tenul foarte palid. Se expune încă din prima zi la razele arzătoare ale soarelui. Veți vedea că ne va vizita curând. Să fiți atentă la aceste cuvinte, domnișoară Clissold. Roșcatele sunt extrem de sensibile la ultraviolete.

– Oh, sunt obișnuită, să știți. Și la Boonoo, timpul este foarte frumos.

– Eu care vă credeam că o infirmieră preocupată mai ales de muncă, nu mi-aș fi imaginat niciodată că vă petreceți timpul bronzându-vă.

– Bineînțeles că nu, eu...

Se întrerupse, remarcând licărirea amuzată care îi lumina ochii cenușii. Evident, o tachina. Lucy se mâniase în mod stupid.

– Un medic se plimbă oare întotdeauna privindu-i pe ceilalți ca și când ar fi deja bolnavi? îi replică, puțin ofensată.

– Este absolut datoria sa. Când observă pe cineva care bea prea mult, ca bătrânul domn care se află la bar, își spune automat că, într-o zi sau alta, va suferi de tulburări cardiace sau digestive.

– Nu este prea romantic. Eu găsesc că acel om cumsecade are un aer simpatic și bine dispus. Așadar, nu remarcați niciodată trăsăturile, sau expresia unui chip?

– Ba da, mi se întâmplă. De exemplu, acum, admir puritatea ochilor dumneavoastră și părul fin și mătăsos... chiar dacă, în același timp, mă gândesc la prejudiciile ce le-ați putea cauza pielii atât de delicate printr-o expunere prelungită la soare, murmură echivoc.

Lucy tresări. Bineînțeles, nu era decât o glumă, dar simți un fior deosebit de plăcut străbătându-i spatele. Tulburată, întoarse privirea.

– Vedeți. Și pe mine mă considerați în funcție de eventualele arsuri pe care va trebui să le tratați, se strădui să-i explice, pe un ton amuzat.

– Este foarte posibil, declară grav medicul. Este adevărat că, la vârsta mea, trebuie să fie foarte greu să te schimbi. Totuși...

Nu-și termină fraza. Privirea i se ațintise într-un punct, în spatele lui Lucy. Intrigată, aceasta se uită în urmă. Sângele îi îngheță în vene. Un copil de aproximativ șapte ani, tocmai escalada bastingajul.

Lucy și doctorul Saul se repeziră și-l prinseră pe băiețel, în clipa în care tocmai trecea peste bord.

– Sper că micii săi camarazi nu sunt la fel de neastâmpărați, murmură Lucy, strângându-l cu toate puterile lângă ea pe imprudent.

– V-o doresc. Totuși, sunt convins că totul va merge bine. Cu siguranță, ați avut deseori ocazia să vă ocupați de cei mici.

– Da, și-i iubesc foarte mult. În plus, sunt foarte ușor de îngrijit.

– Este exact. Suportă toate tratamentele, fără să se plângă. Fie că este reducerea unei fracturi, sau...

– Ablația de amigdale sau vegetații, completă Lucy, fără a gândi.

– Acesta nu mai este resortul meu, îi replică Jon Saul, posomorându-se.

Lucy își mușcă buzele. Oare ce-i putea răspunde? Că nu avusese niciodată intenția să-l rănească? Era evident. Dar cum să-l facă să înțeleagă asta, pe un bărbat care lua cel mai neînsemnat cuvânt ca pentru a-i aminti că era infirm?

Tânăra fată considera așadar de preferat să tacă. Era inutil să-i ofere o nouă ocazie să reproșeze altora handicapul său.

În prinse de mână pe băiețelul imprudent și-l urmă pe medic în tăcere. Acesta o conduse până la puntea inferioară, unde se afla căminul de zi pentru copii. Era o încăpere vastă, în care aproximativ treizeci de copii se jucau fără grijă, sub paza unei femei blonde, evident depășită de evenimente. Când îl zări pe protejatul lui Lucy, scoase o exclamație de ușurare.

– Slavă Domnului! exclamă. Iată-l în sfârșit! Ah, micii monștrii. Trebuie spus că jucăriile n-au fost încă scoase și nu mai știu ce să inventez pentru a-i împiedica să facă prostii... Dar, permiteți-mi să mă prezint. Mă numesc Jill Jones. Sunt însărcinată să le fiu înger păzitor, dimineața și seara.

– Lucy Glissold. Vă voi înlocui, numai pentru o oră la prânz. Totuși, cine se va ocupa de toți acești copii în restul timpului?

– După-amiaza, îi vor supraveghea, pe rând, mamele. Îmi închipui că aveți destul de muncă la infirmerie, pentru a rămâne foarte des aici.

– Doctorul Saul nu este de aceeași părere, zâmbi Lucy, ațintind asupra practicianului o privire malițioasă. De-abia am plecat și deja se plictisește.

– Haideți! se indignă Jill. Nu într-o croazieră pe mările sudului! Există atâtea lucruri de descoperit! Aici te simți mai bine decât oriunde în altă parte.

– Este foarte normal, replică doctorul Saul. Climatul este extraordinar de sănătos în aceste regiuni.

La aceste cuvinte, Lucy izbucni în râs. Hotărât lucru, nu pierdea nici o ocazie să vorbească despre medicină. Din fericire, nu-i lipsea umorul. Pentru că participă din toată inima la ilaritatea sa.

Pentru Lucy, asta fu ca și când cerul s-ar fi luminat brusc. Pentru prima dată se simțea realmente în largul său și relaxată alături de Jon Saul.

Din păcate, un steward veni să risipească această clipă de destindere.

– Doctor Saul! Profesorul Fischer vă așteaptă în cabina sa, declară acesta.

– Ah, foarte bine. Sosesc imediat, încuviință practicianul, regăsindu-și aerul impenetrabil. Ei bine, domnișoară Glissold, mă însoțiți?

– Dar... această persoană dorește, probabil, să aibă cu dumneavoastră o întrevedere particulară, ezită aceasta.

– O infirmieră este pentru medic, ceea ce este o secretară pe un om de afaceri. Trebuie să-l secundeze în toate împrejurările și să fie la curent cu tot, îi replică, luând-o cu el.

Lucy îl urmă, prost dispusă. Se temea de această întâlnire cu specialistul. Oare nu va considera prezența sa deplasată? Scoase un suspin de ușurare când îl văzu pe doctorul Fischer primind-o cu un zâmbet larg.

Era un bărbat înalt și subțire. Părul brunet îi era presărat cu fire argintii și ochii negri, foarte pătrunzători, îi confereau un farmec indiscutabil.

O privi pe nou-venită, cu o insistență măgulitoare. Apoi o invită să ia loc, cu un gest amabil al mâinii și-i puse câteva întrebări de ordin personal. Abordă apoi cu confratele său probleme profesionale, pe care Lucy le ascultă cu mult interes.

– Este un caz extraordinar de interesant, declară el, vorbind despre unul din bolnavi. Ar trebui să-l examinezi la întoarcere, dragul meu.

– Nu, n-are rost, decretă doctorul Saul ridicând din umeri. Priviți-mi mâinile. De acum, sunt ineficiente.

Eminentul specialist nu remarcă această reflecție sarcastică și se mulțumi să le ofere musafirilor câte un pahar cu whisky. După toate aparențele, infirmitatea doctorului Saul îl lăsa complet indiferent. În realitate, Lucy surprinse în privirea pătrunzătoare a profesorului, o licărire de interes.

– Ați fost deja consultat? întrebă, în cele din urmă.

– Am văzut șase medici, răspunse Jon Saul, sarcastic. Cinci dintre ei mi-au spus că nu este posibilă nici o operație. Doar al șaselea, mi-a permis o oarecare speranță, dar mult prea insuficientă pentru a justifica o operație.

– În ciuda a tot, îți dorești din toate puterile să te întorci în chirurgie? continuă doctorul Ficher, încruntat.

– Exact.

Doctorul Fischer dădu din cap cu subînțeles. Totuși, nimic din expresia sa nu permitea să i se citească gândurile.

– Pasagerii au un adevărat noroc, reluă pe un ton degajat. Dacă va apărea vreo urgență, nu vor avea a se teme de nimic.

Lucy îl văzu pe Jon Saul încordându-se.

– Evident. Se pot baza pe dumneavoastră, replică acesta tăios.

– Nu chiar. Știi ca și mine că nu se fac intervenții chirurgicale în timpul unei croaziere de lux, răspunse profesorul cu un aer liniștitor.

Apoi se întoarse spre Lucy și continuă cu maliție zitate:

– De fapt, pe un vapor nu se tratează decât răul de mare. Este o afecțiune mai frecventă decât se crede. În curând, o mulțime de oameni vor cere cu umilință o injecție.

– Pentru o simplă indispoziție? exclamă, Lucy uluită.

– Da. Asta îi calmează pe cei bolnavi. Totuși, vă doresc să nu suferiți niciodată de așa ceva. Nici dumneavoastră, nici pacienții. Deoarece mă întreb dacă mâinile doctorului Saul vor face față sarcinilor.

Spunând aceste cuvinte, prinse brusc încheieturile lui Jon Saul. Acesta avu un gest de retragere, dar nu îndrăzni să-și ducă până la capăt mișcarea. Doctorul Fischer profită de asta pentru a-i cerceta confratelui său degetele rigide.

Cu respirația tăiată, Lucy îl privea întorcându-le pe toate părțile. Simțea că această consultație neașteptată era insuportabilă și jenantă pentru Jon Saul... mai ales în fața ei, o străină chemată să lucreze sub ordinele sale.

Curând, în încăpere domnea o tăcere mortală. Atmosfera deveni repede de nerespirat. Din fericire, câteva bătăi în ușă creară o binevenită diversiune.

Era stewardul. La infirmerie era un pasager bolnav și solicita îngrijirile doctorului Saul. Acesta aținti o privire întrebătoare asupra doctorului Fischer, care încuviință imediat din cap.

– Du-te, dragul meu. Nu trebuie să lași niciodată un pacient să aștepte... Poate este vorba despre o doamnă, adăugă, cu un zâmbet amuzat.

Această glumă nevinovată nu-l înveseli pe Jon Saul, care-și luă repede rămas-bun de la specialist. Era oare grăbit să-și înceapă munca sau... să-l părăsească pe doctorul Fischer?

Lucy se pregătea și ea de plecare când, spre marea sa uimire, acesta îi reținu mâna în ale sale mai mult timp decât era normal. Tânăra fată se simți cuprinsă de tulburare.

– Mi-ar plăcea să am o conversație cu dumneavoastră, mai târziu, domnișoară Glissold, îi spuse.

– Eu... da, foarte bine, bâigui aceasta, luată puțin pe nepregătite.

Nu îndrăzni să-l întrebe despre motivul acestei întrevederi și, cu inima palpitând, i se alătură pe culoar doctorului Saul. Oare ce dorea profesorul Fischer? Să-i vorbească despre cazul lui Jon Saul sau... avea în minte o altă idee?

Pătrunzând în cabină, simți o neliniște surdă. Totuși, vederea primului său bolnav, o ajută să depășească această teamă confuză. Bietul bărbat avea o tentă verzuie și ochii îi reflectau o totală disperare. Evident, nu avea decât o dorință, să se întoarcă pe uscat. Lucy nu avu nici o dificultate în a diagnostica teribilul rău de mare.

Îndată ce nefericitul o văzu pe tânăra infirmieră pregătind seringa, își regăsi pe loc puțin din liniștea sa, așa cum prevăzuse doctorul Fischer.

Hotărât lucru, acesta avea dreptate pe toate planurile. În cursul dimineții, fu o listă cu adevărat impresionantă de pasageri, care cereau cu voce tânguitoare o injecție cu un produs miraculos, pentru a le ușura grețurile.

Printre pacienții care se înghesuiseră la infirmerie, Lucy îl recunoscu pe bărbatul pe care-l observase în timp ce se îmbăta la bar, în aceeași dimineață.

– Dacă ați putea să-mi administrați puțin bicarbonat, ceru acesta, când îi veni rândul. Nu mă simt foarte bine și asta n-are nimic de-a face cu tangajul. Când eram tânăr, am fost marinar și nu am suferit niciodată.

– Da, înțeleg, interveni doctorul Saul, cu un aer sever. În legătură cu acest subiect, am un sfat bun să...

– Oh, știu, îl întrerupse interlocutorul, cu o licărire malițioasă în ochii albaștri. Sunteți la fel ca ceilalți medici. Dar nu contați pe mine să încetez să beau și să mănânc bine de-a lungul primei mele zile de vacanță. Așa că, dați-mi una dintre poțiunile dumneavoastră magice și ne dăm întâlnire peste o lună, adăugă clipind din ochi.

– Fie, încuviință Jon Saul oftând. Totuși, mi-e teamă să nu fiți obligat să reveniți înainte de întoarcerea noastră la Sydney.

Această remarcă încărcată de amenințări, nu păru să-l sperie mai mult pe noul-venit decât o sperietoare un stol de vrăbii ocupate să ciugulească niște cireșe zemoase.

– Este grav bolnav? întrebă Lucy, după plecarea sa.

– Nu încă. Altfel n-aș fi tolerat să continue să bea în acest mod. Totuși, sunt destul de pesimist. În sfârșit, este imposibil să obligi un bolnav să urmeze un regim. Mai este cineva?

Lucy aruncă repede o privire în sala de așteptare, care era goală. Se pregătea să-l anunțe pe doctorul Saul, când o tânără femeie blondă pătrunse ca vântul în încăpere. Era, evident, însărcinată în mai multe luni.

– Jon! îl strigă ea, cu o voce voioasă.

Doctorul apăru încruntat și... se relaxă imediat.

– Maureen Grantham! exclamă. Ce surpriză să te văd aici!

– Da, mă întorc acasă, pe insula Daybell, pentru a-mi naște copilul, îi explică zâmbind. Nu există legături aeriene și numai acest pachebot trece pe acolo. Tocmai am aflat că ești medic de bord. Este un adevărat noroc pentru mine.

Jon Saul se posomorî imediat.

– Știi, nu mai sunt chirurgul care te-a operat acum patru ani, rosti cu o voce stinsă.

– Da, am aflat ce ți s-a întâmplat. Sunt într-adevăr...

– Cum te simți acum? o întrerupse el cu bruschețe.

– Foarte bine, răspunse viitoarea mamă, cu entuziasm. Sarcina s-a desfășurat de minune.

– Aveți și alți copii? o întrebă Lucy, care nu reușea să-și imagineze această persoană exuberantă, ca mamă de familie.

– Nu, acesta va fi primul. Se va naște în exploatarea soțului meu. De aceea mă grăbesc să mă întorc. Va fi furios dacă fiul îi va vedea lumina zilei la Sydney, sau în altă parte. Știi cum este Geoff, adăugă oftând.

Medicul o privi cu un zâmbet indulgent. Lucy se întrebă o clipă dacă Maureen Granham nu fusese și altceva pentru el, decât o simplă bolnavă. La acest gând, o înțepătură ciudată îi strânse subit inima. Își alungă repede reflecțiile și începu să sterilizeze seringile pe care le folosise deja.

Totuși, nu se putu stăpâni să nu ciulească urechea la cuvintele lui Maureen Grantham. De fapt, aceasta din urmă nu înceta să-i destăinuie vechiului său prieten planurile pentru viitorul copil. Împotriva voinței sale, Lucy simți o anumită ușurare când femeia tânără și vioaie ieși în cele din urmă. Subit, se simțise exclusă din intimitatea medicului și această impresie îi displăcu profund. Fără îndoială, fusese îndrăgostit de frumoasa sa clientă...

Spre marea ei satisfacție, Lucy îl auzi pe Jon Saul scoțând un mic oftat.

– Ah, viitoarele mame! exclamă. Toate sunt la fel. Sunt atât de... tinere.

– Vorbiți ca Matusalem.

– Zău? Ce vârstă îmi dai?

– Nu știu. În tot cazul, sunt sigură că păreți mult mai tânăr decât sunteți în realitate.

– Vă admir prudența, glumi medicul. Totuși, la ce-mi folosește că n-am aerul unui bătrân? Mâinile îmi amintesc în fiecare clipă că sunt la fel de ineficient ca unul dintre ei.

Lucy primi aceste cuvinte nemiloase drept în inimă. Cu toate acestea, nu arătă nimic, cu atât mai mult că o impresiona soarta nefericită a doctorului Saul și își luă rămas-bun, sub pretextul că o înlocuiește pe domnișoara Jones. Practicianul îi

adresă o privire ciudată, în care se citea o ironie mușcătoare și un aer decepționat, care o făcu pe tânăra fată să se simtă stânjenită.

Îi era greu să suporte sarcasmul arțăgos al medicului. Cu atât mai mult cu cât își dădea seama perfect de profunda disperare care se ascundea sub acest umor. În acea clipă dorea să-l ajute, să-l aline, să-l...

Alungă foarte repede toate gândurile care o tulburau și se alătură în sfârșit lui Jill, în camera copiilor. De-abia împinse ușa, că aceasta din urmă se repezi spre ea.

– Iată-te, în sfârșit! exclamă, evident nervoasă la culme. Nu mai pot. Acești mici monștri mă înnebunesc.

– Liniștește-te, te poți duce să te odihnești. Acum, sunt aici.

– Mă grăbesc să îmbrac costumul de baie și să sar în piscină. Poate asta mă va calma, adăugă Jill scoțând un oftat profund.

Zâmbind cu indulgență, Lucy o privi plecând. Înțelegea de ce era atât de nervoasă. Copiii, în număr de vreo cincisprezece, erau unii mai năzdrăvani decât alții. Doi dintre ei se distingeau în mod special prin activitatea și strigătele lor. Lucy îl recunoscu imediat pe băiețelul pe care Jon Saul și cu ea îl împiedicaseră să sară peste bord. Răspundea la numele de Henry și era insuportabil.

Munca ce-o aștepta pe tânăra fată se dovedea așadar extrem de delicată și... de gălăgioasă în această încăpere, în care răsuna cel mai mic zgomot. După câteva minute petrecute în această atmosferă, consideră mai înțelept să conducă această mică trupă pe punte. Se vor bălăci acolo, în bazinul care le era destinat.

Afară, se străduia să-i supravegheze pe cei cincisprezece îngerași care se învârteau în jurul ei, adulmecând o eventuală prostie. Această muncă se dovedi repede peste puterile sale.

Cu atât mai mult, când văzu deodată în față un steward, roșu de mânie, care-l ținea pe Henry de ureche.

– Ar trebui să stați cu ochii pe copiii aceștia insuportabili! exclamă el furios. Din vina acestuia, am spart o duzină de pahare.

– Cum... ce s-a întâmplat? bâigui Lucy, uluită.

– S-a întâmplat că acest tânăr pungaș tocmai mi-a produs cea mai frumoasă sperietură din viața mea... exact în clipa în care duceam vesela de bucătărie. Iată ce mi-a pus sub nas, în clipa în care mă așteptam mai puțin.

Cu aceste cuvinte, flutură cu un aer ofensat o etolă de vulpe de croială veche, la care cele patru labe și capul se vedeau încă.

– Henry! exclamă Lucy. Unde ai găsit-o?

– Pe un scaun, răspunse copilul, făcând nevinovat ochii mari. Nu era nimeni. Așa că, pur și simplu, am luat-o.

Lucy trebui să facă un efort de voință pentru a-și păstra calmul. Se înfioră gândindu-se la explicațiile pe care va trebui să le dea proprietarei blănii.

Și nu se dovedi o sarcină ușoară. Recurse la toate resursele de diplomație, pentru a o calma pe doamna corpolentă și agitată, care-l informase deja pe comandant despre „furtul“ a cărei victimă fusese.

După această misiune delicată, îl duse pe Henry spre bazin. Acolo o întâmpină un spectacol îngrozitor. Cei paisprezece colegi ai copilului, alergau în toate sensurile, se cățărau peste

tot și îmbrânceau pasagerii. Lucy prinse o fetiță exact la timp, în clipa în care se pregătea să sară în piscina rezervată adulților.

Era de preferat să ducă acești copiii înapoi în camera lor de zi și să aștepte cu răbdare venirea lui Jill, sau a mamei unuia dintre strengari.

– Mama Lindei este cea care trebuie să ne supravegheze, o informă serios Henry.

– Ah, foarte bine, replică Lucy, cu un oftat de ușurare. Și când va veni rândul mamei tale?

– Niciodată. Este bolnavă.

– A consultat-o un medic?

– Oh! Are un gen de boală foarte specială, îi replică misterios.

– Dumnezeule! Cel puțin nu este grav? întrebă Lucy, neliniștită.

– Cred că a obosit-o călătoria cu pluta, îi explică Henry cu un aer atotștiutor. Da, am venit de la Londra în Australia pe un vapor mare, alb. Și apoi, deodată, ne-au atacat pirații. A fost teribil. Ne-au prădat. Dar eu m-am apărat ca un leu.

Și spunând asta, lovea aerul cu neînfricare, ca și când avea în mână o sabie imaginară.

– Și apoi, au scufundat corabia noastră cu trei catarge. Cu toate acestea, am construit repede o ambarcațiune improvizată și ne-am cărat bagajele. Doar papagalii au rămas pe navă... pentru că erau deja morți, adăugă cu o expresie de conspirator. Lucy îi asculta amuzată povestea. Imaginația băiețelului o uimea. Se pregătea să asculte mai departe când o femeie brunetă pătrunse în încăpere: mama Lindei.

Epuizată, Lucy îi cedă locul aproape cu recunoștință. Totuși, înainte de a ajunge la infirmerie, se duse direct la profesorul Fischer. În drum, încercă în zadar să-și domolească bătăile dezordonate ale inimii. Îi reveniseră subit toate neliniștele și, înainte de a intra în cabina specialistului, inspiră adânc.

– Doreați să-mi vorbiți? îl întrebă cu o voce nesigură.

– Domnișoară Glissold! Tocmai eram pe punctul să merg la infirmerie să vă văd.

– Nu eram acolo. Am înlocuit-o pe domnișoara Jones, care se ocupă dimineața de copii.

– Oh, nu este o treabă ușoară, exclamă profesorul râzând. În general, marea îi face nervoși pe copii, Așadar, dacă am înțeles bine, confratele meu este singur cu bolnavii, adăugă, arătându-i un scaun.

– Nu sunt mulți, slavă Domnului... Apropo... știu că nu am nici un drept să vă pun întrebări, totuși...

– Da? o încurajă, adresându-i o privire malițioasă.

– Mai înainte, ați examinat cu atenție mâinile doctorului Saul și... mi s-a părut că... în sfârșit, impresia dumneavoastră este pozitivă, sau negativă?

– Din nefericire, îmi este imposibil să fac vreo afirmație. Pentru asta, ar fi necesar un examen mai atent. Totuși, la prima vedere, l-aș îndemna să urmeze părerea celui de-al șaselea specialist.

– Dar nu i-a dat decât o slabă speranță.

– După toate probabilitățile, a înțeles imediat că, infirmitatea lui este în parte de origine psihologică. De fapt, înainte de orice, suferă de lipsă de încredere în degetele vătămate. Așa că îi trebuie redată siguranța.

– Despre asta doreați să-mi vorbiți?

– Într-adevăr. Mă bizui pe dumneavoastră pentru a mă ajuta să-i redau speranța... dacă sunteți de acord.

– Da, firește. Dar nu văd cum...

– Asistați-l, fără să răspundeți la sarcasmul său, referitor la mâinile arse. În rest, doar prezența dumneavoastră va fi de-ajuns pentru a-l liniști.

Spusese asta privind-o ciudat, ca și când complimentul avea un dublu înțeles. La această idee, Lucy se simți roșind. Reacția sa nu trecu neobservată de ochiul experimentat al specialistului. O licărire amuzată apăru în ochii lui negri.

– Din nefericire, am impresia că totuși confratele meu nu-și dă seama de norocul său, murmură ca pentru sine. În orice caz, atât dumneavoastră, cât și eu, va trebui să-i lăsăm cu fiecare ocazie inițiativa și întreaga răspundere. Ne-am înțeles?

Lucy dădu din cap.

– Perfect, continuă doctorul Fischer. Sper că vom ajunge la un rezultat bun... amândoi.

Lucy se înfioră. Rostise acele ultime cuvinte cu o insistență suspectă. Oare ce însemna asta? Că era neapărat necesară colaborarea sa pentru a se obține vindecarea doctorului Saul? Sau avea în vedere alte planuri?

Alungă totuși foarte repede aceste reflecții, pentru a nu se mai gândi decât la medic. Perspectiva de a-i reda folosirea mâinilor, o încântă foarte mult. Își imagina deja bucuria lui, în ziua în care va face prima intervenție după accident. Poate în acel moment, va avea un gând, chiar dacă nu va fi decât prietenesc, pentru infirmiera care-l secundase pe „Trandafirul coloniilor“.

Capitolul 3

Sunetul unei sirene risipi subit liniștea acelei frumoase zile de vară. „Trandafirul coloniilor“ aluneca acum pe apele liniștite ale râului Brisbane. Își anunța pasagerii că, în curând, va ancora în fața orașului cu același nume.

Lucy era deja pe punte, gata să se îmbarce într-una din bărcile cu motor. Se bucura la gândul de a vizita capitala Queenslandului, pe care încă n-o cunoștea. Încă de pe vapor, admira căsuțele albe, pe jumătate ascunse de plante agățătoare ornamentale, înflorite. „Cât de frumos trebuie să fie să locuiești într-una din ele“, își spuse, cucerită de liniștea peisajului înverzit.

Când se așeză într-una din șalupe, se izbi brusc de unul din pasageri. Se întoarse repede pentru a se scuza și... îl recunoscu pe Jon Saul.

– Oh! Vă cer iertare. Nu v-am văzut, bâigui.

– Nu, nu-i nimic. Dar constat că profitați și dumneavoastră de aceste excursii. Pe care vreți s-o faceți?

– Circuitul plajelor...

– Oh! Nu asta este ceea ce oferă cel mai interesant această regiune. În plus, în timpul acestei croaziere veți avea deseori ocazia să vedeți palmieri și nisip fin. Dacă aș îndrăzni, v-aș sugera vizitarea muntelui Coot-Tha... cu condiția să acceptați să vă lăsați pe aceste sărmane mâini, adăugă, privind-o straniu.

Lucy simți acea privire pătrunzându-i în adâncul sufletului și, fără să vrea, se înfioră. Nodul din gât îl simțea oare din cauza acelui fulger metalic din ochii cenușii, sau a acelei aluzii la infirmitatea lui? Totuși, nu se punea problema să se înduioșeze. Îi promisese categoric doctorului Fischer.

– Ei bine, accept... trecând peste tot, îi replică pe un ton de reproș.

– Mulțumesc că mă puneți la locul meu când mă lamentez, declară zâmbind Jon Saul.

Lucy roși la această reflecție. Îi era puțin rușine să se poarte atât de dur cu el. Așa că nu protestă când o luă de braț și o conduse spre autobuzul pe care scria „Coot-Tha".

Locul era superb. Domina complet o regiune care nu se hotăra între mare și munte. La poalele acesteia, se aflau ghemuite casele mici, albe, din Brisbane, asemenea unui mozaic, pe care numai firul argintiu al râului îl împărțea în două.

Jon Saul cunoștea perfect locurile. Îi arătă însoțitoarei diferitele cartiere ale orașului, enumerându-le cu numele lor și dând explicații etimologice.

– Toate astea trebuie să vi se pară foarte diferite de Boonoo, îi declară brusc.

– Într-adevăr. La mine, este pustiul, domnule.

– Vă rog, încetați să-mi mai spuneți astfel. Lucrăm deja împreună de două zile și nu v-am auzit măcar o dată rostindu-mi numele. Îmi pare rău. Oricum, pentru mine vei fi de acum Lucy... dacă-mi permiți.

– Eu... Oh, da, firește, spuse ea, cu obrajii îmbujorați.

– Mai vorbește-mi despre Boonoo. Cum ți-a venit ideea să te pierzi într-o provincie atât de îndepărtată?

– Tata a fost fermier în apropiere, îi mărturisi Lucy. De la moartea mamei, m-a crescut singur. Când a dispărut și el, am intrat la spitalul din micul nostru oraș, firește. Ideea de a părăsi locurile de care mă legau atâtea amintiri, mi se părea de nesuportat. Aveam impresia că voi rămâne acolo pentru totdeauna. Până când...

– Până când ai izbucnit în plâns într-o sală de operație, o completă medicul.

– Oarecum, îi replică Lucy, străduindu-se în zadar să zâmbească. Acela a fost momentul în care am descoperit că nu eram făcută pentru această meserie.

– Haide, ești încă în stare de șoc. Este mult prea curând să tragi concluzii pripite, îi replică Jon cu enervare.

– Cu siguranță, ai dreptate.

– Continuă să-mi povestești despre viața dumitale la Boonoo, continuă el, pe un ton mai calm.

– Ce să-ți spun? Că viața acolo era simplă și plăcută, că cea mai mare parte dintre prieteni erau aborigeni...

– Ia te uită? Cum i-ai întâlnit?

– În regiunea noastră trăiesc mulți. S-au obișnuit chiar să vină să fie tratați la spital. Doar că, atunci când unul dintre ei

este bolnav, toată familia vine și se instalează pe verandă. Și este imposibil să-i alungi de acolo, atâta timp cât nu au vești. Astfel, am avut ocazia să facem cunoștință.

– Evident. Ce mai este pe acolo?

– Furtuni înspăimântătoare, în cursul cărora nisipul se infiltrează peste tot și acoperă toate lucrurile. Îmi amintesc că, odată, nu reușeam nici măcar să găsim telefonul, pentru a cere ajutor. Din fericire, a răsunat soneria. Ea l-a condus pe doctorul Harris până la receptor. Era atât de încântat când l-a ridicat, încât n-a fost în stare să-i mulțumească interlocutorului, care n-a înțeles nimic.

– Se pare că-l apreciezi mult pe consultantul dumitale, rosti medicul, privind-o curios.

– Da, toată lumea îl iubește foarte mult. Când pleacă, ne lasă întotdeauna răspunderea îndeplinirii tuturor sarcinilor, chiar și a celor mai delicate, ca de exemplu, extragerea unui dinte. Ar trebui să-l cunoști, îndrăzni ea.

– De ce? Ca să-mi opereze mâinile inerte? o ironiză.

– Bineînțeles că nu, protestă Lucy, îndreptându-se. Totuși va fi în măsură să te ajute. Posedă darul de a le reda oamenilor încrederea...

Lângă ea, medicul se încordă imediat. Maxilarele i se strânseră cu nervozitate. Atenția prietenoasă pe care i-o oferise până atunci cu generozitate, dispăruse. Redevenise bărbatul impenetrabil și arogant, pe care-l cunoștea bine.

– La ce mi-ar folosi? reluă cu o voce tăioasă. Dacă, de exemplu, mi-ar veni o urgență, toate certitudinile mele nu le-ar permite degetelor insensibile să țină un bisturiu.

Lucy se străduia în zadar să repete sfaturile doctorului Fischer, nu reușea să-l dojenească pe Jon. Disperarea îi era atât de profundă, încât strânse inima tinerei fete. Regreta că se angajase într-o asemenea discuție. Dar era prea târziu și ziua aceea, care se anunța atât de frumoasă, era iremediabil stricată.

Se întoarseră în tăcere la autobuzul care îi va duce în port, unde se vor îmbarca pe „Trandafirul coloniilor". Lucy se așeză în autocar, fără să îndrăznească să-și privească interlocutorul. I se părea că ceva se distrusese pentru totdeauna.

***

A doua zi dimineață, nava se îndreptă spre Marea barieră de corali. Oceanul părea o vastă oglindă de peruzea și era tulburat doar de o briză foarte ușoară.

Lucy se străduia să uite, de bine, de rău, scena din ajun. Din păcate, nu avea destul de muncă pentru a reuși. Într-adevăr, nu mai era nici un pasager care să sufere de rău de mare, iar în sala de așteptare a infirmeriei, așteptau cu răbdare doar două persoane.

Prima, era un bărbat tânăr care suferea de o gravă insolație.

– Vă așteptam, îl întâmpină Jon.

– Cum?

– V-am remarcat încă din prima zi. Să te expui prea mult la soare, cu o piele ca a dumneavoastră, echivalează cu o nebunie.

– Totuși, am devalizat magazinul cu pomadă și ulei solar de pe vapor.

– Ele nu vă schimbă pigmentația. Ar trebui să vă învățați minte, nu vă veți bronza niciodată.

– Voi avea un aer stupid alături de ceilalți, protestă bolnavul.

– Nu mai mult decât acum, cu aceste bășici. În plus, ați câștigat cel puțin patruzeci și opt de ore în pat.

– Oh, nu! exclamă acesta.

– Bineînțeles că da, deoarece îmi imaginez că, în afară de aceste arsuri, aveți și o îngrozitoare durere de cap.

– De unde știți?

– Îmi pare foarte rău să deduc că, pe deasupra, ați făcut o insolație.

Lucy asista la scenă, în tăcere. Era împărțită între rana pe care i-o pricinuia indiferența medicului și admirația pentru competența sa în fața pacienților.

– Acestea fiind spuse, treceți alături, continuă Jon. Veți găsi acolo o a doua sală de tratamente. Acum, am un alt caz foarte delicat de văzut.

Lucy se pregătea să-l urmeze pe tânărul bărbat, pentru a-l pansa, când Jon o interpelă.

– Nu imediat, Lucy. Vreau să rămâi.

Puțin surprinsă, aceasta așteptă ca domnul Millard să intre cu un mers nesigur. Fără îndoială, iar băuse prea mult.

– Am întâlnit la Brisbane niște prieteni vechi, mărturisi imediat. Cred că am abuzat puțin de lucrurile bune. Sunt groaznic de bolnav. Așa că, fiți amabil doctore, scoateți-mi una dintre poțiunile dumneavoastră magice, din sacul de scamator. Mi se pare că am o nicovală în loc de creier.

– În starea dumneavoastră, nu este nimic surprinzător, declară Jon cu severitate. Beți sucuri de fructe, mâncați mai puțin și veți fi sănătos tun.

Ochii de un albastru luminos al bătrânului bărbat se îngustară. Evident, sfaturile lui Jon îi displăcuseră.

– Dați-mi totuși un produs miraculos, pentru a-mi calma durerile, insistă clipind din ochi.

Jon scoase un suspin descurajat și-i ordonă lui Lucy să pregătească un sedativ pentru incorigibilul domn Millard. Auzind aceste cuvinte, acesta din urmă arboră un zâmbet triumfător, în ciuda strâmbăturii de suferință pe care o afișase mai înainte. Apoi, după ce intră în posesia medicamentului, se pregăti să-și facă o plecare de împărat roman.

În clipa în care părăsea infirmeria, o tânără femeie blondă era gata să se lovească de el. Era vorba despre o frumoasă stewardesă, care se numea Nancy Marley.

Lucy o observase deseori. Părea foarte atrasă de Jon și nu pierdea nici o ocazie de a-l întâlni sau de a-i vorbi. Dar, de data aceasta, părea să aibă un motiv important să vină.

– Doctore, repede, exclamă. Doamna de la treizeci și unu nu este bine deloc.

– Ce are?

– Nu știu. Poate nu este nimic, totuși, prefer s-o consultați. Probabil a înghițit prea multe whiskyuri. Înțelegeți, cred că are probleme personale cu soțul.

– Ce simptome prezintă?

– Tușește mult. Presupun că trebuie acuzat abuzul de țigări.

– În acest caz, de ce afișați acest aer de nenorocire? o întrebă Jon arogant.

Nancy roși. Întrebarea medicului o luase pe nepregătite.

– Vă asigur că nu se simte deloc bine, bâigui.

– Fie, îmi voi da seama singur, replică medicul, sever. În sala de tratamente se află un bărbat tânăr, ocupați-vă de el. Cât despre dumneata, Lucy, ia-ți trusa de farmacie și urmează-mă.

Tonul fără replică nu lăsa loc pentru nici o discuție. Așa că Nancy și Lucy ascultară fără a face mofturi. Câteva minute mai târziu, auziră strigăte de pe culoar. Jon bătu la ușă, indiferent de urletele care răsunau pe tot coridorul. Îi făcu semn lui Lucy cu bărbia să-l aștepte și pătrunse în cabină, fără să fi fost poftit.

Lucy așteptă un timp, apoi tresări brusc.

– Lucy! Grăbește-te, îi ordonă Jon. Tocmai a leșinat.

Tânăra fată se repezi și-l descoperi îngenuncheat în fața corpului unei femei ce-și pierduse cunoștința. O simplă privire asupra cutei de îngrijorare care brăzda fruntea medicului, o convinse că era mai serios decât își imaginase.

Pentru acest motiv, acesta îi dădu dispoziție colaboratoarei să se ducă să caute ajutor, pentru a transporta bolnava la infirmerie. Se confirmă că nefericita era în realitate doamna Williams, mama lui Henry. Aflând asta, Lucy își aminti că băiețelul îi povestise că mama lui suferea de o boală misterioasă. Așadar, nu totul era produsul imaginației lui.

Când doamna Williams fu instalată, Jon procedă la o examinare completă.

– Este foarte curios, murmură. S-ar spune că a răcit doar. Totuși, nu înțeleg din ce cauză a leșinat astfel.

– Privește! exclamă Lucy. Își revine.

– Da, văd, o repezi doctorul.

Lucy preferă să nu remarce duritatea vorbelor. Era conștientă de lipsa ei de tact din ajun, de la Brisbane. Cu siguranță, medicul îi va purta mereu pică.

În consecință, se mulțumi s-o supravegheze pe nefericita doamnă Williams, care-și ridică greu pleoapele. Oare se lovise în urma unei mișcări greșite, sau își pierduse cunoștința înainte.

Jon se agita pe lângă ea cu eficacitate, în timp ce gesturile îi erau precise, în ciuda infirmității. Neînțelegerea care-i despărțea n-o împiedica pe Lucy să-i admire competența și îndemânarea.

Apoi își interogă pacienta, evitând cât mai mult posibil s-o obosească.

– Cum vă simțiți acum? o întrebă cu o blândețe de care nu l-ar fi crezut capabil.

– Îngrozitor de rău. Mă sufoc.

– Jon, interveni Lucy cu prudență, la urechea practicianului. Nu găsești că prezintă toate simptomele unei pneumonii?

Jon o privi ironic.

– Bravo! Am impresia că încerci brusc să te întreci pe dumneata însăți.

Lucy strânse din dinți pentru a nu replica. Preferă să ignore sarcasmul și începu să aranjeze una dintre pernele doamnei Williams, în loc să se angajeze într-o discuție zadarnică.

– Asta este, continuă Jon, calmându-se, înclin pentru aceeași ipoteză ca dumneata. Totuși.... este foarte ciudat. Are într-adevăr toate manifestările acestei boli; inflamație

pulmonară, dureri în piept... Cu toate acestea, mi-e teamă să nu fie vorba despre altceva... poate un virus. Dar în acest caz, care?

În acea clipă, doamna Williams încercă disperată să vorbească. Dar vorbele i se opriră în gât.

– Lucy, repede. Administrează-i un sedativ, ordonă Jon. Alerg să-l consult pe doctorul Fischer. Părerea sa îmi va fi prețioasă, adăugă ca pentru sine.

– Ar fi cu siguranță o soluție, replică Lucy tăios.

Sprâncenele medicului se ridicară.

– Neștiința nu este neapărat un cusur, îi răspunse cu aroganță. Dacă ai fi avut mai multă experiență, ai fi șiut-o deja.

Infirmiera se încordă sub ironia cuvintelor. Totuși, nu îndrăzni să continue această discuție. Mai întâi, pentru că înainte de orice, ceea ce avea importanță era soarta pacientei, apoi, pentru că era conștientă că provocase încă o dată agresivitatea practicianului.

Nu reușea să înțeleagă ce-o îndemna să i se opună astfel. În adâncul sufletului, i-ar fi plăcut atât de mult să întrețină cu el niște relații mai cordiale, mai încrezătoare, mai...

Jon se întoarse de la profesorul Fischer mai preocupat ca niciodată. Acesta din urmă n-avea nici o idee despre ce putea fi vorba. Și trebuia să acționeze cât mai repede. Într-adevăr, o oră și jumătate mai târziu, starea nefericitei se înrăutățise mai mult. Acum, avea febră puternică și începuse să delireze.

Lucy era disperată. Neputința de a alina pe sărmana femeie o apăsa. Se apropie mașinal de colegul său.

– Jon, murmură. Domnișoara Marley ne-a spus că doamna Williams era depresivă. Crezi că asta ar putea explica faptul că-i este atât de rău?

– Bineînțeles că nu, îi răspunse acesta ironic. Originea acestei afecțiuni este cu totul alta, decât psihosomatică.

– Totuși...

– Ai o idee în minte, Lucy. Ei bine, dă-i drumul, spune-mi-o imediat și vom câștiga timp.

De data aceasta, tânăra infirmieră nu se lăsă intimidată de privirea sarcastică.

– Ei bine, mă gândesc la Henry, fiul doamnei Williams, îi explică ferm. Este un copil cu foarte multă imaginație. Totuși, mă întreb dacă nu este și o parte de adevăr în tot ceea ce mi-a povestit. Poate vom descoperi aici soluția care ne lipsește.

– Explică-te, îi ordonă, subit interesat.

– A pretins că mama lui suferă de o boală rară, misterioasă și foarte deosebită. Este ușor de dedus de aici, că este vorba despre o depresie nervoasă, confirmată de cuvintele domnișoarei Marley. În asemenea împrejurări, o neuroastenică este capabilă să...

– Să se sinucidă? Sigur nu. De altfel, nu a înghițit nici un barbituric și nici altceva.

Cu aceste cuvinte, schiță o ridicare din umeri și verifică pulsul bolnavei.

– Henry are prea multă fantezie, declară el, ironic. Ce-și imaginează? Zâne, pitici sau pirați?

– Inventează mai ales povești cu corsari. Sunt convinsă că se inspiră în mare parte din realitate. Iată, de exemplu, a făcut referire la niște papagali. Este mai mult decât probabil ca aceste păsări să fi existat cu adevărat... chiar dacă au murit în cursul naufragiului vasului lor cu trei catarge, adăugă Lucy, imitând aerul grav al lui Henry.

Această ultimă remarcă avea drept scop să destindă atmosfera tensionată care domnea între ei. Nu se așteptase așadar ca interlocutorul său să se întoarcă atât de brusc și s-o privească atât de insistent.

– Unde se află Henry Williams acum? întrebă, spre marea stupoare a tinerei infirmiere.

– În... camera copiilor, presupun.

– Bine. Îi telefonez imediat domnișoarei Marley ca să ni-l aducă. Crezi că va răspunde cu ușurință întrebărilor mele?

– Chiar va mai adăuga câte ceva. Totuși... la ce te gândești exact, Jon?

– La psitacoză, supranumită de asemenea și febra papagalilor. Acum îmi dau seama că doamna Williams prezintă toate simptomele.

– Este grav?

– Extrem. Nu numai că urmarea poate fi fatală, dacă pacientul nu este tratat la timp, dar este și foarte contagioasă. Este necesar să nu pierdem nici o secundă, dacă nu vrem să avem de tratat alt caz.

Cu aceste cuvinte, ridică receptorul și-i dădu ordin lui Nancy să se ducă să-l caute pe Henry Williams. Se exprimă pe un ton autoritar, care nu suferea nici o întârziere.

Câteva minute mai târziu, Nancy apăru în ușă. Avea o figură descumpănită și... Henry n-o însoțea.

– Unde este? exclamă Jon.

Tânăra femeie scutură din cap, cu un aer dezamăgit.

– Poate ar trebui să transmitem un apel prin difuzor, sugeră.

– Nu, interveni Lucy. Îl cunosc bine. Asta nu va reuși decât să-l sperie. Este de preferat să vizităm nava de sus până jos. S-a ascuns probabil undeva.

Zis și făcut. În timp ce domnișoara Marley rămase lângă bolnavă, Jon și Lucy se repeziră în direcții diferite. Tânăra fată străbătu, în partea sa, labirintul de culoare și de scări de pe puntea superioară. Nu găsi nici măcar o urmă.

Când în disperare de cauză, se întoarse în camera copiilor, era extenuată și descurajată. Acolo o aștepta Jon. Și el eșuase.

– Am răscolit până și sala mașinilor, bombăni. De acum, nu mai știu unde este Henry al nostru.

O fetiță care se juca liniștită lângă ei, înălță capul la acest nume și exclamă brusc:

– A plecat în cabină să-i dea mama lui de mâncare, pentru că murea de foame.

Lucy și Jon se priviră și cu același avânt, se repeziră spre apartamentul pe care doamna Williams îl părăsise deja, probabil înaintea sosirii fiului său. Acolo îl descoperiră pe băiețel care se învârtea ca un leu în cușcă, evident foarte prost dispus.

– M-am săturat! izbucni, văzându-i intrând. I-am cerut ceva de rontăit bucătarului. A refuzat. Din cauza lui și a mamei, care nu este aici, stomacul nu încetează să-mi chiorăie.

– Haide, începu Lucy, pe un ton liniștitor. Pentru un marinar curajos ca tine, nu există suferință imposibil de îndurat... în cazul în care povestea cu pluta, cu pirații... și papagalii morți nu este o minciună.

– Totul este adevărat, protestă Henry. Chiar tata ne-a adus papagalii, era dintr-o călătorie în Pacific. Mama detesta aceste păsări. Când au murit, a fost încântată să-i ardă.

În timp ce Lucy se străduia să converseze cu copilul, Jon începu să-l examineze. La un moment dat, îi prinse încheietura mâinii, pentru a-i lua pulsul. Henry se zbătu brusc.

– Lasă-mă în pace, exclamă.

– Foarte bine, îți dau drumul, declară Jon clipind din ochi.

Medicul se întoarse spre Lucy și o liniști în șoaptă:

– Pentru moment, se simte bine. Totuși, ar fi mai prudent să-l izolăm.

– Pe o insulă pustie? interveni Henry care, firesc, auzise totul.

– Cam așa ceva, minți Lucy.

– În acest caz, o voi anunța mai întâi pe mama de plecare.

– N-are rost. Va rămâne cu tine sub observație.

– Sub ce?... Ce este asta? întrebă copilul.

– Este un tratament special pentru voi amândoi, continuă Jon.

– Nu-mi place, decretă pe neașteptate copilul insuportabil. Este prea complicat. Vreau s-o văd pe bunica. Este singura care-mi gătește prăjituri bune.

– Vei face ceea ce ți se spune! se înfurie Jon.

– Dacă ne însoțești foarte cuminte, îl întrerupse cu calm Lucy, îl voi ruga pe bucătar să-ți pregătească ceva bun.

– Cu fistic? o întrebă, cu privirea subit interesată.

– Desigur, încuviință ea.

– În acest caz, de acord, aprobă în sfârșit micul poznaș, luând-o de mână pe tânăra fată.

Jon îi aruncă acesteia din urmă o privire în același timp mirată și admirativă, dar nu făcu nici un comentariu. O oră

măi târziu, reușiseră să-l instaleze pe Henry într-o cabină retrasă, în fața benzilor desenate și a jocurilor de construit... fără să uite un delicios chec cu fistic.

Cât despre doamna Williams fu consultată de doctorul Fischer în persoană. Cei doi medici își confruntară diagnosticele, în birou. Lucy aștepta cu nerăbdare, în sala de tratamente, rezultatul întrevederii.

Tresări brusc. Profesorul Ficher o striga:

– Intră, Lucy, o invită cu un zâmbet seducător. Jon tocmai m-a informat că tot meritul diagnosticului îți revine de drept.

– Doamna Williams se va însănătoși curând? îl întrebă, puțin jenată de aceste complimente.

– Este în afară de pericol, pentru că am descoperit boala de care suferea, explică doctorul Fischer. Va trebui totuși s-o debarcăm cât mai repede posibil. Efectiv nu suntem suficient de echipați pentru a-i da toate îngrijirile pe care le necesită starea sa. Oricum, a scăpat cu bine... datorită dumitale, draga mea Lucy, adăugă ațintind asupra ei o privire catifelată.

– Eu... n-am nici un amestec, bâigui aceasta, confuză. N-am făcut decât să relatez povestea lui Henry. Doctor Saul este cel...

Specialistul puse mâna peste a sa. Apăsarea era atât de ușoară, încât părea asemănătoare cu o mângâiere.

– Ai dreptate, încuviință. I-am spus, de altfel, părerea mea despre acest lucru. Dar este încăpățânat ca o turmă de asini. În zadar i-am repetat că un diagnostician bun este la fel de important ca un chirurg, nu vrea să audă nimic. Mi-ar plăcea să mă ajuți să-l conving, Lucy.

– Este inutil, interveni brusc Jon, cu aroganță. Hotărârea mea este luată de mult timp. Doamnișoara Glissold nu va reuși mai mult decât oricine altcineva să mi-o schimbe.

Lucy primi aceste ultime cuvinte ca tot atâtea lovituri de pumnal. Totuși, rămase impasibilă, ca și când nu simțea decât indiferență pentru lipsa lui de considerație.

– Totuși, declară acesta din urmă, sunt oricum conștient de ajutorul prețios pe care mi l-a dat.

Tânăra fată făcu ochii mari de uimire față de această neașteptată schimbare de opinie. Când, în cele din urmă, rămase singură cu Jon, bâigui:

– Știi, singurul meu merit a fost să repet poveștile lui Henry și...

– Asta a fost foarte bine, o întrerupse medicul, pe un ton foarte dur. Ai acționat ca o bună infirmieră, și cu asta punct. Acum, să nu mai vorbim despre asta. Ajută-mă să pregătesc debarcarea doamnei Williams și a fiului ei.

Lucy era atât de năucită de noua schimbare de atitudine, încât rămase nemișcată, incapabilă de cel mai mic gest, de cea mai mică inițiativă.

– Ei bine, nu sta încruntată așa, o certă Jon. O asemenea treabă nu așteaptă.

Cu moartea în suflet, îl urmă până în sala de tratamente, în care doamna Williams dormea acum liniștită. Evident, medicul îi purta încă pică, de la excursia la muntele Coot-Tha. Oare-și va uita într-o zi ranchiuna și problemele, pentru a observa că la infirmeria „Trandafirului coloniilor“, se afla o tânără infirmieră a cărei unică dorință era să-i întindă mâna?

Capitolul 4

„Trandafirul coloniilor“ își croia drum prin apele limpezi ale strâmtorii Whit Sunday. Înainta cu o viteză mică, de teama nenumăratelor recife roșii, pe care le ascundea oceanul în acel loc. Din toate părțile, o mulțime de insulițe albe și roz, broderii minuscule pe suprafața valurilor, conferea peisajului un farmec aparte.

Lucy își făcuse obiceiul să stea rezemată în coate de bastingaj și să se îmbete de aerul marin și de frumusețea locurilor. Pentru ea, devenise singurul mod de a scăpa de monotonia muncii sale și... de duritatea lui Jon.

Oare de ce se comporta astfel cu ea? Ce secret ascundea ochii impenetrabili? Pierderea supleții mâinilor nu justifica asta. De ce ținea oare din toate puterile la meseria de chirurg?

O voce din apropiere o scoase cu brutalitate din gânduri. Un steward îi aducea la cunoștință că era așteptată de urgență la infirmerie.

Când pătrunse în încăpere, descoperi una dintre pasagere care, în cursul precedentei escale, tocmai se tăiase adânc la palmă, încercând să adune puțin coral.

– Tocmai i-am curățat plaga și am anesteziat-o. Ocupă-te de punctele de sutură, ordonă Jon fără menajamente. Oricum, ai învățat la Boonoo să faci asta, adăugă puțin răutăcios.

– N-am făcut-o decât o singură dată, replică Lucy, speriată. Într-o zi în care doctorul Harriss nu era acolo.

– Ei bine, astăzi este cazul și degetele mele nu mai sunt disponibile pentru așa ceva, exclamă medicul, cu o ironie amară.

– Da, bâigui tânăra infirmieră, luând acul chirurgical.

Ezită câteva clipe. Inima îi bătea să-i spargă pieptul și-i venea greu să-și păstreze calmul. Totuși, simțea privirea apăsătoare și sarcastică a lui Jon, ațintită asupra sa. După ce inspiră adânc, luă mâna rănită a pacientei și începu să coasă plaga.

Slavă Domnului, puțin după aceea Jon plecă și operația se dovedi foarte simplă. Lucy o duse la capăt fără să aibă parte de vreo complicație.

– Bravo! exclamă o voce în spatele său, când termină. Este o treabă foarte frumoasă.

Se întoarse și-l descoperi pe profesorul Fischer. Acesta o privea cu un zâmbet plin de tandrețe.

– Nici eu nu m-aș fi descurcat mai bine, continuă el, admirativ. Dar de ce naiba nu s-a ocupat chiar Jon de asta?

– A... fost ocupat.

– Să fie muncit de gânduri negre în fața mării? Cred că v-am sfătuit să nu-l înlocuiți niciodată.

– Este adevărat, roși Lucy. Dar n-am îndrăznit să-l supăr. Am... fost luată oarecum prin surprindere. Îmi pare rău, declară, lăsând pleoapele în jos.

Doctorul Fischer o luă în acel moment de umeri și o măsură cu intensitate un minut care i se păru interminabil. Lucy era cu atât mai tulburată cu cât o voce din sinea ei îi șoptea că... ar fi fost minunat dacă în locul specialistului, în fața ei ar fi fost Jon. Se înfioră și se îndepărtă încet.

– Iartă-mă, Lucy, dacă am fost brutal, declară doctorul Ficher cu o voce blândă. Totuși, dacă vrem să-i redăm încrederea doctorului Saul, este absolut necesar să fim fermi. Ești de acord?

– Am... înțeles, voi încerca, încuviință ea.

Tot mai jenată, își luă repede rămas-bun de la doctorul Fischer și urcă pe punctea superioară. Avea nevoie ca, pentru o clipă, să respire aerul mării.

Nava aruncase ancora pentru o oră, sau două, ca să le permită pasagerilor să fotografieze Marea barieră de coral... Mai mulți tineri se aruncaseră chiar în apă pentru a admira de aproape fundul mării, puțin adâncă în acel loc.

Lucy îi privea unduindu-se, ținându-și respirația. Săreau în valurile de culoarea turcoazei, pentru a reapărea după mult timp cu respirația tăiată. Tânăra infirmieră se înfioră la ideea că vreun rechin s-ar putea aventura până acolo, să-i atace pe întotători.

Dar, după toate aparențele, această perspectivă nu-i tulbura pe cei din urmă. Se scufundau neîncetat în valuri, pentru a reapărea mai departe, asemenea delfinilor poznași.

Deodată, o înotătoare apăru la suprafață sufocându-se. Tușea și sughița. Trebui să se urce la bord pentru a-și reveni. Totuși, briza ușoară nu fu suficientă pentru a-i reda tenului prospețimea și culoarea roz. Era stacojie.

– Este formidabil! se entuziasmă cu nepăsare. Am urcat pe o broască țestoasă de mare, timp de cel puțin treizeci de secunde. Din păcate, până la urmă a reușit să mă azvârle. Este de necrezut ce forță au aceste animale! M-a aruncat în recif, unde m-am izbit cu capul și am o migrenă!

Lucy se pregătea s-o sfătuiască să se culce imediat, când vocea unui bărbat i-o luă înainte.

– Așezați-vă imediat în pat, ordonă Jon. Vă voi da un sedativ. Probabil că ați suferit o ușoară comoție cerebrală.

– Haideți! Este imposibil, exclamă stupefiată tânăra imprudentă. Pe deasupra, țin neapărat să particip la balul din această seară, de pe insula Hayman.

– Preferați, fără îndoială, să aveți necazuri mai mari și să petreceți restul croazierei la infirmeria de la bord, bombăni Jon.

Această amenințare învinse ultimele rețineri ale tinerei fete. Cu un aer îndurerat, se duse în cabină să se schimbe, promițând să se întoarcă pentru consultație.

Jon scutură din cap cu reproș, apoi se întoarse spre Lucy și... îi zâmbi. Aceasta îl privi cu stupoare. Era atât de obișnuită cu aroganța lui, încât se mira de fiecare dată când îi arăta puțină prietenie.

– Vei merge și dumneata să dansezi diseară? o întrebă.

Lucy tresări. Se aștepta la orice, în afară de acest gen de întrebare.

– Nu... nu cred, îi răspunse. Mai este încă mult de lucru... și apoi, nu-mi doresc foarte mult să ies.

– Din ce motiv?

– N-am obiceiul să mă duc la o petrecere fără să fiu însoțită.

– Oare trebuie să înțeleg că nu te-a invitat încă nimeni? În acest caz, poate vei accepta să-ți fiu cavaler.

Lucy făcu ochii mari, cu neîncredere. Această propunere o descumpănise atât de mult, încât era incapabilă să rostească o vorbă.

– Ce ai? continuă Jon, înșelându-se asupra sensului tăcerii sale. Ți-e teamă să ții în această mână infirmă în a dumitale, chiar numai pentru un vals? adăugă cu o licărire strălucitoare în ochii cenușii.

– Cum îndrăznești să pretinzi așa ceva? exclamă tânăra fată, îndreptându-se. Ești într-adevăr de un egocentrism ajuns la paroxism... Îți închipui că oamenii nu te văd decât pe dumneata. Ei bine, să nu crezi asta!

Jon făcu un gest spre ea. O clipă se temu să n-o pălmuiască. Dar se abținu și o privi atent, cu intensitate, cu pumnii strânși. Timp de un minut interminabil, se înfruntară astfel din priviri.

– Nu admit să fiu insultat în acest fel, izbucni în cele din urmă, despărțind silabele.

– Spune mai degrabă că refuzi să auzi adevărul. Că preferi să-ți plângi soarta.

Îi văzu maxilarele crispându-se nervos și crezu chiar că va pleca fără o vorbă. Nu făcu nimic și, spre marea stupoare a lui Lucy, păru că se liniștește.

– Îți promit că nu va mai fi vorba despre accidentul meu, dacă mă însoțești pe ringul de dans, declară. Numai în cazul în care nu ți-ar face plăcere să ieși cu un infirm.

– Oh, nu! N-ai să începi din nou. De fapt, principala mea problemă este... că n-am toalete, în afară de o rochie roșie, cam bătătoare la ochi, pretextă Lucy, pentru a risipi stânjeneala care se stabilise între ei.

– Sunt sigur că-ți va veni de minune.

– Din păcate, nu sunt așa de sigură. Semăn cu un veritabil apus de soare, glumi.

– Sau cu aurora unei zile noi... murmură Jon ca pentru el însuși. Simbol al unei alte vieți, a unei speranțe complet nouă, care deschide perspectiva unor orizonturi necunoscute. Gândește-te la asta îmbrăcând-o, îmi va face plăcere.

– Mi-e teamă să nu fiu cam șocantă.

– Mă îndoiesc, îi replică, privind-o drept în ochi.

– Sper... că nu va veni nici un balaur la infirmerie. Fiindcă veni vorba, trebuie să mă întorc acolo să-i pregătesc un calmant tinerei înotătoare imprudente, declară Lucy, pentru a scăpa de sentimentul tulburător ce-i cuprindea inima.

Seara, nimeni nu solicită nici cea mai mică îngrijire. Chiar și pacienții cu tratamente ușoare își regăsiseră în mod miraculos sănătatea. La perspectiva de a asista la bal, se simțeau mult mai bine.

Și Lucy se pregăti pentru serată. Îmbrăcă unica sa rochie civilă. Aceasta îi stătea de minune. Ușor decoltată la spate, îi punea mult în valoare umerii rotunzi și nuanța de alabastru. Pe deasupra, părul roșcat, bogat, prins într-un coc ușor pe ceafă, strălucea de nenumărate sclipiri.

O privire în oglindă o asigură că era încântătoare. Urcând pe punte, îl zări dintr-o dată pe Jon, îmbrăcat într-un elegant smoching alb. Era mai seducător decât de obicei. Îndată ce o văzu, îi adresă o privire elocventă.

– Sunt impresionat, îi declară. Ca de razele unui răsărit de soare.

– Ai obiceiul să faci deseori asemenea complimente?

– Numai când sunt meritate.

– Și dumneata ești superb.

– Arăt și mai bine cu mănuși, glumi Jon.

– Mai ales dacă sunt chirurgicale, nu-i așa? îl provocă, încordându-se.

– Nu-i obligatoriu, îi replică, nemulțumit.

– Nici să te plângi.

Jon se opri un timp. Lucy aștepta, gata să se angajeze cu el într-o discuție, chiar penibilă. În loc de așa ceva, o luă de braț.

– Probabil ai dreptate, încheie. Vino și să nu mai vorbim despre asta.

Lucy îl urmă cu pași ușori. Seara fusese cât pe ce să fie stricată. Acum, pentru Lucy, conta numai apăsarea ușoară a degetelor lui Jon pe brațul ei gol.

Merseră de-a lungul bastingajului. Sub clarul de lună, marea părea de argint. În depărtare, insula Hayman strălucea, suspendată între cer și pământ.

Lucy și însoțitorul său se așezară cu ceilalți pasageri în șalupe. Acestea îi vor duce curând spre marele imobil de un alb imaculat care se zărea, asemănător cu una dintre acele nave semețe ce străbăteau fără încetare toate oceanele.

Pe măsură ce ambarcațiunile se apropiau, se auzea muzică havaiană.

– Se pare că fetele din mările sudului sunt cele mai frumoase din lume, declară Lucy, când acostară. Am observat unele acolo, în jurul focului. Privește cât sunt de bronzate!

– Nu le invidia prea mult. Cunoști părerea mea, referitor la acest subiect.

– După cum poți constata din albul tenului meu, ți-am urmat sfaturile, îi zâmbi cu maliţiozitate.

Jon dădu din cap cu un aer gânditor și, privind-o lung, atinse ușor umerii delicați ai tinerei infirmiere. Aceasta se înfioră. Căldura acestei mângâieri o străbătu ca un val deosebit de plăcut.

Brusc, își întrerupse gestul și se întoarse spre ea. Ochii cenușii deveniseră subit melancolici.

– Mi-ar plăcea atât de mult să-ți simt catifelarea obrajilor și a gâtului, murmură cu o voce posomorâtă.

Lucy tresări. Cuvintele acestea o loviseră în adâncul sufletului. Era oare din cauza aluziei ascunse la infirmitatea lui, sau a tandreței ce se deslușea în cuvintele ce o tulburară?

– Toate aceste lumini îți dau impresia asta, bâigui jenată.

– Probabil, încuviință Jon, îndepărtându-se brusc.

Își reluară drumul în tăcere, până la un imens foc de tabără, în fața căruia niște femei din Tahiti, în ținută tradițională, dansau în sunetul ritmat al tamburinelor.

Lucy și Jon le admirară mișcările grațioase și suple, în compania altor pasageri, care băteau din palme.

– Ia te uită! Credeam că toți copiii au rămas la bord, observă în acea clipă Jon, privind un băiețel de aproximativ șapte ani, care se agăța de fusta mamei.

Lucy aruncă o privire distrată. Se afla sub vraja acelor dansuri din Pacific.

– Este vorba despre Anthony Filson, îi explică. Mama lui mi-a vorbit deja. Cred că are o sănătate șubredă și preferă să-l țină pe lângă ea. Sper că nu vei profita de petrecere, ca să-l examinezi, îl ironiză.

– Nu, desigur, îi răspunse Jon, fără să-l scape din ochi pe Anthony. De altfel, dumneata ești cea care mă atrage aici.

Lucy îl privi cu atenție, fără să înțeleagă ce vrea să spună. Brusc, un gând o lovi ca un trăsnet. Acum era sigură. N-o adusese la această serată decât pentru a-l supraveghea mai bine pe micul bolnav.

Tot farmecul acelei seri se risipi imediat. Bărbatul cu care își dorise să petreacă o seară minunată, nu avea nimic de-a face cu indiferentul doctor Saul.

Oare cel pe care-și dorea atât de mult să-l ajute, exista cu adevărat?

Capitolul 5

„Trandafirul coloniilor“ se îndrepta spre nord. Acum, se înmulțiseră insulele pierdute în vegetația luxuriantă. Verdeața contrasta uimitor cu albastrul eucaliptului australian. Se aflau din belșug specii rare și păsări multicolore și gălăgioase. De pe vapor, o ureche exersată reușea să perceapă strigătele rândunelelor-de-mare, ale pescărușilor și ale altor păsări marine.

Lucy rămase o parte a dimineții pe punte. Nu-și putea desprinde privirea de la acel peisaj feeric. Asta o ajuta să uite tristețea serii pe care o petrecuse cu Jon. Niciodată mai înainte nu încercase acea senzație penibilă de a fi tratată ca o străină.

De fapt, medicul nu se ocupase de ea nici o clipă. Îl supraveghease neîncetat pe micul Anthony Filson... în detrimentul lui Lucy, pe care atitudinea sa o rănise în cel mai înalt grad.

Brusc, o zări la câțiva metri de ea pe doamna Filson, întinsă într-un șezlong comod. Se duse automat să se așeze alături de ea.

– Cum s-a desfășurat balul, pentru dumneavoastră? o întrebă Lucy.

– Oh... foarte bine, evident, răspunse doamna Filson, puțin surprinsă. Dar pentru dumneavoastră, domnișoară?

– Foarte plăcut, minți Lucy. Fiul dumneavoastră este în camera copiilor?

– Nu, doarme. În starea lui, are nevoie de multă odihnă, oftă ea.

– Da, mi-ați spus deja. De aceea... aș dori să știu mai mult, îndrăzni tânăra infirmieră.

– Ei bine, crește extraordinar de greu. Asta se datorează constituției sale, care este foarte plăpândă. Am încercat să-l las să acționeze, de bine de rău, liber, ca ceilalți copii, dar nu este foarte simplu. Înțelegeți, n-are nici frați, nici surori pentru a-l ajuta.... și acum, nu-l mai are nici pe tatăl lui, adăugă cu voce înceată, din cauza emoției.

Tăcu o clipă, cu privirea pierdută în gol. Lucy își ținu respirația de teamă să nu tulbure teribila izolare a nefericitei.

– L-am luat pe Anthony în croazieră pentru a se obișnui cu viața normală, care îl așteaptă mai târziu. Știți, la majorat, va fi foarte bogat.

– Totuși... de ce ați ales această navă? îndrăzni Lucy. Nu lipsesc pacheboturile mult mai luxoase decât acesta.

Interlocutoarea sa se întoarse. Își frângea cu nervozitate mâinile.

– Din cauza... doctorului Fischer, mărturisi în cele din urmă.

– Doreați să obțineți o consultație particulară, așa este?

– Nu-mi ... face nici o aluzie. M-am gândit și la profesorul Saul care se află de asemenea la bord, dar am aflat că nu mai practică. Pe deasupra, doctorul Fischer este aici pentru a se odihni, nu pentru a da consultații. Doar dacă...

– Doar dacă nu se ivește un caz de urgență, evident. Totuși, de ce n-ați fost să-l consultați la Londra?

– Am încercat. Din păcate, este mereu plecat peste mări și țări și este imposibil să obțin o întrevedere. Asta vă explică pentru ce motiv am născocit acest mijloc de a-l întâlni. Ce vreți, sunt atât de îngrijorată!

Emoționată de durerea și de curajul acestei femei, Lucy își puse mâna peste a ei.

– Înțeleg, murmură. Totuși, poate fiul dumneavoastră se va vindeca...

– Nu, replică doamna Filson, în șoaptă. Toți medicii m-au asigurat că ar trebui operat, pentru a redeveni normal.

– Dar o intervenție comportă numeroase riscuri la vârsta... și în starea lui.

– Da, afirmă cu putere mama. Accept orice pericole...

Cu aceste cuvinte, nefericita se închise într-o tăcere dureroasă, din care se părea că nimic n-o putea scoate. Cu un nod în gât, Lucy plecă în vârful picioarelor, pentru a nu-i tulbura izolarea.

Tânăra fată se întoarse la infirmerie, cu un penibil sentiment de neputință. La ce oare servea medicina, dacă nu era în măsură să liniștească inima unei mame? Când pătrunse în birou, îl văzu imediat pe Jon, instalat la masa de lucru. Era în curs de a cerceta un dosar. „Poate cel al lui Anthony Filson“, se gândi.

– Jon! declară, pe nepusă masă. Aseară păreai foarte interesat de cazul lui Anthony.

– Este exact și acum sunt și mai mult, după ceea ce mi-a spus profesorul Fischer.

– Cum? Este la curent?

– Bineînțeles. Nu sunt singurul care-și ațintește asupra oamenilor o privire profesională. Seducătorul doctor Fischer, face la fel, exclamă cu o agresivitate neașteptată.

Lucy se încruntă. Oare ce i se întâmplase? Subit, devenise foarte țâfnos.

– Cred că era vorba despre micul Filson, îl puse la locul său. Ce ți-a spus profesorul?

– Nimic mai mult decât conține acest dosar, pe care mama lui l-a făcut să ajungă la mine. Rezultă că fragilitatea provine dintr-o deficiență cardiacă, la nivelul aortei.

– Ce se va întâmpla cu el?

– Nimic.

– Nu înțeleg.

– Nu este nimic de făcut, cel puțin dacă un miracol nu restabilește acest defect al naturii.

– Cu toate acestea, doctorul Fischer...

– Lasă-l în pace. De un an, ține neîncetat conferințe în lumea întreagă. Îi trebuie puțină odihnă.

– Anthony nu are acest noroc! protestă Lucy cu tristețe.

– Gândește-te puțin, ripostă Jon. Se întâmplă că o intervenție este inutilă, fără patimă. Nici un chirurg, oricât de competent ar fi, nu va îndrăzni să o încerce, numai în cazul în care ar fi obligat.

– Obligat? Asta înseamnă că o operație este totuși previzibilă.

– Da, în ultimă instanță. În afară de asta, are o șansă din trei, să trăiască mult timp. Oricum, să nu-i dorești o criză. Anestezia s-ar putea să-l omoare pe loc.

Spusese acestea privind-o cu seriozitate. Ochii îi ardeau ca niște flăcări. Lucy nu putu decât să dea din cap și să lase pleoapele în jos... După aceea, practicianul nu mai făcu nici o aluzie la micul și nefericitul Anthony Filson.

Dimineața trecu posomorâtă și monotonă, până când Lucy își dădu seama că nava rămase brusc nemișcată. Cu siguranță, comandantul considerase că o oprire le va permite tuturor pasagerilor să admire niște peisaje minunate.

Lucy se grăbi pe punte și observă că toți pasagerii erau rezemați cu coatele de bastingaj. Evident, priveau un spectacol foarte interesant.

Tânăra fată se aplecă la rândul său și zări mai mulți înotători care se mișcau în apele ca peruzeaua ale oceanului. Se scufundau neîncetat, ieșeau la suprafață și se scufundau imediat, din nou. Părea că, de fiecare dată, aduceau un obiect misterios, pe care-l puneau într-un fel de pirogă.

Lucy observă alături pe unul dintre ofițerii de bord, fermecat ca și ea, de această scenă.

– Ce se întâmplă? îl întrebă.

– Sunt pescuitori de perle, îi explică acesta din urmă, cu amabilitate. Muncesc astfel de mai multe ore. Este extraordinar. Se întâmplă să-și țină respirația mai mult de trei minute.

– Dar este îngrozitor de periculos! exclamă Lucy.

– Într-adevăr. Deseori, au loc accidente.

Lucy se înfioră la această idee și începu să urmărească mișcările neîncetate ale celor trei indigeni. Mai ales unul îi atrase atenția. Rămase sub apă mai mult decât cei doi colegi ai săi.

– Acest tânăr este pe cale să depășească limitele admise, rosti subit, alături, o voce binecunoscută.

Lucy tresări și-l văzu pe Jon.

– Liniștiți-vă, doctore, interveni locotenentul. Am impresia că, la ordinul comandantului, se va trimite o șalupă, pentru cazul în care va avea nevoie de ajutor.

– În aceste condiții, voi lua și eu loc în ea, exclamă Jon. Probabil va fi necesară prezența mea. Mi-e teamă să nu i se fi întâmplat ceva.

Câteva clipe mai târziu, cu un nod în gât, Lucy urmărea din ochi ambarcațiunea. Marinarii ridicară curând corpul inert al imprudentului. Jon începu imediat să-i facă respirație artificială, apoi gură la gură și în cele din urmă masaj cardiac.

Rămase aplecat asupra necunoscutului timp de-o veșnicie. Când se ridică, Lucy înțelese din aerul său preocupat, că nu era mulțumit. În acea clipă, el îi dădu un ordin marinarului care se ocupa de șalupă.

Într-o străfulgerare, infirmiera înțelese ce se întâmpla. Jon considerase de preferat să-l aducă pe scufundător la bord, pentru a-l îngriji. Se repezi în sala de tratamente și pregăti un pat pentru noul-venit. Câteva minute mai târziu, doi marinari îl aduseră pe o targă pe tânărul bărbat, încă leșinat.

Era înalt, bronzat, musculos și după toate aparențele, foarte sănătos. Când fu întins pe saltea, Lucy își aminti imediat de altcineva, în floarea vârstei, care dispăruse ca și când o suflare misterioasă îi stinsese flacăra vieții.

Avu subit un elan de simpatie pentru nefericitul scufundător.

– Ce i s-a întâmplat? îl întrebă, îngrijorată, pe Jon.

– A fost victima unei crize cardiace. Dacă se repetă, mi-e teamă că trebuie procedat la o mică intervenție.

– Dumneata o vei face? îndrăzni infirmiera.

– Eu? Doar nu te gândești serios la asta, îi replică Jon.

– În acest caz, îl vei asista pe doctorul Fischer, insistă Lucy.

– Vom vedea la momentul respectiv, se eschivă medicul. Înainte de orice, bolnavul nostru are nevoie de odihnă.

Lucy nu insistă mai mult. Medicul părea în toane rele și o nouă discuție n-ar fi avut nici un rezultat. În consecință, se consacră în întregime nou-venitului.

Acesta răspundea la numele de Benjy și era simpatic și vesel. După numai câteva ore de somn, își regăsi forma și-și manifestă dorința de a face o plimbare pe punte.

Zâmbetul strălucitor și cald îi aduse fără dificultate prietenia tuturor. Fire generoasă, începu să cânte cu un aer nostalgic, despre insula sa. Vocea îi exprima o asemenea emoție, încât toți pasagerii aveau lacrimi în ochi.

Lucy îl asculta cu o încântare fără egal. Brusc, pescarul se prăbuși fără cunoștință. Ea alergă să-l caute pe Jon care, din fericire, se afla în birou, în compania doctorului Fischer. Cei doi bărbați se repeziră pe urmele sale. Specialistul examină imediat, cu atenție, pieptul lui Benjy și încercă să-i maseze inima.

După un minut de așteptare insuportabilă, scufundătorul își reveni. Era palid și privirea îi era neclară. Era atât de slăbit, încât nu se clinti când doctorul Fischer îl anunță că va fi operat, la întoarcerea în Australia.

Imediat ce auzi diagnosticul profesorului, doamna Filson o prinse pe Lucy de mânecă. O întrebă în șoaptă dacă specialistul era într-adevăr dispus să facă el însuși intervenția.

– Presupun, răspunse Lucy. Dar va avea loc la Sydney.

– În acest caz, fiul meu ar avea o șansă să...

– Să nu mai vorbim despre asta, o întrerupse Lucy. Oricum, nu ia acest gen de decizii decât dacă are motive întemeiate pentru asta. Oh, vă rog, doamnă Filson... nu plângeți...

Era mai mult decât putea suporta Lucy. Suspinele acestei femei îi aduceau în memorie amintiri prea dureroase. I le amintea pe cele ale unei tinere infirmiere, prăbușită într-o sală de operație, în fața cadavrului unui prieten mort...

Se întoarse repede de la sărmana doamnă Filson, pentru a nu-i vedea propriile lacrimi. Orbită de durere, dispăru și se izbi, din nefericire, de Jon.

– Ții neapărat să ți se acorde o a doua croazieră? o întrebă cu un calm înfiorător.

– Iartă-mă. Este pentru că... pentru că...

– Știu, declară el, strângând-o la piept.

Tulburată, Lucy se abandonă căldurii plăcute a acelei îmbrățișări.

– Relaxează-te, îi murmură la ureche, mângâind buclele roșcate, grele. Sunt fericit că mâinile mele folosesc cel puțin la ceva.

Tânăra fată se îndreptă imediat. Tandrețea pe care tocmai i-o arătase nu era așadar decât milă pentru el însuși... mereu pentru el...

– Oh, încetează să te lamentezi! se revoltă enervată.

– Ce vrei? Trebuie să privesc realitatea în față. De-abia sunt în stare să îmbrățișez pe cineva.

– Lasă-mă! Nu lipsesc femeile tinere și frumoase de la bord, îi replică, eliberându-se brusc. Sunt sigură că toate vor fi fericite să te consoleze.

– Mă îndoiesc că apreciază cu adevărat prezența unui infirm, o ironiză Jon.

Acest sarcasm o lovi pe Lucy drept în inimă. Își uită imediat promisiunea făcută doctorului Fischer și nu mai replică nimic.

– Presupun că soarta lui Anthony este cea care a adus lacrimile în frumoșii dumitale ochi, reluă el. I-ai avertizat mama că este imposibil să se încerce ceva?

– Am încercat. Totuși, nu știu dacă a înțeles, într-adevăr...

– Îmi imaginez, murmură Jon, cu o tandrețe neașteptată.

Cu aceste cuvinte, o atrase din nou spre el și-o sărută. Lucy se simți în acea clipă cuprinsă de o blândă fericire, pe care n-o mai simțise niciodată până acum.

În mod reflex, își sprijini capul pe umărul însoțitorului și-l urmă ca un robot. Simțea o fericire intensă și o tristețe cumplită.

Spera, fără să creadă cu adevărat, că Jon nu acționase din milă, sărutând-o astfel. Dar cine-i putea spune? Era atât de insesizabil...

Capitolul 6

Zilele următoare, trecură lent la bordul „Trandafirului coloniilor". Timpul părea că se oprise și Lucy, sensibilă la calmul general, se simțea tristă.

La drept vorbind, amintirea sărutului lui Jon o urmărea fără încetare. O speranță nesăbuită se născuse subit în ea: și dacă medicul încerca un sentiment mai puternic decât simpla milă...

Încercă din nou să scape de aceste gânduri tulburătoare și se refugie pe punte. Nava tocmai se pregătea să ancoreze în portul Moresby, unul dintre cele mai importante din Noua Guinee.

Admiră peluzele îngrijite, bine tunse, al căror verde fraged contrasta ciudat cu tonurile mai violente și pronunțate ale vegetației abundente a insulei.

În program era prevăzută zi liberă. Îndată ce vaporul fu ancorat la chei, pasagerii profitară puțin a se înveseli în grădinile publice și pe străduțele din oraș.

Lucy îi privea îndepărtându-se, cu o strângere de inimă. Trebuia să rămână la bord, pentru a-și supraveghea bolnavul. Desigur, ținea foarte mult la Benjy. Totuși, i-ar fi plăcut enorm să descopere această regiune, în care probabil nu va reveni niciodată. În plus, protejatul său, chiar nu avea nevoie de ea. Acum era extrem de ocupat să citească vraful de ilustrate pe care i le procurase.

Oftă adânc și se pregăti să se întoarcă la infirmerie. Oare nu trecea datoria, înaintea distracțiilor?

De-abia făcuse câțiva pași, că doamna Filson o ajunse din urmă.

– Domnișoară Glissold! o interpelă. Dacă doriți să vizitați Moresby, Anthony și cu mine am fi fericiți să-i ținem companie lui Benjy. Fiul meu este foarte atașat de acest tânăr. Îi face bine să aibă în sfârșit un prieten.

Insistența doamnei Filson o emoționă pe Lucy. Era drept că băiatul n-avea foarte multe distracții. În plus, nu era oare o ocazie excelentă, pentru tânăra fată de a coborî pe uscat? Totuși, avea dreptul s-o facă? Înainte de orice, se devota pacientului.

– Credeți într-adevăr că...?

– Că voi fi în stare să mă ocup de Benjy? Desigur. Știți, sunt obișnuită deja cu bolnavii...

Această aluzie la sănătatea șubredă a băiețelului, strânse inima lui Lucy. Îi veni subit în gând că interlocutoarea sa avea o idee în minte. Poate să-l oblige pe doctorul Fischer să-i acorde o consultație...

– Mai întâi trebuie să-i cer permisiunea doctorului Saul, protestă.

– Este de acord și vă așteaptă afară. Cred că ține să vă arate el însuși portul.

Lucy făcu ochii mari de uimire.

– Nu mi-a spus nimic! se miră.

– Sunteți deseori dispusă să vorbiți cu Benjy, sau să vă plimbați, Dumnezeu știe unde. Îmi imaginez că n-a vrut să vă deranjeze. Dacă aș fi în locul dumneavoastră, i-aș accepta invitația, adăugă cu un ușor zâmbet complice.

Lucy roși, dar îi acceptă din toată inima sfatul. Perspectiva de a petrece câteva ore alături de Jon, o cufundă într-o bucurie fără egal. Poate-l va regăsi pe cel care o strânsese atât de tandru lângă el....

Portul se asemăna tuturor celor pe care le văzuse deja la această latitudine. Se remarca totuși, prin atmosfera destinsă care domnea acolo și prin primirea călduroasă a locuitorilor. Într-adevăr, indigenii le zâmbeau prietenos vizitatorilor, iar copiii, bronzați și veseli, exprimau bucuria de a trăi.

– Cunoști Noua Guinee, Jon? îl întrebă pe un ton degajat.

– Mai mult sau mai puțin. Am venit cu ocazia unor treburi, la Kokodai. În ciuda vârstei tinere m-am înrolat.

Rostise aceste cuvinte cu o voce gravă. O tăcere grea se lăsă între ei. Probabil se gândeau la îngrozitoarele măceluri care urmaseră.

– De ce ai intrat în rândurile lor? întrebă Lucy, curioasă.

– Hotărâsem să-mi înlocuiesc fratele... care nu s-a mai întors niciodată, îi răspunse, aprinzându-și o țigară.

– Oh!... și el era... medic?

– Cine? Paul? Nu, era tehnician. Nu știu din ce motiv eu am supraviețuit, iar el nu. Din același motiv, îmi este greu să

înțeleg cine m-a îndemnat să muncesc fără întrerupere, după acele evenimente. Nu mai aveam decât o singură idee: să recuperez anii pierduți și să-mi obțin doctoratul. Asta, cu siguranță, din cauza a tot ce am văzut acolo.

– Cum asta?

– Acolo, în spitalele de campanie, am văzut înfăptuindu-se minuni. Și totuși, era iadul. Se făceau intervenții fără nici un echipament, în timp ce mitralierele răpăiau din toate părțile. În acel moment am înțeles care îmi era vocația... până când...

Aruncă o privire rapidă asupra mâinilor și le ascunse automat, în buzunarele pantalonilor. Continuă să meargă fără să rostească nici un cuvânt, în timp ce Lucy nu îndrăznea să-l certe. Era tulburată de confidențele pe care tocmai i le făcuse și preferă să-l lase să înfrunte singur tristețile care îl copleșiseră.

– Nu știu dacă ți-am spus că doctorul Harris recurgea la medicina primitivă, declară Lucy, în speranța de a-l distrage.

Jon aținti imediat asupra ei o privire interesată.

– Nu, îi răspunse. Dar nu este necesar să trăiești în contact cu aborigenii, pentru a le folosi tehnicile. Când eram mic, mi se întâmpla deseori să tratez o rană cu cenușă, sau cu rășină. De aceea îmi place să-mi vorbești despre Boonoo. Aceste regiuni semideșertice, în care este posibilă o întoarcere la natură, mă atrag foarte mult.

– Oh, mi-a venit brusc în minte! Doctorul Harris tocmai are nevoie de un colaborator, pentru a-l forma înainte de retragerea sa pe coastă și...

– Ce încerci să-mi sugerezi? o întrerupse, cu o voce tăioasă. Să-l întâlnesc, pentru a-mi reda în mod miraculos încrederea pierdută? Așa este?

– Nu... deloc, se apără Lucy, dezamăgită că discuția luase o asemenea întorsătură nepotrivită.

Continuară să înainteze alături pe străduțe, fără să schimbe nici cel mai mic cuvânt. Lucy își simțea însoțitorul încordat și nervos. Se ridicase din nou între ei, un zid de lipsă de înțelegere.

– Ei poftim, iată piața Koki, declară subit Jon, cu un aer ursuz. Este celebră printre europeni pentru culorile și... mirosurile sale picante.

De fapt, tot felul de efluvii umpleau aerul, spre cea mai mare plăcere a lui Lucy. Nu se sătura să admire acel loc, în care o mulțime densă se grăbea să cumpere papaia, mango, piper, sau chiar pești de o dimensiune impresionantă, pe care pescarii îi înfășurau în foi late de bananieri. Țesături multicolore și hamace împletite se aflau în apropierea acelor produse naturale.

Brusc, Jon se aplecă și ridică o îmbrăcăminte folclorică pe care i-o întinse însoțitoarei sale. Era vorba despre o bucată imensă din bumbac roșu și alb, pe care indigenii o înfășurau în jurul șoldurilor.

– Sunt sigur că-ți va pune în mod remarcabil în valoare talia atât de fină, spuse cu o privire insistentă.

– De unde știi asta? Sunt permanent în uniformă, replică Lucy, uluită.

– Nu și în acea seară în care ai purtat o superbă rochie roșie. Haide, fă-mi plăcerea și primește acest cadou. N-am atât de des ocazia să-ți ofer așa ceva.

În ciuda stânjenelii care îi îmbujorase obrajii, Lucy luă jupa. Nu numai că era superbă, dar tânăra fată simțea că nu are dreptul să refuze un dar destinat să pecetluiască pacea între ei.

– Nu îți este foame Lucy? o întrebă Jon. Ce preferi? Să luăm masa de prânz într-un restaurant, în port, sau să ne întoarcem pe navă?

– Oh! ar fi păcat să plecăm deja. De ce să nu cumpărăm niște fructe și să ne instalăm în fața mării?

Jon o privi cu maliţiozitate o clipă, apoi dădu din cap.

– Foarte bine, se va face după dorința ta, consimți el, înclinându-se.

Alese imediat o papaia enormă, galbenă ca aurul. Apoi, coborâră amândoi în pas ușor o străduță încântătoare, care ducea la un golfuleț ce domina rada.

Se așezară imediat chiar pe nisipul plajei, la umbra binefăcătoare a unui palmier. În timp ce Jon tăia de bine, de rău, fructul cu briceagul, Lucy admira lakabois, un fel de vase cu pânze, de care se foloseau oamenii din regiune. Se legănau lent pe apa transparentă a oceanului, atribuind peisajului un farmec liniștit, care o încântă pe Lucy.

Tresări când mâna lui Jon se așeză peste a sa. Acesta îi prezentă o felie zemoasă de papaia. Tânăra fată nu avu curajul să facă observația că degetele îi erau totuși destul de suple, pentru a tăia un fruct. Era de preferat să nu strice această zi, perfectă din toate punctele...

Își luă cu delicatețe partea sa, mușcând cu poftă din miezul zemos.

– Îți place locul acesta? o întrebă brusc Jon.

– Da, foarte mult.

– Sunt sigur că insula Samarai, unde vom fi mâine, îți va plăcea la fel de mult. Dacă dorești, am să ți-o arăt.

Lucy ridică asupra lui o privire descumpănită. Oare de ce era deodată atât de amabil cu ea?

Alungă aceste întrebări inutile cu o ridicare din umeri. Era mai plăcut să se lase legănată de atmosfera domoală a acestei regiuni fascinante...

Când se întoarseră pe „Trandafirul coloniilor", comandantul îi informă că nava nu se va pregăti de drum decât târziu în noapte, pentru a le permite pasagerilor să mai profite de Moresby.

Lucy preferă să rămână pe pachebot, pentru ca doamna Filson și fiul său să aibă posibilitatea de a coborî la rândul lor pe uscat.

– Ah, foarte bine! exclamă doamna Filson. Asta îmi va da ocazia să-i cumpăr o umbrelă de soare lui Benjy. Și-o dorește nespus de mult.

– Mă îndoiesc că o va folosi când se va scufunda, glumi Jon, care apăru în spatele lui Lucy.

– Presupuneți totuși, că Benjy va fi curând în măsură să reia pescuitul de perle? exclamă doamna Filson.

– Bineînțeles că da, replică medicul.

– După operație, nu-i așa?... În aceste condiții, de ce fiul meu...

– Doamnă! Nu trebuie niciodată să forțăm natura. Se întâmplă să repare singură greșelile pe care le-a comis... uneori, adăugă privindu-și degetele arse.

Cu aceste cuvinte, îi adresă un zâmbet trist și-și luă rămas-bun de la sărmana mamă. Aceasta îi adresă o privire deznădăjduită lui Lucy, care nu știu decât să-i strângă mâinile cu căldură și s-o îndemne la răbdare și speranță.

Era tot ce putea face pentru ea. Când se întoarse în cameră, indiferența pe care o simțise toată ziua, o părăsise. Rămăsese

doar un sentiment dureros de neputință... ca cel pe care-l simțise la Boonoo, în ziua în care...

A doua zi, se duse la infirmerie într-o altă stare. Nu dormise bine și avea foarte multe greutăți să-și ordoneze ideile. Nu fu surprinsă să-l întâlnească pe domnul Millard, care aștepta cu nerăbdare. Avea tenul mai verde ca niciodată.

– Doctorul îmi poate prescrie oare una din poțiunile sale miraculoase? o întrebă, schițând o grimasă de durere.

– Domnule Millard, nu sunteți rezonabil, îi reproșă Lucy, încruntată.

– Vorbiți ca doctorul Saul, o ironiză bătrânul bărbat. Ceea ce nu mă miră deloc... văzând felul în care vă priviți amândoi.

– Sunteți un bun observator pentru cineva care...

– Care-și petrece timpul cu coatele pe masă mâncând și bând, o întrerupse. Dar ce credeți? Doctorul mi-a recomandat exercițiu, așa că lucrez asupra simțului de observație! concluzionă, izbucnind în râs.

– Sunteți incorigibil, îl mustră Lucy cu asprime. Totuși, în cazul dumneavoastră, doar o hrană sănătoasă și echilibrată vă va ajuta.

– Ceea ce mă înnebunește, oftă el. Totuși, vă promit să urmez un regim, îndată ce mă întorc la Sydney. Dar, aveți milă, dați-mi puțin bismut. Sufăr ca un martir, insistă, strâmbându-se de durere.

– Asta este... trebuie să-i cer mai întâi părerea doctorului Saul și...

În acea clipă, Joan pătrunse în încăpere.

– Presupun că nici un medicament nu vă va putea calma durerile, declară medicul. Mi-e teamă chiar ca ulcerul dumneavoastră să nu perforeze în curând peretele...

– Vom vedea când va veni momentul, îl întrerupse curajos bărbatul, clipind maliţios din ochi.

Hotărât lucru, era imposibil să discuţi cu el. Jon făcu un gest descurajat din mână.

– Va fi din vina dumneavoastră. Totuşi, dacă vă întoarceţi în Australia fără gastroenterită, promit să mă retrag pe o insulă pustie, oftă Jon.

– Fii atent, îi şopti Lucy la ureche. Domnul Millard ar fi în stare să te ia în serios.

– Îmi închipui că asta ţi-ar conveni, îi replică Jon, cu o agresivitate neaşteptată.

Lucy îl privi cu stupoare. Schimbările bruşte de dispoziţie o descumpăneau şi o răneau în adâncul sufletului. Oare când va înceta să se joace cu nervii ei?

– Rămâne încă stabilit pentru mâine? rosti Jon cu o voce redevenită calmă. Mă vei însoţi la Samarai?

Lucy nu dori să-i ceară explicaţii pentru aceste bruşte schimbări de atitudine în faţa domnului Millard. Aşa că dădu din cap şi începu să caute medicamentul bătrânului domn.

Câteva ore mai târziu, insula Samarai se profila la orizont. Jon coborî pe uscat pentru a închiria un jeep, după el, cel mai bun mijloc de a vizita locurile. Lucy preferase să aştepte la infirmerie. Îi trebuia puţină singurătate pentru a reflecta la comportarea ciudată a lui Jon faţă de ea.

Era ocupată să aranjeze medicamentele, când auzi pe cineva strigând-o slab. De-abia deschise uşa, că o descoperi, sprijinită de peretele culoarului, pe Maureen Grantham. Era albă ca varul şi pe faţă îi şiroia transpiraţia.

– Voiam să aștepte până la întoarcerea mea acasă, bâigui aceasta. Dar se pare că bebelușul meu a hotărât altfel.

Nu încăpea nici o îndoială asupra stării lui Maureen: era pe punctul să nască. Lucy o ajută să se instaleze în pat, în sala de tratamente, în timp ce inima îi bătea să-i spargă pieptul. Nu asistase niciodată la vreo naștere și în acest domeniu nu avea decât cunoștințe teoretice.

Speriată, se repezi la doctorul Fischer care, din păcate, lipsea. Fără îndoială, vizita plajele din apropiere, cu ceilalți pasageri. Se întoarse imediat lângă Maureen, rugându-se cerului ca Jon să revină repede.

O cuprinse subit un val de disperare. Respiră profund, pentru a-și recăpăta calmul. În zadar.

– Nu vă neliniștiți, doamnă Grantham, declară cu bunăvoință. Alerg să-l caut pe doctor Saul. Este pe uscat și...

– Nu, nu mă lăsați singură, îi strigă Maureen. De altfel, simt că sosește. Repede, ajutați-mă.

Lucy îi aruncă o privire disperată. Cu toate acestea, își reveni foarte repede. Acum sau niciodată, era momentul să se comporte ca o infirmieră responsabilă.

Își așeză, așadar, pacienta cât mai bine posibil, pregăti un lighean cu apă caldă și prosoape, așa cum se menționa în manualele de curs. Slavă Domnului, viitoarea mamă părea sănătoasă. Cu puțin noroc, totul se va desfășura fără probleme.

Din păcate, încă de la început, își dădu seama că bebelușul nu se prezenta bine. Îi venea greu să raționeze și începuse s-o cuprindă un sentiment de panică.

Brusc, Jon deschise ușa.

Lucy scoase un oftat de ușurare văzându-l preluând controlul situației. După două ore de îngrijiri laborioase și atente, reuși să elibereze copilul, fără pericol pentru tânăra mamă și i-l încredință pe nou-născut lui Lucy.

Cu un nod în gât de emoție, aceasta așteptă câteva secunde să scoată primul său strigăt. Dar, în mod curios, copilul rămase mut. Îi dădu o ușoară lovitură în spate, pentru a dilata plămânii... fără rezultat.

Brusc o cuprinse panica. Oare ce să facă? Ce gesturi salvatoare să execute? Își aminti fulgerător că Jon practicase respirație gură la gură asupra lui Benjy. Așeză imediat micul trup lângă ea și-i insuflă încet, propria respirație.

Era atât de concentrată, încât n-o auzi pe Maureen Grantham cerându-și pruncul. În cele din urmă, percepu un oftat care, amplificându-se se transformă într-un plâns sonor. Reușise.

Epuizată, contemplă o clipă acea mică ființă pe care o smulsese astfel morții.

– Nu este momentul să te înduioșezi, interveni subit Jon, cu o voce dură.

Lucy îl fulgeră cu privirea. Cum avea oare curajul să se arate atât de insensibil într-o asemenea clipă?

– ... Chiar dacă este foarte frumos, adăugă pe un ton îndrăzneț.

– Vorbești despre bebelușul meu, doctore? interveni Maureen. Îi voi da numele de Luke, în cinstea domnișoarei Glissold.

– Cred că Lucy va fi mai potrivit, declară Jon adresându-i tinerei infirmiere un zâmbet seducător.

– Pentru un băiat? se miră Maureen.

– Nu, pentru o fată, o corectă el.

Doamna Grantham făcu ochii mari de uimire.

– Dar este minunat! exclamă. Întotdeauna am visat să am o... chiar dacă asta îl va contraria pe tatăl său.

Vestea se răspândi cu iuțeala fulgerului. Toată lumea se bucura s-o salute pe mica pasageră, care de acum răspundea la numele de Lucy. Se dădu chiar și o petrecere în onoarea sa.

Cu toate că nu participă la serbare, Lucy se simțea liberă și fericită. Se părea că în sfârșit, tocmai alungase fantoma unui prieten mort la Boonoo.

Simțea o adâncă recunoștință față de pruncul care dormea liniștit în leagăn. Era aproape tristă la gândul să se despartă de această ființă căreia îi datora, într-un anumit fel, regăsirea încrederii în sine.

Într-adevăr, a doua zi „Trandafirul coloniilor“ va arunca ancora în largul insulei Daybell, capătul călătoriei doamnei Grantham.

Dar nu-i păsa. Îi mai rămăsese ceva timp de petrecut lângă mica sa protejată, lângă copila pe care o readusese la viață.

Capitolul 7

Jon consideră că tânăra mamă nu putea debarca deja, deoarece trebuia să-și revină mai întâi, după oboseala nașterii. Comandantul acceptă cu foarte multă amabilitate să întârzie sosirea la Daybell.

După o călătorie fără probleme, „Trandafirul coloniilor“ aruncă în cele din urmă ancora într-un mic golf, mărginit de cocotieri. Ascunsă printre copacii înalți, se zărea o casă mare, albă, cu colonade.

Roz de încântare, Maureen, aștepta cu nerăbdare pe puntea navei, să-i prezinte nou-născuta soțului. O escortaseră toți pasagerii și își manifestau zgomotos graba de a asista la bucuria tinerei perechi.

Pe toate chipurile se citi consternarea, când apăru un bărbat rece și sever, care declară în loc de bun venit:

– Să nu-mi spui că de data aceasta n-ai întârziat. Te aștept de mai mult de cincisprezece zile.

Se întrerupse totuși în fața expresiei indignate a martorilor din jurul lor. În acea clipă, domnul Grantham își reveni și se întoarse spre comandant.

– Vă mulțumesc că ați avut grijă de soția mea, continuă, pe un ton mai amabil. Este atât de nepăsătoare! Are nevoie de cineva care s-o supravegheze puțin. Dat fiind că nava se află în largul proprietății mele, n-ar fi elegant să nu vă ofer ospitalitate pentru echipajul și pentru călătorii dumneavoastră.

Indiferența domnului Grantham o șocase profund și pe Lucy.

– Dacă doriți, îi propuse lui Maureen, pot să vă ajut, deoarece soțul nu pare hotărât să se ocupe de dumneavoastră.

– Oh, trebuie să-l înțelegeți. Are multă treabă și se consacră mai ales invitaților și apoi... detestă să-și exteriorizeze sentimentele în fața străinilor. Să știți că-l cunosc bine. Totuși, voi fi într-adevăr fericită să vă țin pe lângă mine câteva ore în plus.

Zis și făcut. Maureen și Lucy se îmbarcară într-o șalupă care le lăsă la câțiva metri de locuința familiei Grantham. Când tânăra mamă vru să-și ducă una dintre valize acasă, Lucy o împiedică.

– Mă ocup eu de tot, o liniști. Nu vă faceți griji pentru nimic. Cu siguranță, vă grăbiți să intrați.

Maureen îi zâmbi și se grăbi spre casa mare. Așa că Lucy se îndreptă spre bagajele pe care marinarii le așezaseră pe nisip. De-abia puse mâna pe o geantă de călătorie, că sângele îi îngheță în vene.

Un strigăt tocmai sfâșiase liniștea. „Un copil“, se gândi imediat. Chemarea venea dinspre o barieră stâncoasă, care înainta în mare.

Lucy începu imediat să alerge în direcția țipătului. De-abia făcu câțiva pași și-l zări pe Jon. Începuse să escaladeze pietrele enorme. Așa că, din câțiva pași rapizi, i se alătură.

– Ai auzit și tu? îl întrebă.

– Da, în timp că mă întorceam spre șalupă, pentru a mă duce la bord.

– Nu reușesc să stabilesc cu exactitate proveniența.

Cu aceste cuvinte, aruncă o privire disperată spre plaja care se întindea în fața lor. Nu văzu decât oceanul, care părea languros și scânteietor sub țărmul atât de alb... nimic altceva...

Subit, un strigăt sparse din nou liniștea.

– Pe aici! exclamă Jon și se repezi spre vârful barierei. Cu siguranță, s-a blocat între două stânci. Nu se știe niciodată ce-i trece prin cap unui copil.

Se opriră pe culme, cu respirația tăiată. Lucy strigă din toate puterile, dar în zadar.

– Ia-o pe latura asta, ordonă Jon. Inspectează fiecare crăpătură. Probabil s-a refugiat într-un loc inaccesibil.

Lucy se supuse imediat, în timp ce inima îi bătea să-i spargă pieptul. Nebună de îngrijorare, cercetă o parte a îngrămădirii de stânci. După un lung tur de inspectare, din păcate fără rezultat, i se alătură lui Jon, la punctul de plecare. Și el se întoarse cu capul plecat.

– Avem nevoie de ajutor, decretă medicul. În doi, ne vor trebui zile întregi pentru a cerceta toate ascunzătorile posibile.

– Ai dreptate, alerg să caut, replică Lucy.

Se pregătea să-și pună hotărârea în practică și zări un drapel reprezentând un craniu și niște tibii, care evident, proveneau din magazinul de pe „Trandafirul coloniilor".

Fulgerător, prin minte îi trecu un gând. Philip! Prietenul nedespărțit al lui Henry! Îl observase la bord, înarmat cu acea emblemă sinistră a piraților. Probabil scăpase de sub supravegherea celorlalți pasageri, care erau foarte ocupați să viziteze plantația de cafea a domnului Grantham.

Lucy ridică trofeul curajosului băiețel. Îl pierduse probabil fără să-și dea seama, deoarece nu era nimeni în împrejurimi.

Scoase un oftat decepționat și-i împărtăși lui Jon descoperirea sa.

– Asta nu schimbă cu nimic lucrurile, declară acesta. Ne trebuie...

– Jon! îl întrerupse Lucy. Niște urme, acolo...

Într-adevăr, între două pietre enorme, se afla imprimată pe nisip urma a două picioare mici.

– Privește! exclamă ea. S-ar spune că se opresc brusc aici.

– Ai dreptate. Cum naiba...

Aceste mărturii prețioase ale trecerii lui Philip dispăreau de fapt la capătul unei ieșiri care dădea perpendicular spre mare. Jon se aplecă și observă un fel de terasă. Sări imediat la poalele stâncilor. Lucy urmări cu neliniște deplasările medicului. Subit, rămase invizibil timp de câteva minute, care i se părură ore, tinerei fete. Când în sfârșit reveni, o cută de îngrijorare îi brăzda fruntea.

– Jon! Nu-mi spune că...

– Nu, îi răspunse cu o voce răgușită. L-am zărit. Este într-adevăr vorba despre Philip. Cred că a leșinat.

– Nu ești sigur?

– Nu l-am putut atinge. Este înțepenit într-o gaură și nu sunt destul de slab pentru a mă strecura până la el...

– Dacă am cere concursul unui alt copil, mai...

– Cum speri să-i dirijezi mișcările? În plus, nu va avea forța fizică să-l tragă. Fără să pui la socoteală că riscă să-l rănească grav în acea clipă.

Se întrerupse. Teama îi tulbura privirea, de obicei atât de limpede.

– Și apoi... marea urcă, spuse în continuare.

Lucy avu impresia că inima i se oprește în piept. Era de neconceput să aștepte mai mult. Ascultând doar de curajul său, sări și i se alătură lui Jon. Îl întrebă unde era copilul. Acesta îi indică la nivelul situat ușor mai jos, intrarea unei mici crevase, al cărui fund era căptușit cu nisip uscat. Prin sosirea valurilor, acest refugiu se va transforma inevitabil, într-o capcană mortală.

– Jon, ce vom face? îl întrebă, în culmea îngrijorării.

Medicul tăcea. Nu scăpa din ochi deschiderea peșterii.

– Poate niște bărbați vor fi în stare să deplaseze aceste stânci... îi sugeră Lucy, în disperare de cauză. Dar nu, este imposibil... Oh! Nu știu ce să mai cred...

– Oricum, nu vom avea timp! Valurile se apropie deja. Philip! îl strigă din toate puterile.

Imediat, Lucy își uni vocea cu a lui. Brusc, le răspunse un strigăt. Slavă Domnului, copilul își recăpătase cunoștința.

Totuși, părea atât de speriat, încât se întrebară dacă era în stare să-și păstreze sângele-rece.

– Philip! Ieși de acolo, ordonă Jon.

– Este inutil, îl întrerupse Lucy. Îi este atât de frică, încât nu va îndrăzni să urce niciodată.

– Totuși, în cinci minute marea va inunda crevasa! Philip, ascultă-mă. Strecoară-te spre intrare și întinde-mi mâna, insistă Jon.

O clipă, crezură că găsiseră soluția, deoarece îl zăriră, în semiobscuritate pe Philip care se târa spre ei. Însă în timpul drumului, se prăbuși plângând.

– Nu pot. Este prea jos, suspină.

– N-are importanță, îl liniști Jon, cu o voce fermă. Dă-mi măcar un deget.

– Nu... ajung până acolo, hohoti Philip.

Lucy își dădu subit seama că numai ea era în măsură să aducă băiatul. Își aminti că participase la un exercițiu asemănător la Boonoo. Era vorba să se ducă să ia un rănit, care se afla într-un loc practic inaccesibil. O făcuse deja... o singură dată.

Totuși, va fi oare în stare să repete isprava?

Deodată, îl auzi pe Philip strigând după ajutor. Un val mai puternic decât celelalte pătrunsese în cavitatea adâncă. Imediat, hotărârea fu luată.

– Mă duc acolo, îi spuse lui Jon.

– În nici un caz, refuză acesta, prinzând-o de cot.

– Nu te neliniști. Face parte din stagiul de infirmieră. Și apoi... în curând, va fi prea târziu...

– Nu te cred.

– N-am timp să te conving.

Înainte de a o putea reține cu adevărat, Lucy îi scăpă printr-un gest abil și se aruncă la nivelul inferior, până la intrarea în grotă. Acolo, se întinse și-și trecu brațele prin deschidere. Apoi, cu precauție, își introduse capul, umerii și bustul prin împingere cu picioarele, cum îi văzuse deja deseori făcând pe colegii de spital.

În sfârșit, spre marea sa ușurare, reuși să pătrundă în cavitatea îngustă. Ajunsese la timp. La capătul puterilor, Philip plângea, îngrozit. Din fericire, nu era rănit, părea doar șocat.

Lucy încercă să nu se lase înduioșată de lacrimile copilului. Îl cără până la ieșire și-l împinse spre exterior. Din fericire, era mic de statură și nu avu nici o dificultate să-l scoată la aer liber.

– Acum tu, o îndemnă vocea neliniștită a lui Jon. Micuțul este salvat.

Dacă îi fusese relativ ușor să intre, Lucy nu-și dăduse seama că-i va fi mai puțin la îndemână să iasă. Capcana se închisese peste ea, în timp ce stâncile își ridicau vârfurile ascuțite, amenințătoare. La cea mai mică mișcare greșită, ar putea fi sfâșiată fără a reuși să scape.

Cu toate acestea, trebuia să acționeze rapid. Avea deja apa până la talie.

Încercă să-și strecoare capul prin cavitate, dar nu reuși decât să se julească în muchiile tăioase. Brusc, inima începu să-i bată cu putere. Nu-l mai auzea pe Jon. Oare plecase? O părăsise?

Simți subit un șoc. Aruncă o privire prin deschizătură și... îl zări pe medic. Înarmat cu o bucată de piatră, se străduia să lărgească groapa.

– Atenție domnule, strigă Philip. Iată un val mare.

– Repede, Lucy. Respiră adânc și ține capul cât mai sus posibil. Când apa se va retrage, profită de curent pentru a trece.

Ea nu avu timp să-i răspundă, deoarece apa țâșni deja cu un muget sinistru. În ciuda eforturilor, Lucy fu acoperită ca un pai. Valul o proiectă cu violență în perete, doborând-o pe jumătate.

Totuși, își păstră mintea suficient de lucidă pentru a se strecura afară când marea se retrăgea. Mișcarea mareei îi dădu energia de a ieși în întregime.

În sfârșit, era liberă.

Câteva clipe mai târziu, urca spre vârful barierei în compania lui Jon și a micului Philip. Când medicul îi întinse mâna pentru a o ajuta să se cațere pe o stâncă mare, observă că degetele îi erau acoperite de sânge. Se tăiase îngrozitor, încercând să lărgească deschiderea grotei.

– Ești rănit! exclamă.

– Îmi închipui că și tu. Probabil ești înțepenită din cauza contuziilor.

– Este adevărat. Parcă a trecut peste mine ruloul unui compresor, zâmbi Lucy.

– Toate acestea din cauza unui băiețel imprudent, oftă Jon.

– Vorbiți despre mine, nu-i așa? exclamă cu mândrie Philip, care bătu imediat în retragere în fața privirii furioase a medicului.

– Înainte de a ne alătura celorlalți, ce hotărâm? Îl vom pârî oare pe acest tânăr iresponsabil părinților?

– Oh, nu, domnule imploră copilul. Altfel, mama îmi va da o bătaie teribilă.

– Cred că a fost destul de pedepsit, interveni Lucy. Sunt sigură că data viitoare va fi mai cuminte. Să sperăm doar că șocul pe care l-a suferit nu va avea consecințe grave.

– Nu. Acesta se va reduce, probabil, la o migrenă și, în cel mai rău caz, la niște coșmaruri. Apropo, n-ai urmat niciodată antrenamente speciale la Boonoo?

– Nu...

– Dacă nu ți-ai fi asumat riscul, la ora aceasta, Philip ar fi fost mort, înecat. Hotărât lucru, ai foarte mult curaj, Lucy, adăugă cu o licărire admirativă în privire.

Complimentul o făcu să roșească. Ce n-ar fi dat, în acea clipă, pentru a se cuibări în brațele lui Jon! Evident, această aventură penibilă îi deschisese bine ochii față de...

– În realitate, îi sunt recunoscătoare lui Philip că mi-a dat ocazia să-mi recapăt încrederea. Ca și cu mica Lucy Grantham, mi-am dat seama că, în sfârșit, sunt în stare să mă comport ca o adevărată profesionistă.

– Ei bine, este perfect, comentă Jon tăios. Iată că, cel puțin tu, ai ieșit din încurcătură. Dumnezeule, măcar dacă...

După o privire tristă asupra mâinilor, tăcu și se îndreptă spre grupul de pasageri care vizita plantația. Imediat ce-și văzu fiul murdar și rupt, mama lui Philip scoase un strigăt de dezaprobare.

– Doctorul și domnișoara Glissold sunt complet uzi, se apără micuțul.

– Ce facem? întrebă Jon oftând. Îl pârâm, sau păstrăm tăcerea, în ciuda tuturor?

– Fie-ți milă! replică Lucy râzând. Sunt prea obosită ca să încep o lungă explicație. Nu mai visez decât o baie foarte caldă.

Câteva ore mai târziu, era gata. Se schimbase acasă la Maureen și, după ce-și luă rămas-bun de la noua prietenă, se întoarse spre „Trandafirul coloniilor".

Era puțin tristă s-o părăsească pe tânăra mamă și pe fetița ei, totuși, când Jon trecu s-o ia la cină, își regăsi toată voioșia.

Intrând în sufragerie, la brațul său, Lucy simți o stare de bine, care o tulbură profund.

Nu mai avea importanță atitudinea imprevizibilă a lui Jon, acum o știa, îl iubea din tot sufletul.

Capitolul 8

Când îi văzu pătrunzând în sufragerie, doctorul Fischer le făcu imediat semn să se așeze la masa lui. Profesorul părea dornic să abordeze cu Jon probleme de ordin profesional.

– Cred că va fi necesar să-l internăm pe domnul Millard, imediat ce vom ajunge la Dauphin, capitala insulei Mica Franță. Mi-e teamă că nu va suporta călătoria de întoarcere.

– Este și părerea mea, încuviință Jon. Starea sa nu încetează să se agraveze.

– I-am vorbit căpitanului. A pornit în direcția acestei regiuni încântătoare mai degrabă decât prevăzuse. Indiferent de părerea bolnavului, îl vom încredința autorităților medicale ale locului.

Lucy asculta această conversație cu o ureche distrată. Desigur, simțea multă prietenie pentru dragul domn Millard, totuși, mintea îi era permanent obsedată de Jon. De acum, îi ocupa și cel mai mic gând.

Oare el îi împărtășea iubirea? Nu îndrăznea să spere. În sinea sa, era gata să-și dea viața pentru ca el să-și regăsească bucuria de a trăi.

Când se culcă, după cină, avea în minte o mulțime de gânduri contradictorii. Îi fu foarte greu să adoarmă și se răsucea nervoasă în pat.

De-abia începuseră să i se îngreuneze pleoapele, când în ușă răsunară sub lovituri puternice. Lucy se ridică și cu un mers nesigur, își îmbrăcă automat capotul.

Oare cine putea bate, la o asemenea oră? Când deschise, inima îi sări în piept. Era Jon.

– Vino repede, Lucy, spuse acesta pe un ton repezit. Domnului Millard îi este mai rău. Mi-e teamă să nu aibă o hemoragie internă.

– Mă îmbrac și sosesc imediat. Unde este?

– În cabina mea, unde a venit să se refugieze în speranța că voi scoate o nouă poțiune magică din sacul meu de scamator.

– Sărmanul! oftă Lucy.

– Nu-l plânge prea mult. Ceea ce i se întâmplă era previzibil, exclamă medicul, cu o voce dură.

Brusc, Lucy îl regăsi pe bărbatul arogant și cinic, pe care-l cunoștea atât de bine.

Cu toate acestea, n-avea timp să stea pe gânduri, deoarece o așteptau alte treburi mai urgente. Intră cuminte în cabină, își îmbrăcă în grabă uniforma și i se alătură medicului care măsura nerăbdător culoarul.

Îndată ce o văzu, o întâmpină cu o privire enervată. Oare unde era acel Jon care atacase peretele stâncos, pentru a o elibera? Cel care îi arătase atâta solicitudine!

– Presupun că ai mai lucrat deja într-un bloc operator? o întrebă pe neașteptate.

Ea tresări. Această întrebare venea s-o lovească direct în inimă și-i trezea amintirea acelei ultime operații la care asistase... cea care îl costase pe Larry viața.

– Eu... da, puțin, bâigui. De ce?

– Nu este încă nimic hotărât, totuși, probabil nu există altă alternativă pentru a-l salva pe domnul Millard.

Lucy nu fu capabilă nici de cel mai mic comentariu. Simți cum teama i se răspândea în toate fibrele ființei sale. Când împinse ușa infirmeriei, retrăi cu o precizie înnebunitoare toate evenimentele din acea zi tragică în care Larry... Asta dură cât o amețeală, suficient ca toată încrederea pe care credea că și-o regăsise, să dispară.

Oricum, cu prețul unui imens efort de voință, reuși să-și revină și să-l ajute pe Jon la pregătirea instrumentelor chirurgicale. Trebuia ca totul să fie gata, pentru cazul în care sărmanul domn Millard ar fi avut nevoie de ele.

Jon se agita, fără să pară a remarca prezența tinerei fete, a cărei inimă se strânse văzându-l atât de indiferent. Totuși n-avea oare și ea nevoie cu disperare de puțină căldură și prietenie?

Când pregătirile fură încheiate, Jon o lăsă singură. Atunci, începu o așteptare insuportabilă. Pentru a-și înșela nervozitatea, Lucy începu să meargă în lung și-n lat. Oare intervenția va avea loc? Nu știa. Nu era nimic hotărât și începu să spere vag că nu se va întâmpla nimic. Pe neașteptate, doctorul Fischer o sună pe telefonul interior.

Când pătrunse în birou, aerul grav al specialistului o frapă.

– Jon și cu mine tocmai l-am examinat pe domnul Millard, declară cu o severitate care contrasta cu jovialitatea sa obișnuită. Se pare că s-a format un ulcer în duoden și a perforat peretele intestinului. Așa că trebuie să facem o gastroectomie.

– Da, doctorul Saul mi-a vorbit despre asta. Totul este pregătit.

Sprâncenele profesorului se ridicară. Întoarse spre Jon o privire întrebătoare.

– Adevărat? se miră.

– Da, mi-am luat această libertate, replică Jon.

– Libertate? Dar, dragul meu, este vorba despre pacientul dumitale, nu despre al meu.

– Dar până la un anumit punct. Oare nu sunteți dumneavoastră chirurgul?

– Ca și dumneata, mi se pare. Iată de ce îți cedez locul.

– Dar eu...

– Fugi de aici! se înfurie doctorul Fischer. Ai făcut, mai înainte, acest gen de intervenții de sute de ori, nu-i așa?

– Desigur, totuși...

– Pentru dumneata, acum sau niciodată este momentul să-ți reiei meseria adevărată. Experiența și îndemânarea dumitale naturală vor atenua eventualele deficiențe ale degetelor...

– Îmi acordați încredere! îl ironiză Jon cu un rictus trist.

– Da și pe drept cuvânt, replică grav specialistul.

Jon se întoarse. Umerii păreau că i se încovoiaseră sub greutatea unei poveri greu de suportat. După un minut de ezitare, exclamă cu voce fermă:

– Astăzi, nu se pune problema.

Cu aceste cuvinte definitive, se închise într-o tăcere din care, evident, nu dorea să iasă.

– Jon! insistă doctorul Fischer. Ce înseamnă asta?

– Mâinile nu-i sunt în stare... interveni în acea clipă Lucy.

– Da, știu, replică profesorul cu enervare. Domnișoară Glissold, mi-ați promis totuși că...

– Nu, nu despre asta este vorba. În această după-amiază, doctorul Saul s-a rănit la degete, îi explică infirmiera.

– Este adevărat, Jon? Desigur, sunt tumefiate, constată el examinându-le. Ce s-a întâmplat?

– Micul Philip s-a strecurat în mod imprudent într-o crevasă, din care îi era imposibil să iasă. Din fericire, domnișoara Glissold a reușit să-l scoată de acolo.

– Și dumneata ești rănită? o întrebă doctorul Fischer pe Lucy.

– Nu, n-am decât niște contuzii, zâmbi aceasta. Totuși, doctorul Saul nu v-a spus că a încercat să lărgească deschiderea grotei pentru a mă elibera, fărâmițând stânca ajutat de o piatră mare și...

– Dar n-am știut nimic! exclamă specialistul.

– Am considerat că este mai prudent să nu-i speriem pe părinții copilului, explică Jon. Niciodată nu ne-am gândit că...

– Că veți fi puși în situația de a face o intervenție, completă profesorul. Înțeleg. Lasă-mă să-ți examinez rănile.

Cu un nod în gât, Lucy îl văzu cercetând cu grijă plăgile lui Jon.

– Într-adevăr. Nu ești nici măcar în măsură să mă asiști. Domnișoara Glissold va fi obligată să te înlocuiască.

– Eu? exclamă aceasta.

– Degetele dumitale sunt intacte, cred, ripostă doctorul Fischer, cu nerăbdare. În aceste condiții, mă vei ajuta să operez. Îndrăznesc să sper că nu vei leșina în timpul intervenției.

Lucy tresări. Fulgerător, se revăzu prăbușită într-un colț al blocului operator, scuturată de suspine.

– Cred că voi face față, afirmă totuși, străduindu-se să-și alunge penibila amintire.

– Haide, îmi închipui că ai mai asistat deja un chirurg.

– Nu chiar. Eram ajutoarea infirmierei șefe, atâta tot.

– Ei bine, acum sau niciodată, este momentul să începi. Doctorul Saul îți va explica totul în amănunt. El va fi cel care va face anestezia, nu-i așa?

– Bineînțeles, încuviință Jon.

Lucy percepu în vocea sa o tristețe de nespus. Dar nu-i admiră mai puțin curajul. În ciuda problemelor, acceptă să participe la intervenție, mai mult în calitate de asistent, decât în calitate de chirurg.

Lucy îi urmă docilă pe cei doi medici până la cabina lui Jon, în care se odihnea domnul Millard. Sărmanul bărbat era pe jumătate inconștient, cu siguranță din cauza durerii.

Cu ajutorul a doi stewarzi, îl conduseseră pe bolnav până în sala de tratamente, transformată pentru acea ocazie în bloc operator. Jon îl adormi imediat.

Văzându-l pe bietul bărbat adâncit în somn, Lucy se gândi o clipă la Larry... Din fericire, ordinele autoritare ale doctorului Fischer, o aduseră la realitate. Înainte de orice,

trebuia să se gândească să-l asiste pe acesta din urmă cât mai eficient posibil și să uite... că, poate, domnul Millard nu se va mai trezi...

Doctorul Fischer lucra repede și bine. În tot timpul operației, Lucy îl privi făcând mișcări precise și energice, ca printr-o lentilă deformantă. Avea impresia că se mișcă într-un fel de nor. Nu ieși din el până când bolnavul nu fu instalat pe unul din paturile infirmeriei. După toate aparențele, era în afară de pericol.

– Totul s-a desfășurat perfect, sublinie doctorul Fischer. Mulțumesc, domnișoară Glissold, de asemenea și dumitale, Jon.

– Am făcut ce-am putut mai bine, replică acesta.

Lucy înțelese imediat ce voia să spună. Îi ghicea amărăciunea de a nu fi fost decât asistentul doctorului Fischer.

– Esențialul este că totul s-a terminat de minune, în interesul pacientului nostru, bâigui Lucy, adresându-i un zâmbet liniștitor. Ai avut dreptate. Răsăritul soarelui este cea mai bună oră pentru a reuși orice.

– Da, este speranța unei vieți noi, a unor noi orizonturi, îi replică Jon gânditor.

– Sper ca acesta să fie un nou început pentru fiecare dintre noi, accentuă Lucy, privindu-l cu intensitate.

– Mi-o doresc din tot sufletul, răspunse el.

Cu aceste cuvinte, îi mângâie ușor obrazul. Lucy își simți brusc sângele zvâcnind în tâmple și o cuprinse o căldură plăcută. Pentru o secundă, avu tentația de a i se arunca în brațe. Dar nu știa cu ce reflecție cinică ar fi gratificat-o.

Așa că se îndepărtă instinctiv. Se pregătea să-i vorbească, dar zări o licărire sarcastică în ochii medicului. Îi observase descumpănirea și... se amuza.

Pentru Lucy, era mai mult decât putea să suporte. Plecă aproape în fugă și se repezi în cabină. Era tulburată deodată de neliniștea pe care Jon o trezea în ea și mai ales de certitudinea că gestul său fusese dictat pur și simplu de una dintre acele neașteptate schimbări ale dispoziției, cu care se obișnuise.

A doua zi, când apăru pe punte, era obosită și trasă la față. Făcu câțiva pași, în speranța de a-și regăsi forma.

„Trandafirul coloniilor" își reluase viteza de croazieră. Cu siguranță, comandantul considerase inutil să se grăbească spre Dauphin, deoarece domnul Millard era acum în afară de pericol. Rezervase această escală în Mica Franță pentru mai târziu.

De altfel, această perspectivă părea să-i încânte pe toți pasagerii vaporului. Toți se distrau, închipuindu-și o mie și una de plăceri pe care le promitea acel Paris în miniatură.

Cât despre Lucy, era foarte departe de toate aceste preocupări. Trebuia să se consacre bolnavilor săi, în cazul de față lui Benjy și curajosului domn Millard.

Acesta din urmă părea că se schimbase. Era mai gânditor și mai ponderat. Desigur, era încă sub șocul operației. Dar Lucy presimțea că nu era singurul motiv. Înțelesese, cu siguranță, valoarea reală a sfaturilor lui Jon, după ce fusese atât de aproape de moarte.

Se pregătea să-i prepare medicamentele, când în sala de tratamente intră pe neașteptate doamna Filson. Părea mai agitată ca niciodată și cearcăne mari, negre îi conturau ochii.

– Am aflat că doctorul Fischer a efectuat o intervenție, exclamă aceasta.

– Da, tocmai a operat un bolnav cu perforație intestinală, mărturisi Lucy. Însă știți, Benjy și el erau cazuri de urgență. Îi era imposibil să facă altfel.

– La fel este și micul meu Anthony...

– Doamnă Filson! Am discutat deja îndelung. V-am mai spus că doctorul Fischer era hotărât să nu intervină decât în cazuri extreme.

– Pentru fiul meu, este o problemă de viață sau de...

– Vă rog, o întrerupse Lucy, faceți un efort.

– Ce vreți... Sunt atât de neliniștită!

– Îmi dau seama, declară Lucy, tristă. Dar să nu doriți totuși, ca Anthony să aibă o criză care să-l oblige pe profesor să... se ocupe de el. Asta ar putea însemna... sfârșitul, continuă cu o voce nesigură.

– Credeți oare, că asta este viață pentru el? Îi este interzis chiar să se joace cu copiii de vârsta lui.

– Îmi pare rău, doamnă Filson, dar vă repet, doctorul Fischer nu va încerca nimic...

Avu impresia că vorbele sale o loviseră pe nefericita interlocutoare asemenea unui trăsnet. Se clătină o clipă... totuși, reuși să-și revină și încercă, fără rezultat, să vorbească. În același timp, emoția era atât de puternică, încât nu scoase nici un sunet. La capătul răbdării, își luă rămas-bun aproape în fugă. Cu siguranță se ducea în cabină, să plângă.

„Poate că singurătatea o va ajuta să accepte realitatea atât de greu de suportat“, se gândi Lucy, cu un oftat profund. Oare

de ce trebuia să facă pe consolatoarea, când spunea adevăruri insuportabile unor femei ca doamna Filson?

Pregătindu-se să intre în sala în care se aflau Benjy și domnul Millard, își spuse că această croazieră considerată de toți ca o sinecură, se dovedise mult mai grea.

Ca pentru a-i da dreptate, descoperi în sala de așteptare o tânără fată al cărui picior s-a umflat și o durea. Aceasta părea că suferă ca o martiră și-și plătea dur imprudența.

Într-adevăr, profitase de o escală a „Trandafirului coloniilor" într-una dintre minunatele insule, asemănătoare unui fir de nisip alb pe suprafața albăstrie a oceanului. Împreună cu prietenele sale, se plimbase prin apă, care părea atât de liniștită.

Așa că Glenda călcase pe un arici de mare. Mai mulți dintre țepii lui teribili se aflau încă înfipți în carne.

Jon o sfătui pe Lucy să-i facă o injecție, deoarece acele animale erau veninoase în aceste regiuni. Era ocupată să panseze rana, când o cuprinse subit o ușoară amețeală. Probabil din cauza lipsei de somn.

Își duse automat mâna la tâmplă, ca și când acest simplu gest era în stare s-o liniștească. El nu scăpă ochiului experimentat al lui Jon.

– Ar trebui să te odihnești puțin, îi declară. Ai avut o noapte foarte încărcată.

– Nu, n-are rost. Avem destui bolnavi la infirmerie. Referitor la asta, se va pune o problemă... puțin spinoasă. N-o putem lăsa pe Glenda în aceeași încăpere cu domnul Millard și cu Benjy. Este o problemă de principiu.

– Preferi probabil să te ocupi absolut singură de pescuitorul nostru de perle, o ironiză Jon, cu o licărire sarcastică în privire.

Lucy avu o tresărire de revoltă. Ce-și imagina oare? Își mușcă buza, pentru a nu-i riposta usturător.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare, insistă pe un ton dur.

– Fă cum crezi, îi replică medicul, ridicând din umeri. N-are importanță.

Cu aceste cuvinte, o părăsi adresându-i o privire sfidătoare. Oare de ce o trata ca pe o străină?

Era prea obosită să-și ducă gândul mai departe. Se mulțumi să pună noul acces de proastă dispoziție pe seama caracterului capricios al lui Jon.

O instală pe Glenda în cabina sa și tânăra pacientă își reveni foarte repede. Într-adevăr, la mijlocul după-amiezii, o descoperi în timp ce-și machia cu grijă ochii albaștri. În ciuda rănii, era mai mult ca niciodată hotărâtă să participe la balul costumat, care se dădea în acea seară, pe punte.

– Îmi este teamă că nu vei fi în stare să dansezi, o dojeni cu amabilitate Lucy.

– Tocmai am o rochie încântătoare! se lamentă Glenda. Și apoi, ar fi îngrozitor ca ceilalți să se amuze pe ring, fără mine.

– Poate există un mijloc... De ce n-ai asista la petrecere, deghizată în regina insulelor, cu o coroniță de flori în păr? Așezată comod într-un fotoliu, vei da astfel impresia că tronezi. Cât despre mine, îți voi servi într-un fel, ca doamnă de companie. Asta ar justifica prezența mea alături.

– Splendid! exclamă Glenda, bătând din palme. Va fi chiar mai amuzant decât să-i urmez pe ceilalți... Totuși, ezită subit, mi-ar plăcea să-ți scoți uniforma asta oribilă... Altfel, nimeni nu va crede în personajul meu de regină.

– Iată ceva plictisitor... N-am nici un costum.

– Se povestește că doctorul Saul v-ar fi oferit o jupă folclorică în timpul escalei la Moresby, declară Glenda cu maliţiozitate.

Obrajii lui Lucy se îmbujorară. Nu știa că medicul și cu ea se aflau în centrul conversațiilor pasagerilor. Numai Dumnezeu știa ce-și imaginau.

– Vor fi zeci de fete tinere îmbrăcate ca locuitoarele din Tahiti... îi replică, străduindu-se să-și ascundă jena.

– Cu siguranță, nu. Toate au îmbrăcat această ținută cel puțin o dată. Doar nu credeți că o vor îmbrăca a doua oară.

– Dar acest veșmânt nu se potrivește deloc cu culoarea părului meu, pretextă Lucy, ca ultim argument.

– Asta nu este o problemă. Prietena mea Pamela vă va împrumuta o perucă.

– Cum asta?

– Da, are o adevărată colecție. Vă va face de asemenea un machiaj asortat cu ochii albaștri. Veți fi superbă, se entuziasmă tânăra fată.

– Ei bine, îmi este imposibil să accept... și... va trebui să cer mai înainte părerea doctorului Saul.

– În nici un caz! o sfătui Glenda, cu un zâmbet cu subînțeles. Trebuie să-i facem o surpriză.

Lucy oftă adânc, descurajată. Argumentele Glendei erau de necombătut, așa că ar fi fost neelegant să nu cedeze. În plus,

gândul la această idee puțin nebunească, începu să-i placă. Cine o va recunoaște sub acea nouă înfățișare? La urma urmei, putea să fie amuzant.

Evident, Jon îi permisese Glendei să asiste la bal.

– Voi veni să controlez dacă totul va fi bine, îi declară medicul.

– Nu prea curând, sper, se fandosi ea, pe un ton misterios.

– Ce vreți să spuneți?

– Absolut nimic, glumeam, murmură roșind.

Când veni seara, Glenda reuși asupra lui Lucy un adevărat miracol. Tinerei infirmiere îi fu greu să se recunoască în acea seducătoare femeie din Tahiti, cu bucle mari, brunet.

În schimb, Lucy își ajută prietena să se transforme în regină legendară. Stratagema reuși dincolo de așteptări. Glenda, o dată instalată în fotoliu, repurtă numeroase succese printre tinerii pasageri.

Alături de ea, Lucy intriga asistența. Fiecare se întreba cine era această necunoscută și mai ales de unde venea.

Cu zâmbetul pe buze, se mișca printre mexicani cu largi sombrero, pirați înarmați cu săbii de abordaj din lemn argintiu și japoneze în chimonouri de mătase. În această mulțime pestriță, o recunoscu brusc pe Jill Jones, costumată în prințesă persană.

– S-au cuminți copiii? o întrebă Lucy cu amabilitate.

– Da... dar cine sunteți? se miră tânăra femeie.

– Haideți, nu vă amintiți de mine? V-am înlocuit în camera copiilor, în fiecare zi, la prânz, îi răspunse zâmbind.

Ochii lui Jill se măriră de stupoare.

– Lucy! exclamă. Nu te-aș fi recunoscut niciodată.

– Mă bazam pe asta.

– Costumul dumitale este extraordinar de reușit, te felicit. Privește-l pe locotenentul de bord: nu încetează să te fixeze. Probabil se întreabă dacă nu ești o pasageră clandestină, încheie Jill, clipind cu maliție din ochi.

În acea clipă, acesta se apropie de ele și o salută politicos pe Lucy.

– Oare unde v-ați ascuns? o întrebă cu o privire admirativă. Totuși, o tânără ca dumneavoastră nu trece neobservată... mai ales dacă este în căutare de companie.

– Ce vreți să spuneți? întrebă Lucy, puțin șocată.

– Purtați floarea de hibiscus, la urechea dreaptă. Asta înseamnă că vă căutați un bărbat cu care să petreceți seara.

Lucy tresări, surprinsă, și se grăbi să refuze această invitație mascată. Și apoi... dacă Jon îi surprindea împreună, Dumnezeu știe ce concluzii absurde ar fi tras.

Consideră, așadar, mai oportun să-l lase între patru ochi cu Jill, care se arăta încântată. Pentru a nu risca să fie deranjată din nou, schimbă locul florii.

Se rezemă cu coatele de bastingaj, pentru a se bucura de aerul călduț și de spectacolul oceanului. Luna strălucea, rotundă și argintie pe catifeaua nopții, în timp ce o pace deplină domnea peste ape, iar clipocitul ușor al valurilor de coca navei, sporea farmecul serii.

Lucy se întoarse brusc, mânată de un presentiment. La bar, îl zări pe Jon, cu o țigară în mână și privind cu insistență în direcția sa. Părea că șovăie. Totuși, după un ultim fum, își stinse țigara și veni direct spre ea.

– Pe cine aștepți, Lucy?

– Eu... m-ai cunoscut, bâigui aceasta. Ești prima persoană...

– Ce vrei? Este ochiul profesionistului, obișnuit să recunoască pe loc variola, față de rujeolă, o ironiză medicul.

– Mulțumesc pentru comparație, izbucni Lucy tăios.

– Nu te supăra, te tachinam. În realitate, ochii tăi sunt atât de albaștri, încât este cu adevărat ușor să-i recunoști. Dar, de ce această floare la ureche? Ai deja un cavaler?

– Nu, de ce?

– Dacă o lași în acest loc, va trebui să-i ceri comandantului să organizeze o ceremonie de căsătorie. Oare cine este fericitul ales? o ironiză medicul.

– Nu fi stupid, îi replică Lucy, cu obrajii arzând.

Încercă să-și smulgă floarea, cu un gest energic. Însă mișcarea îi fu atât de stângace, încât peruca alunecă, eliberându-i pe umeri buclele roșcate.

– Pune-o la loc, îi sugeră Jon, sarcastic. Altfel, admiratorii îți vor remarca prezența printre noi și se vor grăbi să te curteze. Apropo, oare pot cere permisiunea să-mi depun candidatura?

Lucy ezită o clipă. Oare era serios, sau glumea? Părea gelos... Dar nu, era imposibil. Jon Saul se amuza pe seama ei, ca de obicei.

Dezamăgită de această idee, Lucy aruncă automat în apă floarea care-i împodobea părul.

– Măcar dacă am putea să-i încredințăm mării deziluziile noastre, declară subit Jon, pe un ton grav.

Lucy nu răspunse nimic. Această nouă aluzie la infirmitatea sa o irită enorm. Oare când va înceta să se gândească doar la el? Când va observa că are alături oameni care-l iubesc în tăcere?

Probabil niciodată. Era prea obsedat de propriile probleme. Lucy îl detestă și mai mult. De altfel, își dorea brusc să nu-l mai revadă în timpul serii.

– Cred că este timpul s-o duc pe Glenda înapoi în cabină, pretextă.

Când ajunse în cameră, serbarea continua încă. Brusc, simți dorința să plângă. Oare de ce n-o invitase Jon să danseze? Din ce motiv n-o ținuse în brațe? Avea atâta nevoie de el...

Mânată de un impuls irezistibil, ieși pe culoar. Când ajunse în dreptul cabinei medicului, zări o rază de lumină pe sub ușă. Oare citea, sau se pregătea să se culce?

Nu, cu siguranță consulta vreun dosar medical. Această idee fu de-ajuns pentru a-i alunga orice hotărâre. Se întoarse în cabină, cu moartea în suflet.

Capitolul 9

„Trandafirul coloniilor“ reuși în sfârșit să ajungă la Dauphin, la capătul unei călătorii lungi și puțin monotone. Această perioadă de timp ațâțase imaginațiile. Într-adevăr, la bord nu se mai discuta decât despre magazinele franțuzești, despre specialitățile culinare și despre amabilitatea locuitorilor. Fiecare își făurea planuri pentru a petrece cât mai plăcut posibil cele câteva zile în care nava rămânea ancorată în largul Micii Franțe.

Cea mai mare parte a pasagerilor nu cunoșteau deloc Europa. Pentru ei, era ocazia visată de a-și face o părerte despre viața pariziană.

Intrarea în port era prevăzută pentru a doua zi devreme și toată lumea aștepta evenimentul cu nerăbdare sporită. Pentru această ocazie, se organizase chiar și o petrecere.

Lucy preferă să se culce foarte devreme. Nu voia să rateze sosirea vaporului. În plus, se simțea teribil de obosită și de descurajată. În ultimele zile, Jon nu încetase efectiv s-o evite și

nu știa din ce motiv. Oare pentru că-l părăsise puțin cam brusc în seara balului costumat? Poate. Cu el, se putea ști vreodată...?

Soarele de-abia răsărise, când nava își negocia intrarea în port. Manevrele erau delicate, deoarece insula era înconjurată de o centură de recife. Așa că Lucy urmărea cu mult interes înaintarea lentă a pachebotului.

Pe faleză se distingeau, cu tot mai multă claritate, casele încântătoare cu balcon, aliniate cuminți în fața cheiului. Un ponton imens, din lemn, mușca din suprafața mării. Acolo erau ancorate vapoarele de mare tonaj.

– Dacă vei avea suficientă răbdare, vei vedea în curând ambarcațiunile indigene grăbindu-se în întâmpinarea noastră, declară pe neașteptate o voce în spatele lui Lucy.

Se întoarse, cu inima palpitând. Din zâmbetul atrăgător al lui Jon, înțelese că se afla într-o minunată stare de spirit. Redevenise acel Jon pe care-l iubea.

– Un insular consideră ca pe o datorie sacră să-și însoțească musafirul o parte din drum, continuă el.

– Pari să cunoști bine obiceiurile acestui oraș, remarcă Lucy. Ai mai fost aici, mai înainte?

La aceste cuvinte, îl văzu încordându-se, în timp ce privirea i se pierdea în depărtare. Rămase un timp tăcut, apoi în sfârșit, răspunse în șoaptă.

– Da. Am mai trecut deja pe aici.

Aerul misterios și răspunsul sibilic, ațâțară curiozitatea lui Lucy. Totuși, în fața expresiei întunecate a chipului său, nu îndrăzni să întrebe mai mult.

Pe măsură ce nava înainta, se zărea mulțimea densă și animată din port. Lucy se amuza încercând să recunoască diferitele naționalități care o compuneau: franțuzoaice de o eleganță discretă, japoneze cu tradiționalul obi în jurul taliei, javaneze purtându-și ultimul născut legat în spate, chinezoiace îmbrăcate în mătase colorată și localnice cu pielea bronzată de soare.

Deodată, o flotilă de pirogi apăru pe suprafața apei și veni să se așeze de-o parte și de alta a navei. Fiecare echipă conținea circa zece vâslași, care se agitau cu energie, pentru a-și adapta viteza la cea a pachebotului și a-l escorta până la pontonul din lemn.

– Aveai dreptate, Jon! exclamă Lucy cu entuziasm. Admir îndemânarea și mai ales forța fizică a acestor bărbați.

– Da, oamenii din aceste ținuturi sunt muncitori neobosiți, comentă medicul. Pot face de două ori mai multe treburi decât occidentalii.

– Par să și râdă foarte ușor, continuă Lucy. Ascultă cât sunt de veseli!

– Este cu siguranță populația cea mai voioasă care mi-a fost dat s-o întâlnesc. Îți vei da mai bine seama despre asta când te voi duce să vizitezi orașul, adăugă Jon cu un zâmbet complice.

– Când asta? exclamă tânăra infirmieră, stupefiată de această propunere neașteptată. Imediat?

– Nu, te voi lăsa să-ți bei mai întâi ceaiul și să mănânci câteva felii de pâine prăjită. Dar ar fi de preferat ca, imediat după aceea, s-o pornim la drum. Dimineața este cea mai bună

perioadă pentru a descoperi insula. La prânz, soarele pune pe fugă toți locuitorii, care profită de asta pentru a-și face siesta și...

În acea clipă răsună un clopot, anunțând că micul dejun era servit. Jon o invită să meargă în sala restaurantului, în timp ce o bucurie intensă puse stăpânire pe Lucy. Oare se datora atmosferei paradiziace a acelui loc, sau atentei amabilități a lui Jon?

După ce mâncară, Lucy se duse în cabină și îmbrăcă o rochie din bumbac, verde ca apa. Pe această căldură, era de preferat să se îmbrace ușor. Și apoi, acest veșmânt îi venea de minune. Fu de asemenea și părerea doamnei Filson, pe care o întâlni în apropierea șalupelor.

– Vă trebuie o pălărie, îi sugeră aceasta. Dacă doriți, v-o împrumut pe a mea. Nu voi avea nevoie de ea, pentru că rămân la bord.

– Oh! Ce păcat! exclamă Lucy.

– Am mai fost deja de mai multe ori aici... În plus...

În acea clipă, privirea i se ațintă asupra doctorului Fischer, care citea o revistă medicală, instalat comod într-un șezlong. Evident, n-avea nici o intenție de a coborî pe uscat.

Inima lui Lucy se strânse. Doamna Filson încă nu renunțase la planul său și va încerca, încă o dată, să obțină o consultație de la specialist. Lucy consideră preferabil să nu mai intervină.

Se mulțumi, așadar, să accepte generoasa ofertă și i se alătură lui Jon, care o aștepta pe ponton, în compania locotenentului de bord. Lucy se apropia de ei, cu un zâmbet seducător pe buze. Se grăbea să descopere tainele Dauphinului, mai ales alături de medic.

O exclamație o făcu să tresară brusc.

– Dragule! se auzi o voce stridentă.

În acea clipă, văzu o tânără fată încântătoare, îmbrăcată cu o rochie înflorată repezindu-se spre Jon și sărutându-l. Acesta i se păru mai întâi puțin derutat, dar n-o respinse pe necunoscută, cum se aștepta Lucy.

Se înfurie când nou-venita se aruncă pur și simplu de gâtul medicului. Frumos își bătuse joc de ea! se gândi Lucy cu ostilitate. Acum îi înțelegea reticențele de a-i răspunde adineaori. Nu numai că vizitase deja regiunea, dar era, evident, bine cunoscut aici!

Nebună de furie, i se adresă de-a dreptul ofițerului și-l rugă să binevoiască să-i servească de ghid.

Acesta se grăbi s-accepte și o conduse spre chei, unde opri un taxi.

– Dacă îmi permiteți, îmi va face plăcere să vă arăt cartierele cele mai pitorești ale capitalei, îi propuse. Sunt și cele mai puțin vizitate. Ce spuneți?

– Splendid! exclamă Lucy, cu un zâmbet silit.

Îi trebui mult timp înainte să-și alunge din minte imaginea lui Jon, în timp ce o strângea pe necunoscută în brațe. Din fericire, spectacolul animat al străzii veni de hac gândurilor sale negre.

Casele, vitrinele strălucitoare ale magazinelor și clienții care stăteau liniștiți la mese pe terasele cafenelelor, aminteau de Paris. Totuși, căruțele cu două roți, cu fructe exotice și arborii numiți niauli ale căror flori albe, atârnau în ciorchini, arătau că Dauphin se afla în mările sudului.

Locotenentul de bord tocmai îi povestea lui Lucy istoria orașului. Îi vorbi mai ales despre închisoarea femeilor.

– În fiecare an se celebrează acolo căsătoria lui Bourail. Bărbaților liberi ai insulei li se prezintă un număr de prizoniere. Dacă vreuna este aleasă, un preot îi căsătorește pe loc. În acea clipă, perechea este instalată într-o casă, cu un mic petic de pământ. Dacă v-ați fi aflat printre acele tinere fete, v-aș fi cerut imediat mâna, adăugă cu o privire insistentă.

– Cu siguranță, dar v-aș fi refuzat, îi replică Lucy cu fermitate.

– Totuși, femeilor le place să aibă o locuință, o grădină..

– Este adevărat. Însă nu apreciază faptul ca soții să le fie mereu pe mare.

Locotenentul se posomorî.

– Nici medicii nu sunt prea des acasă, îi ripostă necruțător.

– Unde vreți să ajungeți cu această discuție? îl întrebă Lucy, încordându-se.

– Haideți, o știți bine! Cel care are toate șansele, este doctorul Saul.

– Vă rog, încetați să spuneți prostii și mai ales... să ascultați cancanurile, îi ripostă ea cu aroganță.

Își simți interlocutorul posomorându-se. Dar nu se gândi mai mult la asta. Era mult prea preocupată de acea tânără necunoscută care sărise de gâtul lui Jon. Oare cine era? Se cunoșteau de mult timp?

Lucy începu să-și imagineze legăturile strânse care îi unea. În zadar încerca să se intereseze de ceea ce vedea, nu mai reușea.

Îl urma pe ofițer ca un robot. Acesta o conduse într-o cafenea, „La Emile“, în care, se pare, se servea cea mai bună cafea din mările sudului.

De-abia luaseră loc pe terasă, când un taxi opri în dreptul lor. Un marinar de pe „Trandafirul coloniilor“ coborî. Scrută o clipă mulțimea de consumatori și veni direct să-și salute superiorul.

– Scuzați-mă că vă deranjez, locotenente, declară marinarul. Comandantul m-a trimis s-o caut pe domnișoara Glissold. O cheamă doctorul.

– Cine? Pe mine? exclamă Lucy.

Sângele începu să-i zvâcnească în tâmple. Jon! Avea nevoie de ea, în cazul în care nu dorea să explice acea scenă ridicolă...

Își schimbă brusc părerea. Emoționată, se ridicase deja pe jumătate, gata să plece. Se așeză din nou, cu ostentație. De ce era oare atât de proastă, încât să alerge astfel la cea mai mică solicitare a medicului?

– Ce dorește de la mine? întrebă cu răceală.

– Nu știu, răspunse marinarul. Dar vă așteaptă la bord. Dacă-mi permiteți, vă voi conduce cu taxiul.

Lucy dădu din cap și se pregăti să-l urmeze. Însoțitorul său își manifestă dorința de a o conduce, dar îi declară cu fermitate că probabil era vorba despre o urgență și că prezența lui nu era necesară.

Înainte chiar să-i fi putut replica, Lucy se repezi în taxiul care demară imediat. Drumul de întoarcere se derulă cu toată viteza, ca în filmele ce rulează cu repeziciune. Ea, căreia îi plăcea să cerceteze chipurile, nu mai dădu atenție necunoscuților cu care vehiculul se întâlnea.

Când coborî în cele din urmă din mașină, observă silueta unui bărbat care măsura în lung și-n lat puntea vaporului... Jon! Nu putea fi decât el...

Porni cu pas ușor. Ajungând pe navă, se opri brusc. În fața ei se afla, zâmbitor și cordial... doctorul Fischer.

– Ah! Sunt foarte fericit să te văd, Lucy, o întâmpină acesta. Ești aici, măcar dumneata. Cât despre Jon, este de negăsit.

La aceste cuvinte, Lucy frisonă. Totuși, reuși să-și revină.

– Este o urgență?

– Nu chiar. Totuși, am nevoie de serviciile voastre, ale lui Jon și ale dumitale. Și eu care credeam că erați amândoi așezați în fața unui aperitiv, așteptând să mâncați de prânz, spuse cu un zâmbet curios.

– Nu. Beam o cafea la cafeneaua „La Emile". Singură, adăugă Lucy cu un nod în gât.

– Bine, n-are importanță. Îți voi explica imediat despre ce este vorba.

O conduse până la o targă pe care se afla întinsă o fermecătoare javaneză. Trăsăturile fine îi erau acoperite de sânge și o tăietură oribilă îi distrusese gura.

– Nefericita s-a rănit mergând să-și vadă soțul, care muncește pe un cargou. A insistat s-o îngrijesc, în speranța că-i voi reda frumusețea. În aceste ținuturi, pentru o femeie este atuul esențial, îi este teamă că dacă n-o mai găsește pe placul său, soțul să n-o repudieze și în consecință, să nu-și piardă căminul și... băiețelul.

– Un copil! exclamă Lucy. Dar de-abia are cincisprezeze sau șaisprezece ani.

– Asta este frecvent aici. Acestea fiind spuse, pentru că Jon tot nu este aici, ești pregătită să mă asiști din nou?

– Sper să fiu în stare, bâigui infirmiera, puțin îngrijorată.

– Te mai îndoiești de asta, după operația domnului Millard? Spune-ți mai bine că ești o persoană extrem de prețioasă, atât pe plan profesional cât... în sfârșit, în toate domeniile.

Încrederea pe care i-o demonstra specialistul, îi merse drept la inimă. Totuși, la perspectiva de a se afla din nou în blocul operator, teama o cuprinse iar. Slavă Domnului, această intervenție va fi ușoară, iar acum, tânăra fată era mai experimentată...

Îi adresă un zâmbet recunoscător doctorului Fischer și se duse imediat la infirmerie, pentru a pregăti sala de operație și a steriliza instrumentele.

Când doi stewarzi aduseră targa, tânăra era deja inconștientă. Profesorul Fischer făcuse el însuși anestezia, în lipsa lui Jon.

Îndată ce fu pregătit, Lucy îl ajută pe chirurg să-și pună mănușile. La expresia malițioasă din privirea sa, infirmiera înțelese imediat că se afla într-o stare de bună dispoziție, chiar vorbăreț.

De fapt, încă de la începutul intervenției, începu să-și explice cel mai mic gest.

– Preocuparea mea majoră este să curăț cât mai cu grijă posibil plaga. O cât de mică impuritate se va încarna pentru totdeauna în buza tinerei femei. Ideea că frumusețea i-ar fi distrusă iremediabil, îmi este de nesuportat.

– În fond, sunteți un sentimental, replică Lucy zâmbind. Totuși, este curios... De ce de unele cazuri vă este milă și de altele nu?

Specialistul îi aruncă o scurtă privire și își reluă lucrul.

– Te gândești la Anthony Filson, nu-i așa? Mă crezi indiferent față de acest micuț și de disperarea mamei lui? Așa este?

– Din ce motiv nu i-ați vorbit niciodată?

– Ce să-i spun? Că nimic nu-mi îngăduie să-i operez fiul? Este de preferat s-o las să spere...

– Nu are realmente nici o șansă? insistă Lucy.

– Nu. Bineînțeles, mă pot înșela. Totuși, n-am dreptul să cedez rugăminților doamnei Filson, dacă în sufletul și-n conștiința mea sunt convins că sunt neputincios în a-l salva pe Anthony.

Aceste cuvinte o loviră pe Lucy ca un trăsnet. Sărmana doamnă Filson!

– Ea mi-a spus că starea lui Anthony face din el un fel de mort viu, îndrăzni totuși.

– Din nefericire, aceste considerații nu sunt de resortul unui medic, acesta luând în considerare numai aspectul medical al lucrurilor... Ah, cred că de data aceasta, asta este... Javaneza noastră a ieșit din încurcătură.

Lucy nu îndrăzni să insiste referitor la Anthony, cât despre doamna Filson, nici nu se punea problema. Îl privi cu curiozitate pe doctorul Fischer, care se străduia cu grijă să închidă rana. Părea un sculptor ce-și desăvârșea capodopera.

Imediat ce totul fu terminat, se dădu înapoi pentru a avea o vedere de ansamblu a muncii lui.

– Perfect! exclamă, mulțumit. Acum, dacă îmi permiți, Lucy, voi face eu însumi punctele de sutură. În acest timp, supraveghează ca anestezia să fie încă eficace.

Când la rândul său, Lucy avu posibilitatea să admire rezultatul scoase un strigăt ușor de bucurie. Era superb. Doar o linie subțire roz, trăda plaga. Doctorul Fischer zâmbi, amuzat.

– Mărturisesc, nici eu nu sunt nemulțumit, declară. O urmă de machiaj și cicatricea va fi invizibilă. Acum, Lucy, ți-o încredințez pe frumoasa noastră pacientă! Prescrie-i să se hrănească doar cu lichide timp de patruzeci și opt de ore. Mușchii faciali trebuie să rămână absolut nemișcați.

– În acest caz, ar fi mai bine să rămână la bord, îi sugeră infirmiera.

– Da, ai dreptate. Îi voi vorbi comandantului, care va accepta cu siguranță va accepta s-o țină aici un timp.

– Dar, mi-a venit subit în minte... și copilul?

– Problema este rezolvată. I l-am încredințat doamnei Filson. A insistat să se ocupe de el. De fapt, soțul rănitei ne-a informat că nici unul dintre ei nu are familie pe insulă.

– Sunteți extraordinar, izbucni Lucy impulsiv.

– Trebuie să-ți ajuți semenul, când ai posibilitatea. Și apoi, poate m-am gândit și la dumneata...

– La mine? se miră ea, cu obrajii îmbujorați.

– Da, la dumneata. Îmi dau seama că ai nevoie să-ți consolidezi fragila încredere în dumneata, Lucy. Sper că această croazieră îți va fi de folos, cel puțin pe plan profesional.

– Este adevărat, admise infirmiera, întorcând privirea.

Nu îndrăzni să-i mărturisească medicului că reîntâlnise și dragostea. Chiar dacă, din păcate, nu era împărtășită.

– Nu mai ai nimic de adăugat? întrebă doctorul Fischer, cu o licărire malițioasă în ochi.

În loc de răspuns, Lucy scutură din cap. Oare de ce nu se îndrăgostise mai degrabă de profesor, decât de Jon? Tulburată, își luă rămas-bun și se duse să-i pregătească rănitei patul.

După ce o instală confortabil pe frumoasa Eti, se duse în camera copiilor, unde o găsi pe doamna Filson. Aceasta ținea în brațe un bebeluș cu pielea bronzată și cu ochi negri, foarte vioi.

– Priviți cât este de frumos! exclamă doamna Filson. Este la fel de frumos ca Anthony... repetă în șoaptă.

Lucy o strânse ușor de braț, într-un gest liniștitor.

– Doamnă Filson, aveți încredere, fiul dumneavoastră își va relua, cu siguranță, viața normală.

– Este inutil, dacă exista vreo șansă, doctorul Fischer mi-ar fi vorbit despre ea. Dar a rămas într-o tăcere semnificativă. Este un bărbat bun și generos. Dacă ar fi întrezărit o soluție, m-ar fi anunțat...

Lucy nu găsi nimic să-i răspundă.

– Unde este Anthony, acum? o întrebă în disperare de cauză.

– Cu Benjy. Bietul copil! Oare ce se va întâmpla când singurul său prieten va pleca?

Lucy o asigură că va întâlni curând alți colegi de vârsta lui și consideră mai oportun să se retragă discret. La dorința de a respecta solitudinea doamnei Filson, se adăuga cea, mai prozaică, de a verifica dacă Eti se trezise.

Aceasta se simțea foarte bine. Chiar mai bine decât Benjy și decât domnul Millard. Cei doi bărbați, păreau foarte triști la ideea că se vor despărți în scurt timp. Într-adevăr, Jon îl trimitea pe primul la spitalul din Brisbane și pe al doilea la cel din Sydney.

Lucy preferă să nu-i deranjeze prea mult timp și dispăru destul de repede. Era mai bine să-i lase să dispute una din ultimele lor partide de pocher.

Se simți brusc lipsită de ocupație și pașii o duseră în mod firesc pe punte. Se rezemă în coate de bastingaj. Soarele se afla la zenit și golise orașul de locuitori, în timp ce o liniște stranie îl învăluia. Prin vata groasă a acestei călduri insuportabile, nu trecea nici un sunet. Era ora siestei.

Totuși, avu surpriza să vadă un bărbat prezentându-i-se. Era soțul lui Eti, care se scuză că întrerupe odihna tinerei infirmiere. Venise să-și caute soția.

Lucy îl privi, cu sprâncenele ridicate. Ezita să-l anunțe că rănita trebuia să rămână două zile la bordul „Trandafirului coloniilor", pentru mai multă siguranță. Se temea să nu se opună, făcându-și chiar soția responsabilă de asta.

Îl introduse așadar cu o urmă de teamă în camera lui Eti. Totuși, îl supraveghea cu atenție, gata să intervină.

– Liniștiți-vă, îi spuse. Cicatricea va fi practic invizibilă.

– Oh, nu mă îngrijorează, îi replică el zâmbind. Orice s-ar întâmpla, pentru mine va fi întotdeauna cea mai frumoasă.

Cu aceste cuvinte, se grăbi spre patul unde Eti îl primi cu brațele deschise. Lucy îi privi cu o mică înțepătură în inimă. Oare de ce nu cunoștea și ea o fericire atât de simplă?

La întoarcerea pe punte, își reluă postul de observație, cu o melancolie ascunsă. Deodată, tresări. Tocmai se zărea, pe pontonul din lemn, silueta cunoscută a lui Jon! Acesta ridică ochii și o recunoscu. O contrarietate nestăpânită i se întipări trecător pe chip. Apoi arboră un aer relaxat și bucuros.

– Oh, iată-te, Lucy! exclamă. Ai petrecut o zi plăcută?

Cu aceste cuvinte, i se alătură la bordul navei.

– Sper că îți va plăcea parfumul, îi declară, întinzându-i un mic pachet. Kay m-a asigurat că o femeie nu are niciodată prea mult.

Inima lui Lucy tresări în piept. Imaginea tinerei femei care-i sărise de gât medicului, îi trecu brusc prin minte.

– Da, are dreptate, îi răspunse pe un ton prefăcut indiferent. De fapt, în timpul lipsei tale s-a întâmplat ceva.

– Ah! se miră acesta. Ce oare?

– Doctorul Fischer a operat o tânără javaneză de o plagă urâtă, replică tăios Lucy.

– Cum? izbucni Jon. Ce-a făcut?

– Oh, nimic din ceea ce n-ai fi fost în stare să realizezi! Trebuia pur și simplu curățată pielea, pentru a evita ca cicatricea să fie prea vizibilă.

– Știi bine că eu n-aș fi putut! exclamă Jon, brusc agresiv.

– Haide! Era vorba de a curăța impuritățile care murdăreau rana.

Simți din nou nori grei adunându-se între Jon și ea. Oare nu vor întreține niciodată relații mai sesnine?

Brusc, o cuprinse amețeala. Se agăță instinctiv de bastingaj.

– Oh! Te rog, izbucni Jon. Nu face pe tânăra fată plăpândă.

Cu aceste cuvinte, își aținti privirea asupra pachetului pe care ea încă nu-l deschisese.

– Și dacă nu vrei cadoul meu, îi spuse brusc, pe această navă nu lipsesc femeile care vor accepta acest parfum.

– Mă îndoiesc, replică Lucy. Toate pasagerele sunt la Dauphin. Doar doamna Filson este aici și cred că am aflat că nu-i plac mărcile franțuzești.

– Acesta nu este una. Este vorba despre o esență de plante rare. Kay mi l-a procurat.

– Și ea îl folosește? exclamă Lucy tăios.

– Da. L-a numit „Visare". Dar n-are importanță, pentru că se pare că nu-ți face plăcere.

– De unde știi? îl luă peste picior.

– Oh! Te rog, să nu ne supărăm. Îți voi cumpăra în seara aceasta cel mai mare flacon de parfum din Dauphin, pentru că pe acesta nu-l apreciezi. De altfel, îl vei alege tu însăți. Ești de acord?

– Crezi că ne vor permite pacienții? îl întrebă Lucy cu o voce îmblânzită.

– Asta înseamnă că mă vei însoți?

– De ce nu? Totuși, îți păstrez cadoul. Apa mea de toaletă este din lavandă, nu se potrivește foarte bine cu o ieșire în oraș, adăugă, străduindu-se să zâmbească voioasă.

– Splendid! concluzionă Jon, subit bine dispus. Alerg să controlez dacă toți bolnavii se simt bine și te aștept lângă pasarelă.

Dispăru imediat. Lucy, puțin uimită, îl privi îndepărtându-se. Hotărât lucru, acest bărbat era derutant.

Se duse așadar în cameră, pentru a face un duș. Se pregătea să așeze micul pachet, cadou de la Jon, pe noptieră, când simți brusc dorința de a inspira acel parfum necunoscut. Desfăcu darul cu febrilitate și scoase dopul flaconului.

Un parfum subtil umplu imediat încăperea. Ușor îmbătător, părea că poartă în el promisiunea unei seri minunate.

Pe neașteptate, un gând o lovi ca un trăsnet. Acea apă de toaletă fusese aleasă de o alta...

Capitolul 10

Lucy simți brusc dorința de a refuza invitația lui Jon. Din păcate, acum era imposibil să dea înapoi. Totuși, era sigură că o invitase numai pentru a se scuza de bruschețea sa de adineaori.

Îi va rezerva probabil o seară banală, în unul sau două locuri turistice de pe insulă. În cazul de față, va fi vorba fie de Biarritz, local elegant, sau de „Talaz violent ," discoteca frecventată de categoriile cele mai populare ale locuitorilor.

Alegerea unuia sau a celuilalt loc o lăsa complet indiferentă pe Lucy. De fapt, îi punea doar delicata problemă a vestimentației. Oare cum să se îmbrace, pentru a nu părea deplasată într-un caz sau altul?

Nu-și adusese multe toalete. Slavă Domnului, își aminti că-pusese într-o valiză o fustă din catifea neagră și o bluză din mătase aurie, care se vor potrivi în orice ocazie.

În timp ce se pregătea, o mulțime de întrebări i se îngrămădiră în minte: Cine era Kay? O veche iubire regăsită?

Pentru el, reprezenta oare mai mult? Cu siguranță, o cunoștea de mult timp. Probabil această amintire era dureroasă, deoarece Jon chiar ezitase să-i mărturisească faptul că mai fusese deja la Dauphin. Oare ce mister se ascundea în spatele acestor lucruri?

Scutură automat din cap, pentru a-și alunga gândurile negre și ieși. La ce bun să întrețină atâtea îndoieli și decepții?

Brusc, tresări. Jon, mereu la fel de elegant și taciturn, o aștepta lângă pasarelă.

– Ești superbă, exclamă cu o licărire admirativă în ochi. Astfel îmbrăcată, vei face senzație la Biarritz.

– Acolo mă duci?

– Ca prim loc, da, îi răspunse apropiindu-se. Apoi, te voi conduce la „Talaz violent". Este un loc pitoresc pe care trebuie neapărat să-l cunoști. Sunt sigur că te va amuza mult contrastul dintre cele două locuri.

Murmurase aceste ultime cuvinte atât de aproape, încât buzele îi atinseră părul tinerei fete. Aceasta se înfioră ca și când o undă i s-ar fi propagat de-a lungul întregului trup.

– Ah, este foarte bine, îi șopti Jon la ureche. Te-ai parfumat cu puțină Visare.

– Da. Și asta îți amintește de cineva... exclamă Lucy pe un ton dur.

La aceste cuvinte, medicul se încordă și, privind ciudat, o luă de braț și o conduse în tăcere spre pontonul de lemn.

Lucy se simți copleșită de un val de disperare. Oare de ce nu-i strigase cât de mult îi plăcea? Din nou stricase totul. Cu toate că noaptea era extraordinar de frumoasă. Vibra de cântecul neîntrerupt al valurilor și de freamătul frunzișului

sub mângâierea brizei călduțe. Luna se juca de-a v-ați ascunselea printre norii diafani, asemenea unor perdele de mătase. Chiar și portul părea suspendat. Devenise la fel de delicat ca un vis.

Imediat ce ajunseră pe chei, Jon strigă un taxi și-i ceru șoferului să-i conducă la Biarritz. De-abia instalat în mașină, medicul începu imediat o conversație în limba franceză cu conducătorul auto.

Lucy nu avea decât câteva vagi noțiuni din această limbă. Nu înțelese mare lucru.

– Ce-ți povestește? îl întrebă.

– Mă felicită că te duc într-un loc atât de elegant. Pretinde că pentru o persoană tânără ca tine, „Talaz violent“ este un loc periculos.

– Probabil este mai puțin decât acest vehicul, al cărui șofer vorbește cu mâinile. În ceea ce mă privește, mi-ar plăcea mai mult ca ele să se odihnească pe volan.

Jon izbucni în râs.

– Se pare că nu cunoști această discotecă! Este construită pe un vârf stâncos. Desigur, există un drum pentru turiști. Dar, de pe plajă, este aproape o faptă eroică. Doar indigenii îndrăznesc.

– Dar, dacă este atât de periculos, din ce motiv mă duci acolo? Cu siguranță, ar fi mai bine să urmezi sfaturile acestui om cumsecade, recunoscu Lucy, oricum puțin neliniștită.

– Mai ales să nu-l crezi. Dacă l-aș fi rugat să ne ducă acolo, mi-ar fi garantat că Biarritz este plictisitor de moarte... Ah! Tocmai am ajuns.

Așezarea era departe de a fi lugubră. O terasă superbă domina marea, spre bucuria clienților, care aveau astfel posibilitatea să mănânce privind stelele care se reflectau în valuri.

Lucy și-ar fi petrecut cu plăcere seara, bând o băutură răcoritoare în fața acestui minunat peisaj. Dar, vai! Un grup de pasageri îi zări și-i invită să se așeze cu ei, în interior. De voie, de nevoie, pătrunseră în sala restaurantului, decorată cu marmură albă.

În timpul mesei, Lucy fu în mod supărător despărțită de Jon. Hotărât lucru, seara aceasta nu-i rezerva decât dezamăgiri. De fiecare dată când se străduia să atragă atenția medicului, acesta afișa un aer ciudat de absent. Părea chiar că n-o vede.

Oare la cine se gândea? La Kay, firește. O căuta probabil din ochi. La această idee, Lucy simți un nod în gât.

După o cină excelentă, unul dintre comeseni propuse să admire clarul de lună de pe terasă, în fața unui pahar de lichior. Toată lumea acceptă propunerea cu entuziasm și se năpustiră afară.

Lucy se pregătea cu tristețe să urmeze mulțimea, când Jon o reținu brusc de braț.

– Nu crezi că, acum sau niciodată, ar fi momentul să privim alt peisaj? Du-te repede și ia-ți vesta și să dispărem.

– Dar... ce vor crede ceilalți? bâigui Lucy.

– Nimic. Doar că, un cuplu de oameni tineri are dreptul să se izoleze puțin, îi replică zâmbind misterios.

– Jon, nu...

– Ce? Consideri, fără îndoială, că sunt prea în vârstă pentru a ieși cu tine? o ironiză acesta.

– Bineînțeles că nu.

– În acest caz, ce aștepți oare? exclamă arogant.

– Foarte bine, admise infirmiera, în cele din urmă. Mă duc să-mi iau vesta și mă întorc imediat.

Când i se alătură câteva minute mai târziu, Jon o prinse de braț și o privi drept în ochi.

– Iartă-mă, Lucy! îi spuse cu o voce blândă.

Apoi, fără să-i mai aștepte comentariile, o antrenă fără menajamente afară. În fața intrării restaurantului aștepta un șir de taxiuri. Se năpustiră grăbiți într-unul dintre ele, înainte ca pasagerii să le observe dispariția.

– Știi, s-ar putea să-i întâlnim și la „Talaz violent", declară Jon cu un oftat. Turiștii frecventează la fel, cele două discoteci. Totuși, prefer să-ți arăt locul, înainte de sosirea lor. Îi vei aprecia mai bine pitorescul.

Lucy fu gata să-l întrebe dacă fusese deseori acolo cu Kay. Totuși se stăpâni. Era inutil să dea naștere unei noi discuții. În plus, orice reproș dispăru când pătrunse în clădirea care-i plăcu imediat.

Pe cât era Biarritz de rafinat, pe atât de rustic și de simpatic era acesta. Sala mică, având mobilă din lemn brut, era la acea oră ticsită deja de marinari, insulari și pescari.

Unii disputau cu înverșunare, cu gesturi largi și clătinări din cap, o partidă de cărți. Alții, în fața unui țap de bere, vorbeau cu înflăcărare despre ultimul lor pescuit extraordinar.

Jon și Lucy se așezară la o masă retrasă. Câteva minute mai târziu, reflectoare roșii și portocalii se aprinseră și luminară un colț al barului. În acea clipă răsună un duruit de tobe și în

holul luminos apăru ca prin farmec o trupă de tahitiene, de-o frumusețe nespusă. Porniră imediat un dans ritmat.

Lucy le privea, fascinată de mișcările unduioase ale trupurilor suple și mai ales de degetele care păreau că desenează în spațiu arabescuri misterioase. Vrăjită de muzică, tânăra infirmieră simți pe neașteptate mâna lui Jon, așezându-se peste a sa. Închise ochii, pradă unei dulci amețeli...

Când ridică pleoapele, observă că tinerele fete se aranjaseră în linie și înaintau pe rând spre spectatori. În fața fiecăruia dintre ei, executau pași complicați și eleganți.

Una dintre ele se desprinse pe neașteptate atât de mult de grup, încât fu gata să se izbească de masa lui Lucy și a lui Jon.

În timp ce se mișca unduios pe duruitul tobelor, făcu o boltă, până aproape de pământ. Când aplauzele ajunseră la culme, se ridică dintr-o săritură și veni să se ascundă în penumbră, lângă Jon.

– Doctore! îl rugă. Sunteți într-adevăr medic, nu-i așa?

– Da, dar ce...

– Repede. Veniți pe aici... Nu vreau să mă vadă domnul Sam, directorul nostru...

Necunoscuta își ațintise asupra lui niște ochi negri ca smoala. Evident tulburat, Jon șovăi o clipă, apoi se ridică.

– Foarte bine, dar îmi iau și infirmiera, spuse, arătând spre Lucy.

– Da, nu-i nici o problemă, acceptă ea.

Ieșiră, așadar, toți trei pe o ușă ascunsă, situată în spatele sălii. Aceasta dădea spre un fel de grădină în paragină, care era străbătută de un drum în stare proastă. Tânăra tahitiană porni fără să șovăie și-i conduse până la o colibă modestă, din pământ bătătorit.

– Soțul lui Eti mi-a spus că i-ați îngrijit bine soția, declară înainte de a intra.

– Mi-e teamă că v-ați înșelat asupra medicului, replică Jon, posomorându-se. Nu eu v-am operat prietena.

Dansatoarea nu păru dezamăgită.

– Asta n-are importanță. Vă voi dovedi acum.

Cu aceste cuvinte, tânăra tahitiană îi introduse într-o încăpere întunecată. Într-un colț, zăriră silueta unui băiețel, adormit pe un fel de rogojină.

– Se numește Joe, îi anunță mama cu mândrie.

– De ce suferă? întrebă Jon.

– Slavă Domnului, el nu are nimic. Dimpotrivă, este foarte sănătos. Priviți cât de frumos este, adăugă, ridicând cu delicatețe pătura.

– Da, așa este, interveni Lucy. Soțul dumneavoastră poate fi mândru de el.

Tânăra femeie se înfioră.

– Soțul meu a murit, le explică întristată. Era pescar și avea multă grijă de noi. Și apoi, într-o zi, nu s-a mai întors. L-am așteptat săptămâni, luni... până când o scrisoare m-a anunțat că nava i-a fost distrusă de un uragan. Tocmai este un an de atunci, murmură cu o voce gâtuită.

– Îmi închipui că în acel moment a trebuit să vă găsiți de lucru, observă Lucy cu blândețe.

– Da, am practicat toate profesiunile imaginabile. Am făcut chiar și curățenie, până când domnul Sam m-a angajat să dansez și să povestesc întâmplări cu mâinile.

– Cum? se miră Jon? Ce înseamnă asta?

– Este vorba să mimezi o poveste, sau o legendă, servindu-te exclusiv de poziția palmelor și de degete, explică Lucy. La Boonoo, era o bătrână băștinașă care practica această artă veche. Asta este ceea ce faceți, domnișoară?

– Oh! Spuneți-mi Celia. Da, este într-adevăr meseria mea. Dar acum, îmi este imposibil s-o mai practic.

Rostise aceste ultime cuvinte, întinzându-i încheietura mâinii. Lucy constată imediat că era umflată și înțepenită.

– Într-o zi când m-am trezit, reluă Celia, mi-a fost imposibil s-o mișc. Doctore, trebuie să mă ajutați. Dacă domnul Sam își dă seama de asta, mă va concedia și voi fi din nou obligată să spăl rufe la oamenii bogați, îi explică, având ochii plini de lacrimi.

Jon nu făcu nici un comentariu. Luă falangele Celiei și le examină cu atenție. Apoi, cu o mișcare bruscă și precisă, trase de trei dintre ele. Se auzi un trosnet sinistru. Apoi, medicul bandajă foarte strâns încheietura mâinii pacientei.

– Oh! este curios! se miră Celia. Deja nu mă mai doare. Sper că va fi eficient, altfel, domnul Sam...

– Liniștiți-vă, nu vi se va întâmpla nimic. De altfel, îl cunosc personal pe directorul dumneavoastră. Conducea „Talaz violent“ când eram... Dar asta n-are importanță. Lucy, așteaptă-mă aici, cu Celia. Mă întorc într-o clipă.

Lipsi mult timp. Când reapăru, îl însoțea un băiat de talie mijlocie, îmbrăcat elegant.

– Celia, spuse Jon, te las cu Sam. Cred că aveți multe lucruri să vă spuneți amândoi.

Cu aceste cuvinte, o conduse pe Lucy afară din colibă. Aceasta era furioasă. Oare de ce o pârâse pe prietena lui tahitiană patronului? Sărmanei femei îi era atât de frică de el.

– Ce te-a apucat să-i povestești totul lui Sam? izbucni. Celia s-ar putea să-și piardă slujba.

– M-ar mira, replică Jon sarcastic. Sam este foarte încântat de intervenția mea. Îi oferă ocazia la care spera de mult timp.

– Explică-te, ordonă Lucy, încruntându-se.

– Sam și Celia sunt originari din aceeași insulă. De ani de zile, vechiul meu prieten este îndrăgostit de ea în taină. N-a îndrăznit niciodată să-i mărturisească.

– Haide, Jon! Este evident că Celia își iubea soțul. O crezi realmente în stare să-l uite atât de repede pentru a se arunca de gâtul lui Sam?

– Într-o zi sau alta, sentimentele lui Sam o vor mișca și va observa că fiul său are nevoie de un tată. În acea clipă, va fi foarte fericită să-l ia de bărbat. Și ceea ce va simți atunci, va fi dragostea.

– Nu... știu, bâigui Lucy.

– Nu se poate! o ironiză medicul. Să nu-mi spui că ești chiar atât de inocentă. Cu siguranță, ți s-a întâmplat deja să ieși cu tineri de care nu erai îndrăgostită.

– Niciodată n-am...

– Nu, bineînțeles. La Boonoo, când te întorceai târziu, îți petrecusei seara la o mătușă bătrână, glumi cu sarcasm.

– Nu-ți permit să insinuezi...

– Nu insinuez deloc, o întrerupse, în timp ce o licărire ciudată îi juca în ochi.

Se aplecă brusc spre ea și o sărută pe păr. Apoi, îi atinse ușor, cu blândețe, pleoapele, buzele. Lucy făcu un gest de-a se da înapoi, dar toate reticențele îi dispărură când o luă în brațe și o sărută îndelung pe gură.

Lângă pieptul musculos, se simți transportată într-o altă lume, în timp ce senzații delicioase o străbăteau în întregime. Măcar dacă acest minut ar putea dura un secol... o veșnicie...

Un gând îi trecu brusc prin minte. Oare Jon n-o ținuse la fel, lângă el, pe Kay?...

Se îndepărtă pe neașteptate, revoltată de această idee. Jon o privi încruntat, cu asprime.

– Tocmai ți-ai dezvăluit adevăratul fond al firii, Lucy, exclamă. Ești incapabilă de cel mai mic sentiment. Sper că cel puțin asta vei învăța, din această mică lecție...

La aceste cuvinte neîndurătoare, vederea tinerei fete se tulbură, în timp ce se străduia cât putea să-și rețină lacrimile. Nu se punea problema să plângă în fața lui. Dar vai, tocmai își dăduse seama că nu reprezenta nimic pentru Jon... nimic, decât o simplă aventură trecătoare...

– Tot ceea ce am descoperit, reuși să articuleze în cele din urmă, este că nimeni nu te va iubi vreodată.

– La cine te gândești? La toate femeile... sau la una în special?

Lucy nu-i răspunse și, întorcându-se, se îndreptă repede spre taxiurile care staționau mai jos de club. Totuși, înainte de a avea timp să dispară în unul dintre ele, medicul i se alăturase.

– Nu pleca, te rog, îi spuse cu o voce calmă. Cuvintele au luat-o înaintea gândurilor, nu doream să te rănesc. Îmi pare rău că am stricat această seară...

– Jon... începu Lucy, cuprinsă subit de remușcări.

Îi fu imposibil să spună mai mult, deoarece emoția îi pusese un nod în gât.

– Să ne întoarcem, vrei? îi propuse în disperare de cauză.

– Da, ai dreptate, consimți Jon, luându-i brațul.

Când ajunseră la „Trandafirul coloniilor", acesta o informă despre activitățile de a doua zi. Pe plaja principală a insulei, tocmai fusese prevăzută o mare petrecere.

– Probabil nu voi putea participa la ea, oftă Lucy. Îmi este imposibil s-o oblig pe doamna Filson să îndeplinească toate sarcinile mele.

– Domnișoara Marley va fi încântată să te înlocuiască. De altfel, i-am cerut-o personal, adăugă sardonic. Și apoi, ne vom întoarce la timp, pentru a-i însoți pe Benjy și pe domnul Millard la aeroport. Vei putea astfel să le dai batistele de care vor avea nevoie pentru a-și șterge lacrimile, ironiză el.

– Mă îndoiesc că vor izbucni în plâns, ripostă Lucy, șocată de cinismul lui. Nu găsești emoționant că între ei s-au creat legături de prietenie atât de profunde? La urma urmei, Benjy este un indigen care nu are pe nimeni și nimic, în timp ce, domnul Millard, este bogat și înconjurat de prieteni și trăiește la Sydney.

– Asta nu înseamnă că este mai puțin singur. Pe deasupra, n-are nici familie.

– Cum? Nu este căsătorit? se miră Lucy.

– A fost. Dar soția i-a murit dând naștere unui băiețel, care n-a trăit. Asta explică de ce și-a îndreptat toată afecțiunea spre Benjy.

– Totuși, crezi că un fost pescuitor de perle va reuși să se adapteze vieții trepidante din Sydney?

Jon ridică din umeri cu un gest de neștiință.

– Ne-o va spune viitorul, declară, ajutând-o să urce la bord. Pentru moment, avem alte probleme. Mi-e teamă într-adevăr că greșim neparticipând la activitățile insulei. Absența ar trece ca un refuz să mâncăm în compania locuitorilor din Dauphin și i-ar ofensa grav.

– Prevăzând consecințele acestei agape, să luăm puțin bicarbonat, glumi tânăra infirmieră.

– Îți sugerez să-l pui mai degrabă în sacul meu de scamator, oftă Jon... și în cantitate suficientă, pentru a îngriji sute de persoane...

Ziua tocmai începea să mijească la orizont. Era cea mai calmă și mai frumoasă oră. O lumină cu reflexe sidefii se răspândi peste oceanul care se lumina treptat.

Lucy ar fi rămas cu plăcere să hoinărească pe punte, pentru a asista la răsăritul soarelui. Totuși, consideră mai rezonabil să doarmă câteva ore, așteptând sărbătoarea care-i va aduna pe toți pe o plajă a insulei.

Nu se trezi decât cu puțin timp înainte să se pornească la drum, spre țărmul mării. Cu cât se apropiau mai mult de locul de întâlnire, cu atât mulțimea devenea mai numeroasă și mai variată.

– Crezi că ar fi fost tot atâta lume, dacă petrecerea s-ar fi desfășurat în timpul siestei? întrebă Lucy, zâmbind.

– Bineînțeles că nu. Ar fi fost toți adormiți la umbra unui palmier... și din același motiv, și noi.

– M-ar mira, replică Lucy. Eu n-am nevoie decât de puțin somn.

– În tot cazul, nu aici. Cu căldura asta și mai ales după ce vom mânca, pariez cu ușurință că vei ceda și tu.

Lucy nu răspunse nimic. Era convinsă că ea avea dreptate.

Ajunseră în sfârșit la locul în care se desfășura serbarea. Era vorba de o mică plajă încântătoare, mărginită de palmieri. Împrejur, căsuțe albe cu forme foarte contemporane, fuseseră construite, ascunse în vegetație.

– Este încântător, exclamă Lucy, trecând prin fața uneia dintre ele. Și atât de bine integrată în peisaj.

– Dacă dorești s-o vizitezi, să intrăm, îi sugeră Jon. Aceasta nu este încă locuită.

Tânăra infirmieră acceptă propunerea cu plăcere. Interiorul se compunea dintr-o încăpere mare, circulară, care da spre cele patru orizonturi. Sala luminoasă și funcțională, îi plăcu imediat lui Lucy.

– Dacă măcar Celia ar avea o locuință asemănătoare! exclamă ea.

– Da, ar locui în ea cu bărbatul vieții sale, o ironiză Jon.

Lucy îi aruncă o privire furioasă. Hotărât lucru, avea darul ca, prin cinism, să strice cele mai frumoase clipe. Cu toate acestea, cu siguranță pentru a se face iertat, Jon o luă de braț. Îi atrase apoi atenția asupra unei bariere stâncoase, care intra în mare, puțin mai departe.

– Acolo se află niște grote superbe, îi explică. Legenda povestește că o broască țestoasă și un rechin fantastic apar pentru puțin, când se cântă pe luna plină. Dacă dorești să încerci, ar trebui să aștepți până la noapte.

– Nu, mulțumesc, n-am nici o simpatie pentru rechini, răspunse Lucy glumind.

– În acest caz, să nu-mi spui că preferi insula care se zărește nu departe de aici. Acolo, în secolul al XVIII-lea, a fost

construită închisoarea pentru femei. Locul a fost ales pentru că este complet neted și gol. Nici o prizonieră n-avea șansa de a evada, fără să fie imediat descoperită.

– Fermecător!

– Liniștește-te, acum, locul a fost transformat în aeroport. De altfel, de acolo se va îmbarca domnul Millard, diseară.

Tăcu o clipă, nehotărât.

– Acolo locuiește și Kay.

Lucy avu impresia că, subit, inima încetase să-i bată. O secundă, fu împărțită între durerea de a-l auzi vorbind despre acea tânără și curiozitatea de a cunoaște totul despre ea. O mulțime de întrebări îi năvăliră pe buze. Totuși, nu putu formula nici una.

Își reluară drumul în tăcere. Curând, ajunseră la un fel de cerc imens, delimitat de pietre albe. În mijloc era așezată mâncare din belșug: pui fripți, taro tradițional, antricoate mari din porc, la grătar, pește copt în frunze de bananier și toate felurile de fructe de pe insulă.

– Încă mai pretinzi că nu vei adormi la ora siestei? zâmbi Jon în fața minei stupefiate a lui Lucy.

Totuși, amândoi gustară cu plăcere nenumăratele feluri de mâncare propuse, în sunete de tobe. Tinere fete în pareo începură un tamoure îndrăcit. Toată asistența le încuraja evoluția, bătând din palme.

Pe măsură ce trecea timpul, atmosfera serbării se moleșea treptat. Strigătele și cântecele se răriseră. Tot mai mulți comeseni se instalară, fie sub un cocotier, fie la umbra unei stânci mari.

Sosise ora siestei.

– Încă nu dorești să dormi? întrebă Jon, observând ochii somnoroși ai lui Lucy.

– Puțin, mărturisi aceasta, împotriva voinței sale.

Ea și Jon, căutară așadar un loc liniștit, unde să se poată odihni. Câteva clipe mai târziu, Lucy căzu într-o plăcută toropeală.

Când ridică pleoapele, Jon era aplecat asupra ei. În jur, serbarea începea din nou. Parcă participanții ar fi așteptat trezirea lui Lucy, pentru a începe iar să se distreze. Cea mai mare parte se aruncau veseli în apă, în timp ce ceilalți stăteau de vorbă la umbra unui palmier.

– Dacă am merge să ne scăldăm? propuse Lucy, pe un ton voios.

Spunând aceste cuvinte, îi arătă cu privirea pe toți cei care se zbenguiau în apele albastre ale oceanului. Brusc, recunoscu cu stupoare printre ei pe locotenentul de bord pe care-l părăsise cu atâta grabă în cafeneaua „La Emile".

Privea în direcția ei. Evident, o văzuse. După un timp de ezitare, se îndreptă drept spre ea, cu pas hotărât.

Lucy simți o neașteptată dorință de a fugi. Oare nu va pretinde explicații, fiind în situația de a-și cere scuze pentru atitudinea ei arogantă?

– Acceptați să vă scufundați în valuri cu mine? o întrebă, foarte amabil.

– Aș... prefera să vizitez grotele, răspunse tânăra infirmieră, ușurată.

– Fii atentă, interveni Jon, puțin repezit. Aceste caverne sunt periculoase. S-ar putea să te pierzi acolo.

– Ei bine, voi căuta ajutor pe lângă broasca țestoasă și rechinul din legendă, replică Lucy pe un ton degajat.

– Cu condiția să aștepți luna plină, îi replică Jon. Totuși, trebuie mai ales...

– Doctore Saul! îl întrerupse vocea stridentă a domnișoarei Marley. Veniți repede!

– Ce se întâmplă? exclamă Jon, încruntat. Ar trebui să fiți la bordul „Trandafirului coloniilor".

– Da, dar domnul Millard nu s-a simțit bine. Îi este mai rău.

– Ce crede doctorul Fischer? întrebă medicul.

– Ia masa de prânz în oraș. N-am reușit să-l găsesc. Pentru Dumnezeu, grăbiți-vă! îi rugă.

Judecând după agitația sărmanei domnișoare Marley, situația era alarmantă. Mânați de un acord tacit, Lucy și Jon săriră în picioare și se grăbiră spre unul din taxiurile care așteptau la marginea plajei.

În absența domnișoarei Marley, cea care îl supraveghea pe domnul Millard era doamna Filson. Când îi văzu sosind pe medic și pe infirmiera sa, le alergă în întâmpinare.

– Pulsul bate slab, îi anunță, frângându-și mâinile cu nervozitate. Mi-e teamă să nu sufere de o hemoragie.

Imediat, Jon consultă bolnavul. Când termină, clătină din cap cu un aer preocupat.

– Nu este posibil să-l conducem la spital în această stare. Este încă în șoc emoțional.

– Ce vreți să spuneți? întrebă doamna Filson.

– A suportat greu plecarea lui Benjy, pe care-l considera drept fiul său adoptiv. Oricum, ar fi mai bine să-l ținem aici. Îl vom încredința spitalului din Sydney, la întoarcere.

Cu aceste cuvinte, se întoarse spre Lucy cu un zâmbet complice.

– Îmi pare cu adevărat rău pentru tine, îi declară. Vor exista pacienți de tratat până la sfârșitul croazierei.

– Oh, nu mă plâng de asta. Chiar dimpotrivă. Sunt foarte fericită că domnul Millard rămâne printre noi.

– Este drept că-i preferatul tău, exclamă Jon ironic. Ceea ce este normal, pentru că i-ai salvat viața.

– Mi se pare că ai contribuit în egală măsură.

– Cum aș fi putut, cu mâinile astea?

Întrebarea îi țâșnise de pe buze, agresivă și brutală. Nimeni nu îndrăzni să rupă tăcerea care urmă. Prin pereți, se percepeau numai strigătele înăbușite ale insularilor veniți să salute pentru ultima dată „Trandafirul coloniilor".

Într-adevăr, în curând vor răsuna sirenele și ancora va fi ridicată. Nava se va îndrepta spre Sydney, începutul și sfârșitul călătoriei.

Lucy ridică ochii spre Jon. Când va înțelege oare că nu era un infirm? Când îi va acorda, în sfârșit, încredere?

Capitolul 11

Dauphin nu mai era deja decât o amintire îndepărtată. Numai în câteva zile, „Trandafirul coloniilor“ îi va lăsa în portul Sydney. Așa că, pe vapor domnea o atmosferă încărcată. Fiecare simțea că întoarcerea la viața normală era aproape și această idee îi făcea pe pasageri agresivi. Cu atât mai mult cu cât de un timp, era furtună.

În seara aceea, când Jon li se alătură la masă, lui Lucy și doctorului Fischer, avea un aer preocupat. Fără îndoială, se gândea la soarta care îl aștepta pe continent.

– Aveți mulți pacienți de îngrijit acum? întrebă doctorul Fischer.

– Pentru moment nu, dar asta nu va dura mult, răspunse Jon ironic. Când nu au în vedere mici petreceri, mici escale, oamenii își descoperă toate bolile din lume.

– Este adevărat, întări Lucy. Doctorul Harris mi-a făcut deseori această remarcă... Da, este vorba despre consultantul de la spitalul în care lucrez, îi explică profesorului.

– Nu mi-ai spus oare, că intenționa să se retragă? interveni Jon, încruntat.

– Exact, pe coastă.

– Ce păcat! Nimeni nu va mai profita de marea sa experiență medicală și... de talentele lui psihologice, o ironiză.

Lucy îl privi cu un aer șocat. Oare cum îndrăznea să-și bată joc de un om atât de remarcabil ca doctorul Harris? Îi va purta mereu pică pentru că era în stare să le redea celorlalți încrederea? Încă își amintea de reacția lui, când îi sugerase să-l înlocuiască.

După cină, îl urmă pe medic până la căpătâiul domnului Millard, care era palid, dar relaxat.

– În cazul meu, nu există leac mai bun decât telegrama de la micul Benjy. Speră să mă revadă curând.

– Dar este minunat! exclamă Lucy.

– Am avut mult noroc să întâlnesc un băiat atât de simpatic. Să știți, domnișoară, îi datorez enorm.

Lucy își ațintì asupra lui o privire întrebătoare.

– Da. Până acum, mi-am petrecut viața îmbogățindu-mă.... reușind, cum se spune. Când am crezut că am reușit, soția și fiul mi-au dispărut. Un timp, am continuat să muncesc ca un apucat și să mă înconjur de oameni care pretindeau că-mi sunt prieteni. Asta mă ajuta să-mi uit durerea.

– Și cum stau lucrurile, acum?

– Acum, am înțeles unde se află adevăratele valori. Mă retrag din afaceri, pentru a mă ocupa de Benjy.

– Nu credeți că-i va fi greu să se adapteze vieții la Sydney? interveni Jon. Acolo nu se va afla în elementul lui.

– Nici nu se pune problema să-l scot pe Benjy din obiceiurile sale. Așa că, le modific pe ale mele. Îndată ce va fi posibil, voi părăsi marele oraș, pentru a mă instala în nordul Queenslandului. Știu că se va simți bine în această regiune. Acolo îl voi instala. Este îndemânatic și inteligent, se va descurca foarte bine. Firește, toate acestea nu vor fi posibile decât când ne vom însănătoși amândoi.

– În curând veți fi sănătos tun, promise Jon.

Lucy era emoționată să-l vadă pe acel bărbat bătrân, regăsindu-și plăcerea de a trăi, mulțumită lui Benjy. Era cu atât mai minunat cu cât înainte, totul îi despărțea.

Când se află pe punte cu Jon, îi împărtăși uimirea.

– Este pe cale să se vindece, îi răspunse acesta. A descoperit un sens al vieții. Pe viitor, nu va mai fi tentat să se distrugă bând.

– Crezi că va reuși?

– Da, liniștește-te. Apropo, este foarte târziu, Lucy. Este timpul să te duci să te culci.

– Și tu? Îți vei petrece noaptea stând treaz, ca de obicei?

– Cine ți-a...

– Lumina, i-o luă Lucy înainte. Rămâne aprinsă până la primele raze ale zorilor.

– Ți-e teamă că fac risipă de electricitate? o ironiză Jon.

– Nu fi stupid, replică tânăra infirmieră, ridicând din umeri.

– Atunci? În ce măsură te privește asta?

– De... deloc... evident, bâigui ea. Numai că aș fi dorit atât de mult să-ți găsești, în sfârșit, odihna... să...

Brusc, expresia dură și arogantă din ochii medicului se îmblânzi. O luă pe Lucy în brațe și-o atrase lângă el.

– Mulțumesc, murmură, sărutând tandru buzele tinerei fete. Acum, fugi în pat. Mâine, vom avea probabil o zi foarte încărcată.

– Cu aceste cuvinte, o îndepărtă ușor și o părăsi, fără să se întoarcă.

***

Jon apreciase exact. Imediat după micul dejun, sala de așteptare a infirmeriei era deja plină. Cea mai mare parte a pacienților nu erau acolo decât pentru a-și trata excesele de la chefurile din ultimele zile petrecute la Dauphin.

În afară de aceștia nu mai fură decât două cazuri de alergii produse de soare și atât. Totuși, în ciuda muncii ce se repeta, ziua trecu repede.

După cină, Lucy se simți mai obosită decât de obicei. Se scuză față de însoțitorii săi și se întoarse în cabină.

Cu siguranță, toată lumea simțea efectele schimbării timpului. Barometrele prezentau o scădere importantă și comandantul se temea să nu întâlnească vreun uragan.

Dar Lucy era prea obosită pentru a se opri asupra acestor previziuni sumbre. N-avea decât o dorință: să se culce și să doarmă pe săturate.

Trecând prin fața cabinei doamnei Filson, percepu deodată niște țipete de copil. „Anthony", se gândi imediat, alarmată. Oare avea un coșmar, sau era ceva mai grav?

Alertată subit, bătu la ușă. Doamna Filson veni și-i deschise. Își ținea fiul în brațe. Din lacrimile care-i tulburau privirea limpede, Lucy înțelese imediat că acea criză, în același timp atât de temută și atât de așteptată, se declanșase.

Fără să piardă nici un minut, alergă să-i caute pe doctorul Fischer și pe Jon, care, din fericire, erau încă în sufragerie. Se repeziră în mare grabă la căpătâiul lui Anthony și-l consultară pe rând. Din păcate, diagnosticele lor se potriveau perfect: era necesară o intervenție imediată...

Profesorul Fischer nu se hotărî la această soluție extremă decât prin forța lucrurilor. Într-adevăr, cazul lui Anthony nu numai că pretindea un echipament sofisticat, pe care vaporul era departe de a-l oferi, dar, în plus, ar fi fost asistat de o echipă restrânsă.

Ca o culme a ghinionului, o furtună îngrozitoare amenința să se abată asupra navei. Trebuia totuși acționat foarte repede.

Lucy îl ajută pe Jon să pregătească blocul operator și să sterilizeze instrumentele. Doctorul Fischer era tot mai îngrijorat.

– I-am cerut comandantului să încetinească și să schimbe direcția, explică. Astfel, poate vom avea o cât de mică șansă să evităm uraganul. Totul este pregătit, domnișoară Glissold?

– Da, domnule.

– Doamna Filson este la curent cu riscurile la care este expus fiul său?

– Este, răspunse Lucy, cu o mică înțepătură în inimă.

– Oare își dă bine seama, că este prima dată când se practică o asemenea intervenție?

– I-am spus-o, afirmă tânăra fată.

– Bine, în acest caz, nu ne mai rămâne decât să fie adus bolnavul, declară specialistul cu voce șoptită.

Câteva minute mai târziu, trupul mic era întins pe masa de operație. Tenul pal și trăsăturile trase îți făceau milă privindu-le.

Jon se însărcină cu anestezia. Văzându-l pe Anthony adâncindu-se într-un somn fără visuri, Lucy se gândi la imensitatea muncii care-i aștepta. Pentru scurt timp, se întrebă de ce folos vor fi o infirmieră neexperimentată și un medic handicapat.

Pe deasupra, i se părea că timpul se strica. Desigur, comandantul schimbase ruta. Totuși, strategia nu se dovedi eficace și tornada îi depășise în viteză.

Cu un nod în gât de emoție, Lucy îl văzu pe Jon înfășurându-l pe copil într-un câmp chirurgical. Nu lăsă la vedere decât câțiva centimetri de piele, pe partea stângă a coastelor. Apoi, ridică o privire întrebătoare spre doctorul Fischer, care dădu din cap.

– S-ar spune că o persoană va fi necesară pentru a supraveghea presiunea arterială și alta pentru a se ocupa de electrocardiogramă, oftă acesta.

Cu toate acestea, regretele nu-l împiedicară pe chirurg să incizeze pieptul copilului. Tăie până când apăru un mușchi mic, ce palpita încă slab: inima.

– Exact ceea ce credeam, exclamă. Una dintre vene strangulează aorta. Trebuie să desfacem neapărat acest nod. Voi tăia așadar vena într-un fel în care s-o mențin paralelă cu artera. Mă urmărești, Jon?

– Evident, răspunse acesta grav.

– Ești gata să mă asiști în caz de nevoie?

– Da, afirmă Jon, fără să lase să se vadă nici cea mai mică emoție.

Lucy nu avu timp să observe mai mult reacția medicului. Îi întinse doctorului Fischer instrumentele de care avea nevoie, pentru a opera.

– Cum este presiunea? întrebă acesta.

– Perfectă, îl informă Jon.

– Bine, imediat ce vena va fi secționată, va trebui cusută din nou, foarte repede, altfel se poate pierde sânge și creierul să nu mai fie irigat.

– Nu sunt de acord, interveni Jon. Cred că ar fi mai bine să se folosească un tub pentru a efectua racordul. Dacă acționăm foarte rapid, circulația se va restabili prea repede și copilul ar putea face o embolie. Trebuie să i se permită arterei să se readapteze progresiv fluxului sanguin și, în consecință, să se închidă lent.

– Da, ai dreptate, încuviință doctorul Fischer, evident mulțumit de intervenția confratelui.

Lucy îi prezentă un tub din plastic flexibil. Doctorul îl măsură și tăie o parte. Îl introduse în aortă și scufundă cealaltă extremitate în soluție salină.

– Începând de acum, ne rămân cinci minute, declară. Nu avem dreptul să fim neîndemânatici. Altfel, creierul va înceta

să fie irigat pentru totdeauna. Domnișoară Glissold, supravegheați timpul. Este gata?

Cu ceasul în fața ochilor, Lucy dădu din cap.

– Două minute, anunță.

Subit, sala păru că începe să se legene. Așadar, precauțiile comandantului se dovediseră inutile. Vaporul era prins într-o vijelie îngrozitoare. Lucy avu chiar impresia că valuri uriașe se jucau cu nava de parcă ar fi fost o minge.

În liniștea aproape palpabilă din sala de operație, se percepea din depărtare zgomotul talazurilor care se spărgeau de cocă.

Lucy admiră calmul și stăpânirea de sine a doctorului Fischer. Își continua treaba, indiferent de furtuna care era în toi.

– Trei minute, exclamă ea.

În acea clipă, se produse un șoc mai înspăimântător decât celelalte. Părea că tot oceanul se dezlănțuise împotriva navei fragile. Lucy avu brusc impresia că blocul operator era proiectat în aer.

Ocupată să se prindă cât mai bine de masă, nu-l văzu pe doctorul Fischer pierzându-și echilibrul. Acesta scoase un strigăt și se prăbuși pe jos, cu capul înainte.

Martor la acest eveniment, Jon nu-și pierdu sângele-rece. Se aplecă spre confratele său și-l examină în mai puțin de trei secunde.

– N-are nimic. Doar sângerează puțin la tâmplă. Totuși... Dumnezeule! Bietul Anthony...

Lucy îl privi pradă aceluiași sentiment de neputință. Mânată subit de o intuiție fulgerătoare, rosti, neîndurătoare:

– Trei minute și treizeci de secunde.

Aceste cuvinte nemiloase învinseră imediat ultimele ezitări ale medicului. Puse brusc mâna pe acul chirurgical și începu să coasă.

– Patru minute, continuă Lucy.

Într-un colț al sălii, doctorul Fischer își revenea treptat în simțiri. În sfârșit, se ridică.

– Domnișoară Glissold, șterge-i fruntea, o sfătui. Îl orbește transpirația.

Într-adevăr, fruntea lui Jon era acoperită cu picături de transpirație. Tânăra fată îl șterse și el își reluă munca și mai stăpân pe sine.

– Cinci minute, anunță, în sfârșit, Lucy.

Și minunea avu loc. Toate cusăturile pe care Jon le făcuse ținură și nici o picătură de sânge nu se pierdu.

– Extraordinar! exclamă doctor Fischer. Dă-i drumul, Jon. Acum poți închide pieptul.

– Dar...

– Jon! Ceea ce tocmai ai realizat, nici un chirurg, chiar într-o instituție modernă, n-ar fi îndrăznit. Așa că, să nu-mi mai vorbești niciodată de aceste mâini așa-zis ineficiente.

Jon nu insistă și în cele din urmă se supuse. Termină așadar ceea ce începuse doctorul Fischer. Aranjând instrumentele de acum nefolositoare, Lucy își simți inima bătând să-i spargă pieptul. Fusese martorul privilegiat la o

minune. Va păstra toată viața amintirea acelei clipe în care Jon își regăsise îndemânarea de altădată. Oare nu redevenise într-o secundă practicianul celebru pentru siguranța mișcărilor sale?

Douăzeci de minute mai târziu, Anthony fu condus din nou la infirmerie, unde mama lui îl aștepta, cu îngrijorare.

– Trăiește! exclamă aceasta. Va crește ca toți ceilalți copii, nu-i așa, doctore Fischer?

– Ah! Nu pe mine trebuie să mă întrebați, ci pe doctorul Saul. El este cel care l-a salvat.

– Cum?... Totuși... mâinile sale...

– Și-au regăsit singure îndemânarea. Dragul meu Jon, adăugă întorcându-se spre acesta, mi-ar fi plăcut atât de mult să te ajut să-ți dai seama de buna funcționare a articulațiilor dumitale. Dar forțele dezlănțuite ale naturii s-au ocupat de asta în locul meu, zâmbi el.

La această glumă, Lucy izbucni în râs. În adâncul sufletului știa totuși, că furtuna nu era singura responsabilă de vindecarea lui Jon. Existaseră acele vorbe, aparent absurde: trei minute și treizeci de secunde.

Capitolul 12

Zilele următoare, Jon se închise într-o tăcere profundă. Publicitatea care se făcuse isprăvii sale, îl stânjenea vizibil. Lucy avea impresia că se închide în el însuși, ca o scoică la apropierea unui intrus. Totuși, handicapul său nu mai era decât o amintire urâtă. Mai mult ca niciodată, îi era permis să spere într-un viitor minunat.

Oare ce va face? Se va întoarce la Sydney, să practice la Southern Cross? Va accepta conducerea unui spital de provincie, sau se va întoarce să se stabilească la Dauphin, unde cu siguranță Kay îl aștepta.

Era greu de presupus. Jon își reluase rolul de medic de bord ca și când nimic nu se întâmplase.

În ajunul sosirii, „Trandafirul coloniilor", în întregime luminat, dădea o mare petrecere de adio. Seara va fi probabil foarte reușită. Marea era calmă, în timp ce pe fundalul de catifea albastră al nopții, luna strălucea ca un enorm clips de argint.

Lucy se întrebă dacă Jon nu va profita până la urmă de ocazie, pentru a ieși din rezerva sa... pentru a se destăinui, poate pentru a-i vorbi. Nu reușea să înțeleagă, pentru ce motiv o evita astfel.

Desigur, îi vorbea, ca oricărei alte persoane de pe navă. Se părea că tot ceea ce-i legase în timpul acestei croaziere dispăruse. Indiferența pe care i-o arăta Jon, i se părea grosolană.

În cele din urmă, tânăra fată se hotărî să nu asiste la bal. Dacă Jon dorea într-adevăr să aibă o conversație cu ea, va trebui să-i bată la ușă mai întâi.

Din păcate, noaptea trecu fără ca medicul să apară. Când nava pătrunse în portul din Sydney, la primele licăriri ale zorilor, pierduse orice speranță de fericire lângă el.

O ceață ușoară acoperea ca un voal acoperișurile roșii și arcul de argint al marelui port. Sydney! Unul dintre cele mai mari orașe din Australia, capătul călătoriei, sfârșitul unui frumos miraj.

Desigur, această călătorie nu fusese în întregime negativă. Oare nu-și regăsise Lucy plăcerea de a-și exercita meseria? Mai mult, într-o lună, căpătase mai multă experiență decât într-un an. Nu-i mai rămânea decât să se întoarcă la Boonoo și să-și termine contractul.

Această hotărâre îi dădu puțină liniște... Totuși, o durere ascunsă îi frângea inima, de fiecare dată când gândurile i se îndreptau spre Jon.

După ce-și pregătise bagajele, Lucy ieși pe punte, pentru a arunca o ultimă privire. Se părea că toți pasagerii avuseseră

aceeași idee ca ea. Toți, cu excepția unuia... Scrută îndelung mulțimea și-l căută pe cel care-i lipsea deja atât de mult.

– Știți oare dacă vreo ambulanță este pregătită să-mi ducă fiul la spital? întrebă deodată o voce de femeie.

Lucy tresări, însă își reveni rapid.

– Nu vă neliniștiți, doamnă Filson. Totul este prevăzut.

De fapt, pe chei așteptau două vehicule aparținând celor de la Southern Cross.

– A doua mașină este pentru domnul Millard, explică Lucy.

– Și Benjy? Va mai rămâne încă mult timp departe de bătrânul său prieten?

– Nu cred, zâmbi infirmiera. Trebuie să fie transferat în Queensland. Asta îl va apropia de domnul Millard.

– Dumnezeule! Ce se va întâmpla cu el, complet singur acolo, așteptând ca dragul nostru domn Millord să se însănătoșească?

– Nu știu. Îi voi cere noului consultant din Boonoo să-i ofere ospitalitate, dacă este posibil. Sper că și-a luat postul în primire.

– În acest caz, îl iau sub protecția mea, declară doamna Filson. Mă voi ocupa de el până când tatăl său adoptiv va fi complet vindecat... Anthony s-a atașat mult de Benjy. Nu mă va deranja să merg să trăiesc în acea regiune, cu condiția ca băiețelul meu să fie fericit acolo. Pe deasupra, climatul de acolo se pare că este mai sănătos decât oriunde în altă parte... Frank și cu mine am discutat mult despre asta.

– Frank? se miră Lucy.

– Da, domnul Millard, explică doamna Filson roșind.

La acest răspuns, Lucy zâmbi cu bucurie. Era minunat! Croaziera va servi cel puțin la apropierea unor ființe atât de diferite. Deoarece privirea luminoasă a doamnei Filson fusese teribil de explicită.

În acea clipă, se instala pasarela. Pasagerii, îmbrăcați în pareo și cu coliere din flori, coborau, încovoiați sub bagaje și cadouri. Într-o oră sau două, nu va mai fi nimeni la bord. Jon era încă de nevăzut.

În picioare lângă șalupe, Lucy îl căuta din ochi cu disperare. Trebuia să-i spună măcar adio. Din păcate, dispăruse...

După ce-l salută pe doctorul Fischer, care îi înmâna adresa sa, în schimbul promisiunii de a-i scrie foarte repede, se hotărî în sfârșit să părăsească „Trandafirul coloniilor".

Îi era imposibil să se întoarcă direct la Boonoo. Nu erau trenuri decât din două în două zile. Se hotărî să profite de sejurul forțat la Sydney, pentru a-i face o vizită doctorului Harris. Era probabil în căsuța sa de pe coastă.

După un drum de o oră, taxiul o lăsă în fața unui încântător pavilion, înconjurat de o grădină deschisă, întreținută cu grijă.

Îndată ce pătrunse înăuntru, domnul Harris și soția îi alergară în întâmpinare, cu exclamații de bucurie. Emanau amândoi o plăcere de a trăi contagioasă. Evident, noua vilegiatură le plăcea enorm.

După obișnuita povestire a călătoriei prin mările sudului, Lucy nu putu rezista tentației de a-l întreba pe fostul director:

– Cine vă înlocuiește la Boonoo?

– Oh! Cineva foarte cunoscut...

– Cum se numește? întrebă puțin temătoare să afle care va fi noul patron.

Doctorul Harris se pregătea să-i spună când soția veni să anunțe că masa era servită. Lucy încercă de mai multe ori să abordeze din nou acest subiect. Dar i se păru că medicul se străduia, prin toate mijloacele, să nu-i dezvăluie identitatea succesorului său.

Când plecă, a doua zi dimineață, încă n-o știa. În timpul călătoriei lungi spre Boonoo, își trecu în revistă toate gândurile și neliniștile.

Peisajul arid și sălbatic pe care-l cunoștea bine și care-i plăcea atât de mult, îi defila prin fața ochilor. Totuși, prin minte, imaginile cocotierilor și a nisipurilor albe îi treceau, în timp ce o tristă nostalgie i se insinua în suflet. Amintirile din această croazieră îi vor rămâne pentru totdeauna întipărite în memorie.

Cu toate acestea, când împinse ușa micului spital și când merse de-a lungul coridoarelor, o cuprinse un acces de veselie.

Trecând prin fața biroului noului patron, își dădu seama că ușa era întredeschisă și că era lumină.

Curiozitatea o îndemnă să-și strecoare capul. Poate va avea norocul să descopere cine era noul consultant.

Un bărbat stătea cu spatele spre ea. Părea înalt, suplu și sportiv. Se întoarse brusc.

– Bună seara, Lucy, spuse Jon.

Tânăra fată avu impresia că pământul tocmai i se prăbușea sub picioare. Înmărmurită, se auzi îngăimând:

– Bu... bună seara, Jon.

Și fără a fi în stare să reziste, se simți alunecând pe jos. Jon se grăbi spre ea și, susținând-o, o conduse până la fotoliu. Lucy se prăbuși acolo, încă suspicioasă. În ajun, crezuse că Jon ieșise pentru totdeauna din viața sa și astăzi se afla acolo, în fața ei.

– Erai întotdeauna la fel de emoționată de fiecare dată când îl reîntâlneai pe doctorul Harris? glumi acesta.

Bineînțeles că nu...

În acest caz, cu siguranță emoția de a-l întâlni pe înlocuitorul său... Lucy aruncă o privire în jur. Erau singuri în încăpere. Oare despre cine vorbea?

– Nu căuta, declară medicul. Este vorba chiar despre mine.

– Cum? Ești succesorul doctorului Harris?

– Într-adevăr. Cu deosebirea că fostul tău patron era căsătorit și că eu nu sunt... cel puțin, nu încă...

Inima lui Lucy se strânse brusc. Fără îndoială, Kay va veni să se stabilească la Boonoo.

– Nu... știam că ești aici, bâigui, pentru a schimba subiectul. Deși l-am văzut pe doctorul Harris înainte de a veni, n-a scos o vorbă.

– Eu l-am rugat să tacă, îi replică Jon cu calm.

– Și din ce motiv?

– Voiam să-ți fac o surpriză. La drept vorbind, mă temeam că la această veste, nu te-ai fi întors.

– Și de ce? se miră Lucy.

– Am observat că, în ultimele zile, mă evitai...

– Eu? Pentru nimic în lume! Dimpotrivă, tu ai fost cel care te-ai închis fără încetare în propria cochilie.

– Am ieșit totuși de acolo, în secunda în care mâinile mi-au funcționat normal.

– Oh, nu la asta făceam aluzie. Am înțeles imediat că ți-ai recăpătat încrederea în tine. Lumina nu mai strălucea toată noaptea pe sub ușă și...

Tăcu subit, dându-și seama că dezvăluise prea mult.

– Cum? exclamă Jon, uluit. Nu mă face să cred că ai controlat!

– Nu... Eram doar în trecere când...

– Lucy! De ce mă spionai astfel? insistă medicul, privind-o cu intensitate. Ei bine, răspunde...

– Eram... îngrijorată. Doream să mă asigur că totul era în ordine. Dar tu? De ce nu te-ai întors la Southern Cross? Sau măcar la Londra, sau la New York? Acolo te aștepta o carieră strălucită.

– Doctorul Fischer m-a sfătuit să rămân în provincie un timp, pentru a mă reobișnui cu meseria de chirurg.

– Dar ce motiv te-a făcut să alegi Boonoo?

– Nu tu mi-ai lăudat meritele?

– Da, dar era înainte ca tu... În sfârșit, acum meriți mai mult și...

– Acum, am norocul de a fi noul consultant al spitalului din Boonoo, pentru trei ani.

– Trei ani!

– Este mult, nu-i așa? îi replică, cu o urmă de tristețe. Sper că vei fi în stare să mă suporți în tot acest timp.

– Doar dacă n-ai să fii tu cel care să nu-mi tolereze prezența, exclamă Lucy tăios.

– Nu spune prostii. Fără tine, mi-e totul indiferent.

Lucy sări în picioare.

– Dacă... este o glumă, o găsesc de prost gust.

– Haide, Lucy, chiar te îndoiești că-mi placi? N-am obiceiul să sărut tinere fete, chiar dacă atmosfera de pe o navă de lux este aproape romantică.

– Probabil te simți mai în largul tău pe uscat, izbucni ea cu înverșunare. Mai ales cu insulare fermecătoare, în rochii înflorate.

– Insulare? Cu siguranță n-am... Doar dacă n-ai luat-o pe Kay, drept una dintre ele.

– Ce importanță are? exclamă Lucy cu vehemență. Îndrăznești să negi că ai strâns-o în brațe?

– Bineînțeles că nu... De altfel, asta mi se întâmplă deseori. Dar, de data aceea, mărturisesc că n-o așteptam... Nici măcar n-am anunțat-o de venirea mea. Numai prezența sa mi-a evocat atâtea amintiri... Slavă Domnului, toate acestea aparțin de acum trecutului.

– Trebuie să înțeleg că era un sărut de adio? îl ironiză tânăra fată.

– Ei bine! De ce ești așa de furioasă? Nu înțeleg.

– Din vina ei, n-ai fost acolo pentru a o opera pe Eti, declară cu aroganță.

– Ce vrei? ripostă Jon, cu calm. Trebuia totuși să-i fac o vizită surorii mele.

– Cui?

– Ai auzit perfect. Dacă mi-ai fi dat timp, ți-aș fi prezentat-o. Dar ai preferat să fugi cu locotenentul de bord... Să știi, sunt foarte legat de Kay. M-a adăpostit când am avut accidentul. Am

locuit la ea un anumit timp, înainte de a mă reintegra la Southern Cross. În acel moment, ne-am pierdut din vedere. Este drept că n-aveam decât o dorință să rup orice legături cu toți cei care mă cunoscuseră înainte... când mâinile îmi erau încă folositoare.

– Acum, ești vindecat, exclamă Lucy bucuroasă.

Era atât de ușurată de dezvăluirile lui Jon, încât simțea dorința să râdă din toată inima.

– Da, datorită lui Dumnezeu, replică Jon.

– Și doctorului Fischer. Te-a ajutat mult și a crezut întotdeauna în vindecarea ta...

– Este adevărat. Mă întreb chiar dacă n-a pus la cale acea furtună, pentru a-mi da ocazia să reacționez.

La această glumă, amândoi izbucniră în râs.

– Toate astea nu-mi explică de ce ai ales mai degrabă Boonoo decât orice alt spital mai prestigios.

– Ți-am explicat, răspunse medicul, cu o licărire amuzată în privire. Pentru că se părea că iubești foarte mult acest loc.

– Așa este. Dar cazul meu este diferit. Eu nu am competența ta profesională. Nu sunt decât o infirmieră modestă, nimic mai mult, în timp ce ție îți va fi de-ajuns puțin timp pentru a redeveni la fel de celebru ca înainte.

Jon o privi cu atenție, scuturând din cap cu un aer descurajat.

– Lucy! Oare nu înțelegi ceea ce tocmai îți explic?

– Nu, răspunse aceasta, făcând ochii mari de uimire. Fii mai explicit.

– Ce ți-aș putea spune în plus? Doar că te iubesc mai mult decât orice...

Un vârtej amețitor o cuprinse pe tânăra fată. Probabil înțelesese greșit. Totul nu era decât un vis, din care se va trezi curând...

Căută, în mod reflex, fotoliul, pentru a se așeza și a-și recăpăta respirația. Dar nu mai avu timp. Jon o îmbrățișase deja, strângând-o lângă el.

– M-am îndrăgostit de tine încă din prima zi, continuă acesta. Când ai intrat în birou, a fost dragoste la prima vedere. În plus, cruda experiență pe care o trăisei, m-a apropiat și mai mult și a creat între noi un fel de legătură misterioasă și invizibilă.

– Cu toate acestea, erai atât de rece față de mine, murmură Lucy, ca pentru sine.

– Iar tu erai atât de distantă, replică Jon. Am crezut că nu-mi suporți prezența. Și apoi, mi s-a părut că doctorul Fischer și tu...

– Ce insinuezi? protestă tânăra fată. Pentru nimic în lume! Am simțit întotdeauna o profundă afecțiune pentru el, dar nimic mai mult. În plus, nici n-ai fost prea demonstrativ.

– Aveam motive serioase pentru asta: mă simțeam atât de nedemn de tine.

Cu aceste cuvinte, îi mângâie chipul delicat. Degetele îi alunecară de-a lungul gâtului și a cefei gingașe, în timp ce buzele li se întâlneau.

– Oh, Jon! Cum îndrăznești să pretinzi un asemenea lucru? Te iubesc din toată inima, exclamă Lucy, cuibărindu-se lângă el. Dacă ți-am părut indiferentă și distantă, era pentru că refuzam să-ți plâng de milă. Totuși, dacă ai ști cât de mult m-a costat...

– Da, acum sunt conștient de ceea ce îți datorez, șopti Jon, strângând-o cu putere. Dar de acum, toate acestea aparțin trecutului. Pe viitor, soția mea nu va mai avea alte preocupări decât să mă asiste în muncă și sper... să mă iubească.

– Oh, Jon... este cea mai scumpă dorință a mea. Am impresia că visez.

– Nu, draga mea. Iubirea ce ți-o port nu este o iluzie.

Și ca pentru a-i aduce dovada, o sărută cu toată pasiunea unui bărbat care își regăsise plăcerea de a trăi.

Sfârșit